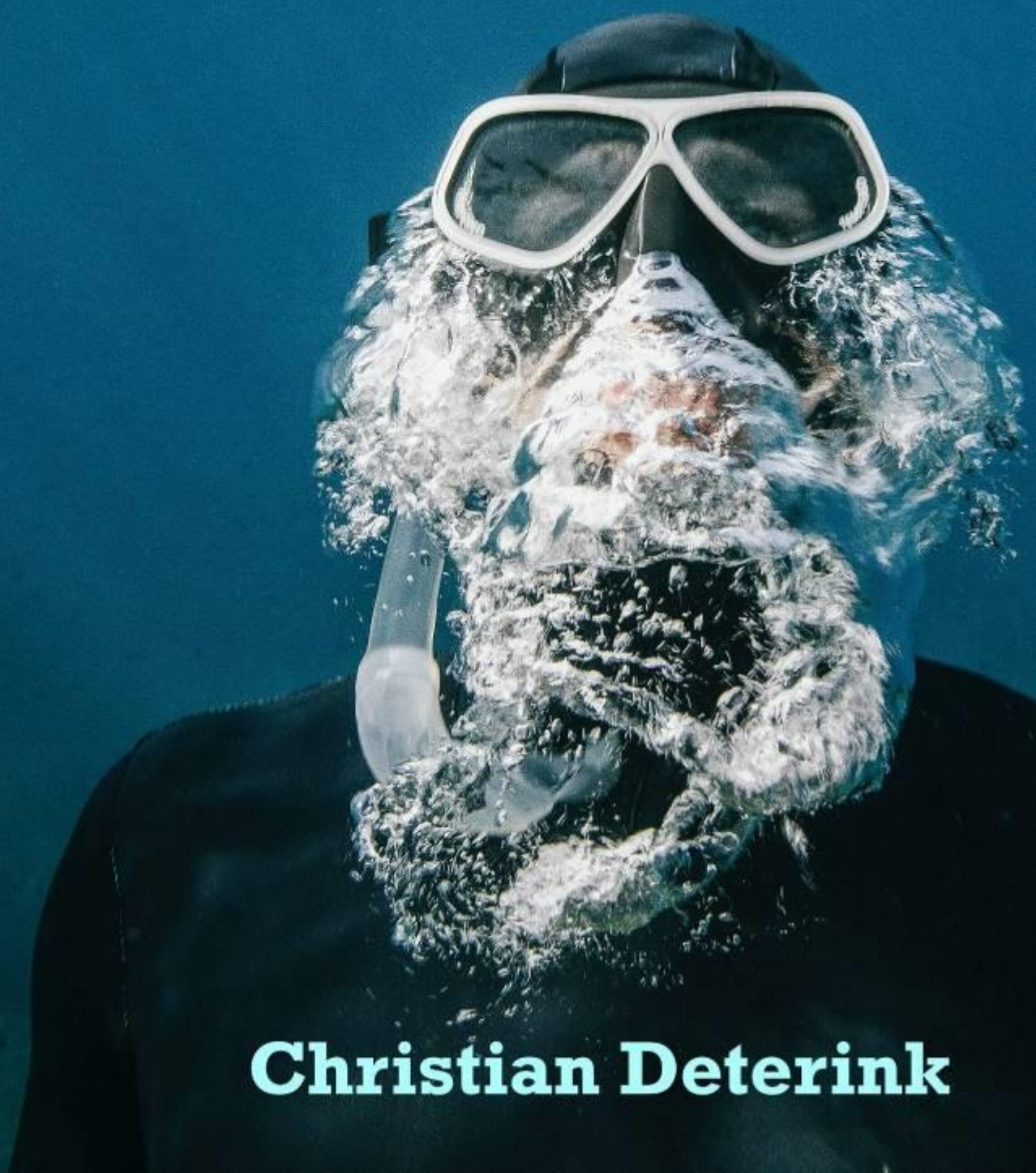

Het goud van Lupe Miranda

Christian Deterink

Het Goud van Lupe Miranda

Een novelle van Christian Deterink

Inhoudsopgave

Deel 1. Miramar Mansion

Hoofdstuk 1. 'Schenk nog eens in...'	9
Hoofdstuk 2. In het hart van de Omega	15

Deel 2. De '49'

Hoofdstuk 3. 'Turn a different Corner...'	29
Hoofdstuk 4. De laatste reddingsboei	37

Deel 3. Blue Mountain

Hoofdstuk 5. Zoektocht met Buddy	51
Hoofdstuk 6. Onthullingen	59
Hoofdstuk 7. De ontdekking	71

Deel 3. Hotel Velez

Hoofdstuk 8. De brief	79
-----------------------	----

Deel 1: Miramar Mansion

Twintig kilometer ten noorden van San Francisco

Vroege zomer 2010

Hoofdstuk 1. 'Schenk nog eens in...'

Alhoewel David Webster al vele malen de villa van zijn oom had bezocht, liet hij zich toch weer verrassen door het overweldigende uitzicht dat de grote panoramaramen in de woonkamer boden op de weidsheid van de Stille Oceaan. De villa, Miramar Mansion, was op een spectaculaire plek bovenop de rotsen gebouwd en hier had je niet alleen een spectaculair zicht op de oceaan, maar kon je ook prachtig zien hoe honderd meter beneden je de woeste golven zich stuksloegen op de massieve rotswanden.

Dat zijn oom deze villa op juist deze plaats had laten bouwen, op een verlaten plaats aan de kust circa twintig kilometer ten noorden van San Francisco, verbaasde hem niets. Het gebouw was, zoals gezegd, op de uiterste grens van het land gebouwd en niet alleen op de rotswand, maar daar ook enigszins overheen, alsof het reikte naar iets dat nog verder weg lag. Het weerspiegelde volgens David de tomeloze ambitie die zijn oom, de beroemde en beruchte C. Sterling Dench, nog steeds kenmerkte en die hem tot een van de succesvolste ondernemers van de Verenigde Staten maakte. Het zicht op de eindeloze voortrollende golven, die zich tegen de rotswand te pletter sloegen, leek te zijn bedoeld om eenieder te herinneren dat, hoe hoog je ook bent gestegen, je altijd op je hoede moet zijn voor krachten die je proberen onderuit te halen en te vernietigen. Net zoals de oceaan het hier uiteindelijk van het land zou winnen en de rotswand, met die villa op haar top, zou verzwelgen. Het zicht op de enorme uitgestrektheid van de Stille Oceaan kon je ten slotte misschien wel beschouwen als een permanente herinnering dat je altijd een zo open mogelijke blik moest houden op de wereld om je heen.

David wendde zich van het panoramaraam af en besepte glimlachend hoe speculatief zijn aannames eigenlijk waren. Al zijn getheoretiseer ten spijt over de villa, had zijn oom zich er nooit over uitgelaten. Het kon evengoed zo zijn dat zijn oom de villa alleen had gebouwd op deze plek om de enige reden dat het er eenzaam en verlaten was. Misschien was dat ook wel plausibeler, want zijn oom was allesbehalve een 'mensen-mens', zoals zijn moeder zo vaak gezegd had.

David slenterde doelloos door de luxueus en klassiek ingerichte woonkamer, voor de zoveelste keer proberend zich niet te ergeren dat zijn oom zoals gebruikelijk eindeloos op zich liet wachten. Bij de drankentafel schonk hij zich, meer om maar iets te doen te hebben dan iets anders, een bodempje van het een of ander in, in een peperduur kristallen glas. Eigenlijk hield hij helemaal niet van sterke drank, in

tegenstelling tot zijn oom, maar toch had hij nooit geweigerd een klein glaasje mee te drinken als dat zo uit kwam. Etiquette, zo beschouwde het maar. David hief het glas op naar zijn neus en rook de onmiskenbare scherpe brandgeur van een whiskey.

“Johnny Walker Blue Label”, hoorde hij opeens een krakende, maar toch krachtige stem. David schrok en probeerde niet te morsen met zijn glas. Toen hij zich omdraaide, zag hij dat zijn oom in de deuropening van de woonkamer was verschenen, gekleed in de bloedrode zijden kamerjas waarin hij hem wel vaker had gezien. C. Sterling Dench was een lange, magere man met scherpe gelaatstrekken en een priemende blik die alles leek te kunnen doordringen. Hij was een indrukwekkende verschijning; zo iemand die als hij een ruimte binnen trad meteen alle aandacht opeiste. Ondanks zijn gevorderde leeftijd van negentig jaar, leek hij nog nauwelijks te hebben ingeboet aan ‘presence’ en levenskracht. David had zich al meerdere malen afgevraagd of zijn oom misschien wel werkelijk nooit zou doodgaan. Louter en alleen door de dood, die Naamloze figuur met zijn zeis, met alleen zijn wilskracht de toegang tot zijn huis te ontzeggen.

“Oom Sterling”, zei David.

“David”, zei Dench, in een begroeting waaruit geen enkele warmte sprak; als het sowieso al een begroeting was en geen zakelijke vaststelling, “schenk mij eens een glas in.” Hij was de kamer in gelopen en gaan zitten in één van de fauteuils, een antieke Louis XIV.

David deed snel wat van hem gevraagd werd, liep naar zijn oom toe om het hem te overhandigen en ging hierna voorzichtig op de bank tegenover zijn oom zitten.

Dench liet de whiskey met gesloten ogen door zijn mond spoelen. Toen hij zijn ogen weer opende, viel zijn blik weer op David en zei hij: “David”, alsof hij diens aanwezigheid alweer was vergeten. Maar David wist wel beter: zijn oom ontging niets en deze hele scene diende geen enkel ander doel dan om vast te stellen dat er maar één persoon was hier die bepaalde wat er gebeurde. David wist inmiddels ook voldoende van de grillen van zijn oom, dat hij nu werd geacht te spreken.

“Cochrane vroeg me dat u had gevraagd of ik me bij u wilde melden vanavond”, zei hij snel. Hij bedoelde MacAllister ‘Mac’ Cochrane, de CFO van Dench Corporation en de ‘de facto’ Nummer 2. David had hem de afgelopen twintig maanden dat hij direct onder hem had gewerkt, leren kennen als een kille, afstandelijke man, bijna alsof hij Dench zelf hierin naar de kroon wilde steken. Cochrane was van het type medewerker dat zich met een grenzeloze loyaliteit voor zijn baas binnen Dench Corporation van loopjongen tot de top omhoog gewerkt. Hij verafgoodde C. Sterling Dench en zou alles voor hem doen, misschien zelfs wel zijn eigen leven geven, zo had David zich op een bepaald moment bedacht. Voor deze man was Dench Corporation geen baan, nee, dit was een levensvervulling.

“Dat heb ik Mac inderdaad gezegd ja”, zei Dench kortaf.

“Hij zei dat u me wilde spreken...”, zei David om de stilte te verbreken.

Dench knikte, “Dat klopt.” Er viel alweer een stilte en alhoewel David wist dat zijn oom hem uit de tent aan het lokken was, zei hij: “Misschien wil u mijn beoordeling met me doorspreken? Daar heeft Cochrane mij al over ingelicht. Hij was onder de

indruk van de manier waarop ik de financiële risico's van de fracking-divisie geanalyseerd heb.”

Hij had het over de dossiers waar hij de laatste maanden aan had gewerkt. Dench Corporation was een enorm conglomeraat van bedrijven, waarbij het scheepsvrachtverkeer en de winning van olie de belangrijkste takken waren. David had een analyse gemaakt van een nieuwste bedrijfstak, namelijk de winning van gas uit de bodem met de zogenaamde ‘fracking’-techniek. Hierbij wordt schaliegas uit de onderaardse steenlagen gewonnen door deze steenlagen hydraulisch te fractureren, te ‘*fraccen*’. Door een mengsel van water, zand en chemicaliën onder hoge druk de steenlagen in te pompen, zouden scheurtjes in dit gesteente ontstaan, waardoor het schaliegas kan vrijkomen. Dench Corporation had inmiddels geëxperimenteerd met de techniek in Canada en was voornemens haar activiteiten snel uit te bouwen.

“Ik heb Mac’s memo over je gelezen”, bromde Sterling Dench.

“Wat vindt u van de conclusies die ik getrokken heb in mijn rapport?”, kon David niet nalaten om te vragen. Hij had veel tijd en energie in zijn studie gestoken en hierin, naast de financiële aspecten, ook allerlei andere aspecten betrokken, zoals de maatschappelijke gevolgen en de milieugevolgen.

Sterling Dench zette zijn lege glas op een bijzettafeltje en zei: “Ik vond het rapport zonde van papier waarop het gedrukt is.”

David’s adem stakte en knipperde verbaasd met zijn ogen. Had zijn oom dat echt gezegd? Hij staarde hem verbijsterd aan.

Dench boog naar voren, zoals hij altijd deed als het er om ging spannen en zei: “Het staat buiten kijf dat je een intelligente jongeman bent, David. Daar is iedereen het wel over eens: ik, Mac en de professor die je ruim drie jaar geleden cum laude heeft laten afstuderen. Het gaat echter nu om een heel andere vraag: is deze jongeman die hier nu voor me zit ook geschikt om in de toekomst Dench Corporation te leiden?”

David wilde iets zeggen, maar een heel kleine handbeweging van Dench legde hem het zwijgen op.

“We weten allebei”, ze Dench, “waarom ik je bijna onder mijn hoede heb genomen. Als mijn enige resterende familielid ben jij de aangewezen persoon om de erfgenaam te worden van alles dat ik heb opgebouwd. Maar ik heb gezegd dat je eerst zou moeten bewijzen dat je dit waard bent. Daarom heb ik je door Mac laten inwijden in dit bedrijf.”

David knikte. Tot nu toe vertelde zijn oom niets nieuws, want wat hij zei vormde eerder een goede samenvatting van zijn laatste roerige bijna drie jaar. Hij kon zich nog zo die avond voor de geest halen, toen Sterling Dench hem had verteld dat hij hem definitief had uitverkoren als erfgenaam. Nog eens twee jaar eerder had zijn oom het idee voor het eerst geopperd, maar vooralsnog was alleen afgesproken dat David bij het bedrijf zou komen te werken om te kijken of het hem beviel.

David had toen nog niet zo lang geleden zijn master Natuurkunde op de Universiteit van San Francisco met zijn succes afgerond en was nog bezig zich te oriënteren op de toekomst. Toen de uitnodiging van oom Sterling om bij hem thuis af

te spreken, was hij verbaasd geweest, zo kort na de dood van zijn moeder Maisie.

Natuurlijk kende hij zijn oom al veel langer, want vanaf zijn geboorte was hij een constante aanwezigheid geweest op de achtergrond. Maar tijdens zijn onbezorgde jeugd in de vrijzinnige woongroep waarvan zijn moeder Maisie deel uitmaakte, had Dench nooit overdreven aandacht voor hem getoond. Al snel had David begrepen dat oom Sterling zijn moeder Maisie financieel onderhield, maar hij had zich nooit actief met hun levens bemoeid. Hoe duidelijk het ook was dat de strenge en rechtlijnige Dench de losse hippie-cultuur waarvan Maisie een onderdeel vormde, verafschuwde.

Oom Sterling kwam pas weer in beeld, toen David er blijk van gaf uit ander hout te zijn gesneden dan zijn moeder, namelijk door hoge cijfers te halen op zijn 'high school' en zich in te schrijven voor een pretentieuze studie. Maar zelfs toen bleef oom Sterling de onbenaderbare miljardair, die -in de woorden van Maisie- op een dag zou sterven in het harnas, waarna alles wat hij had opgebouwd met hem zou ineensstorten alsof het nooit bestaan had. Of misschien was dat wel wat ze hoopte, besefte David. Maar hoe dan ook: dat Dench hem dus uiteindelijk toch in zijn leven had toegelaten en hem zelfs als erfgenaam had aangewezen, was dus nogal een verrassing. Hoe weinig ruchtbaarheid er ook aan was gegeven, want voor de meeste mensen binnen Dench Corporation was David niets meer dan een gewone trainee...

"Helaas geeft je rapport er blijk van dat je duidelijk nog niet op het juiste spoor zit", vervolgde Dench.

David schrok op en haastte zich te zeggen; "Er valt toch niets aan te merken op mijn inzet? Mijn tijdelijke... inzinking was al twee jaar geleden, sindsdien heb ik bijna geen werkdag gemist!"

Sterling Dench schudde vermoed het hoofd: "Nee, David. Daar heb ik het niet over. Ik heb het over je werk van het laatste halve jaar. Hoe kom je erbij zo diep in te gaan op de mogelijk nadelige gevolgen van het fracking?"

David bracht moeizaam uit: "H-het leek me toch relevant. Je wilt toch als bedrijf weten waar je mee bezig bent en wat de gevolgen zijn, lijkt me. En naar mijn idee is de enorme milieuschade die het fracking op termijn met zich meebrengt niet te onderschatten." David voelde zichzelf op stoom komen; "We kunnen onze ogen er toch niet voor sluiten dat deze vorm van gaswinning mogelijk de drinkwatervoorziening voor vele generaties na ons gevaar brengt! Ik bedoel, ik heb de samenstelling bestudeerd van de mix van chemicaliën die in de bodem wordt gepompt en ik moet zeggen dat ik erg geschrokken ben. Ik heb daarom geadviseerd om..."

Sterling Dench hield zijn gezicht in zijn handen en onderbrak hem met zachte stem: "Heeft iemand gevraagd om dit advies?"

David hikkte verstoord; "N-nee, maar..."

"En waarom geef je het dan?", snauwde Dench, die hem opeens met felle ogen aankeek. David kromp ineens en begreep opeens weer waarom het ook alweer was dat C. Sterling Dench werd gevreesd en gehaat door zowel vriend en vijand.

"Dit soort vullis is materie voor de geitenwollen sokken van al die natuurclubs, zoals je moeder die vast gekend zal hebben", ging Dench door, "maar toch niet voor

iemand die serieus straks Dench Corporation moet leiden? Wat denk je toch wel niet, jongen?”

David voelde zich gekwetst door het nogal denigrerend uitgebrachte ‘jongen’, dat hem reduceerde tot de domme kleuter, die werd gecorrigeerd door zijn strenge vader. Hij wilde weer wat zeggen, maar wederom gaf zijn oom hem niet de kans.

“Mac en ik hadden dezelfde teleurstellende conclusie, die ik toch, hoop ik, niet zal hoeven uitspreken...”

David vroeg zich verward af wat die overduidelijke conclusie dan wel niet precies was, maar wist ook dat er een veel belangrijker vraag was: wat was de consequentie ervan? Had hij met dit alles echt... afgedaan als erfgenaam? Zou zijn oom, zijn enige resterende familie in deze wereld na de dood van zijn moeder twee jaar geleden, hem nu echt verstoten?

“Het is helaas niet anders. Maar tegelijkertijd blijf je mijn neef en enig familielid”, ging Dench door alsof hij zijn gedachten kon raden, “En dus zal ik misschien wel moeten accepteren dat je anders bent dan ik. En dat je dit bedrijf na mijn dood, waarvan ik voel dat die nu toch echt nadert, anders zou leiden.”

David staarde zijn oom verbaasd aan. Wat was dit? Een toenadering? Een nieuwe opening die hem werd geboden?

“Maar toch”, vervolgde Dench, “vind ik dat je je nog steeds niet voldoende bewezen hebt tegenover me als erfgenaam. Om jou definitief als zodanig aan te wijzen in mijn testament, daar is toch echt meer voor nodig. En ik heb er de laatste dagen over nagedacht wat dat kan zijn...”

Dench liet weer een van die ongemakkelijke stiltes vallen, maar David wist dat hij deze nu juist niet moest proberen te vullen en wachtte af.

“Dat was de reden waarom ik je heb laten komen vanavond”, besloot Dench, “omdat ik heb besloten welke test ik je zou moeten laten ondergaan.”

“Wat is het?”, kon David zich niet inhouden te vragen.

Dench keek hem strak in de ogen toen hij antwoorde: “Je moet het goud van Lupe Mirando voor me terugvinden, David!”

David kon hem alleen maar verbijsterd aanstaren.

Dench glimlachte dun toen hij de verwarring zag die hij had gesticht, “Schenk ons nog eens in, David. En nu niet van die nuchtere bijna lege glaasjes, godverdomme, maar gewoon gevuld tot de rand. Ik heb je namelijk een verhaal te vertellen en dat gaat vrees ik, enige tijd in beslag nemen.”

Hoofdstuk 2. In het hart van de Omega

Het was al diep in de nacht, toen David de koude buitenlucht in wankelde en naar de Bentley liep waarmee Rico, de trouwe chauffeur van Dench, hem thuis zou brengen. Hij voelde zich licht in zijn hoofd en hij wist dat dit niet alleen kwam door de ongebruikelijke hoeveelheid whiskey die hij die avond had gedronken. Het had ook, nee: vooral, te maken met alles wat oom Sterling hem allemaal verteld had. Een ongelooflijk verhaal, dat hem vervulde met verwondering en verbijstering, omdat het licht wierp op een episode uit het leven zijn oom die tot op de dag van vandaag altijd in het duister gehuld was gebleven, een episode die zijn oom had gevormd en die de basis had gevormd voor zijn latere incarnatie als de steenrijke en nietsontziende magnaat C. Sterling Dench. David besepte dat hij voor het eerst enig zicht had gekregen op het volledige leven van zijn oom...

Van de meeste details over het begin van diens leven had David al vele malen vernomen. Hoe C. Sterling Dench in 1920 in ter wereld kwam als Christopher Sterling Attlington in het kleine Engelse stadje Stamford, Lincolnshire. Hij was het enige kind van Margaret en Roderick 'Roddy' Attlington. Zijn vader was van lagere landadel en liet zich door iedereen als het even kon als 'baron' aanspreken. Dat dit in schril contrast stond met de vervallen staat van zijn landgoed en de deplorabele financiële situatie waarin hij zich bevond, was iets wat hem volledig ontging.

Roderick was een weinig intelligente man met een kwade dronk, zoveel was wel duidelijk. Hij had zich een liefdeloos huwelijk met Margaret laten opdringen, aangezien zij hem voor even uit de financiële zorgen had kunnen halen. Maar zijn slechte gewoonten, zoals zijn drinkgelagen met vrienden en zijn roekeloze inzetten bij de paardenrennen, zorgden ervoor dat hij al snel weer op de rand van een persoonlijk faillissement kwam te balanceren. Zijn vrouw Margaret intussen wist dat hij haar vanaf het begin van het huwelijk ontrouw was, maar was een te zwakke persoonlijkheid om daar iets aan te doen. Ze was een bleke en magere verschijning die bij voorkeur in huis bleef en steeds meer kwaaltjes begon te ontwikkelen. Toen haar tweede kind, zo'n tien jaar na de geboorte van haar zoon Christopher, dood werd geboren, kreeg ze een zenuwzinking die ze nooit meer te boven kwam.

De jonge Christopher was hierdoor gedwongen reeds op jonge leeftijd voor zichzelf te zorgen. Hij werd snel volwassen en ontwikkelde intussen een intense haat en afkeer voor zowel zijn vader als moeder. Op zijn zestiende was de beklemmende sfeer

van zijn huis, waar zijn moeder het grootste deel van de tijd in bed doorbracht, hem teveel geworden. Hij vluchtte naar Londen, waar hij drie jaar onder moeizame omstandigheden zijn kost bij elkaar scharrelde. In Londen was hij ook zijn vader opnieuw tegengekomen, de oude baron Roderick Attlington, die ondanks zijn gevorderde leeftijd er schijnbaar diverse maîtresses op nahield in de hoofdstad.

De baron stierf enige tijd later en in ditzelfde jaar besloot de jonge Christopher te emigreren naar Amerika, vooral door de dreiging van alweer een oorlog op het Europese continent, want het was inmiddels 1939. Zoals zovelen kwam hij in Amerika aan op Staten Island, waarna hij, wederom net als zovelen, begon aan het opbouwen van een nieuw leven op het 'Nieuwe Continent'.

En hierna kwam de episode uit het leven van Sterling Dench, die tot op heden in het duister gehuld was gebleven. Want het enige wat David wist was dat zijn oom precies tien jaar later was aangekomen in San Francisco, in 1949 dus. Vanaf dit moment was het snel gegaan met hem. De jonge man (hij was toen 29 jaar oud geweest) had zich onder zijn nieuwe '*nom de plum*' van C. Sterling Dench ingekocht in enkele opkomende bedrijven, fortuinen verdiend met zijn beleggingen en had vervolgens hiermee de basis gelegd voor de oprichting van de bedrijven die uiteindelijk gezamenlijk zouden uitgroeien tot Dench Corporation, een wereldwijde conglomeraat met 10.000 werknemers en een geschatte waarde van 15 miljard dollar.

Maar van die hele tussenliggende periode; vanaf het moment dat zijn oom in Amerika was aangekomen en uiteindelijk in San Francisco was verschenen, was niets bekend. En daarover had Sterling Dench ook nooit willen vertellen.

“Die tien jaar tussen 1939 en 1949 waren tegelijkertijd mijn meest armoedige en meest gelukkige jaren van mijn leven”, zei oom Sterling, nippend aan zijn whiskey. “Drie jaar lang spaarde ik in allerlei kleine baantjes voldoende geld bij elkaar, voor ik ten slotte begon aan mijn laatste migratie. Eentje over land deze keer, namelijk van de oostkant van de Verenigde Staten naar de westkust. Ik reisde deels per trein, maar ook vaak meeliftend met mensen in auto's en vrachtwagens. Voor alles wilde ik onvindbaar blijven, want zoals je weet was in dezelfde tijd de Tweede Wereldoorlog begonnen en ik had geen enkele aandrang te worden opgeroepen als soldaat en gedwongen te worden me te mengen in deze oorlog die niet de mijne was. Het was halverwege mijn reis naar de westkust, in St. Louis, dat ik Marcus 'Kermit' Dench tegenkwam, en door hem nam mijn leven een andere loop, want ja: Kermit was er eentje uit duizenden.”

David zag verbaasd dat oom Sterling voorwaar moest glimlachen toen die dit vertelde, maar hield zich wijselijk stil.

“Kermit wilde net als ik naar het westen trekken, maar in tegenstelling tot ik, had hij een plan. Kermit wilde, zo zei hij het ook zelf meermalen, de '*Gold Rush*' nog eens dunnetjes overdoen.”

Oom Sterling verwees natuurlijk naar de Goudkoorts die vanaf halverwege de negentiende eeuw tot een volksverhuizing had geleid van gelukszoekers die in

California hun fortuin wilden verdienen. Natuurlijk hadden enkelen inderdaad het geluk gehad een goudader aan te boren, maar voor het overgrote deel van al die geluksszoekers, was hun zoektocht niets meer dan een *'boulevard of broken dreams'*, en een bitter gevecht om te overleven. De hele volksverhuizing had natuurlijk wel geleid tot een snelle groei van het inwonertal van de westkust van Amerika, hetgeen op haar beurt had geleid tot de oorlog met Mexico en de daaropvolgende snelle toetreding van Californië aan de Verenigde Staten, maar goed, dat was een ander verhaal.

“Kermit maakte me deelgenoot van het plan dat hij had gemaakt en ik werd meegesleept in zijn enthousiasme. Hoe kon ik ook anders? We praatten urenlang met elkaar in de volgende dagen. En ik was maar al te blij toen Kermit me uiteindelijk toestond zijn compagnon te worden. En zo reisden we samen met goede moed verder richting het westen. Nog steeds kan ik me die reis met hem van dag tot dag herinneren. We voelden ons beiden zo vol leven, en zo vol energie.

We kwamen uiteindelijk uit in Sonora; hemelsbreed helemaal niet zo ver van San Francisco, zoals je weet. Zoals je ongetwijfeld weet, David, is dit min of meer in het hart van het gebied waarin men al een eeuw geleden koortachtig heeft gezocht naar goud. En hier begonnen we met onze experimenten.

Ik zal je vermoeien met alle details, maar Kermit had een substantie ontwikkeld, een hoogst giftige vloeistof, die een sterke chemische reactie heeft met goud. Simpel gezegd: het licht erdoor op, bijna op dezelfde manier zoals Neon en Argon doen als je er elektriciteit doorheen stuurt. Veel minder heftig natuurlijk, maar het effect is onmiskenbaar; zo goed ben ik het door de jaren wel leren kennen.

Je begrijpt natuurlijk inmiddels wel dat Kermit met deze stof goud wilde proberen te vinden. En wel, meer specifiek, in de vele berggriviertjes in de uitgebreide bosgebieden rondom Sonora. Natuurlijk was het gebied al te uit en te na doorzocht op goed, maar onze methode, zo vertelde Kermit, was als een fijnere zeef en hiermee zouden we goud vinden dat onze voorgangers nooit hadden opgemerkt.

Het plan was simpel. We zouden onze substantie, die Kermit en ik *'midatine'* waren gaan noemen, ergens stroomopwaarts in een rivier verspreiden. Vervolgens zouden we zelf, een klein stukje stroomafwaarts en bij voorkeur bij een breed stuk in de rivier waarin de stroming minimaal was, de door de midatine oplichtende gouddeeltjes uit de bedding proberen te vissen.

Het was een delicate en moeilijke procedure, dat kan ik je vertellen. Allereerst was het midatine, zoals ik je al zei, hoogst giftig. Elke aanraking met blote huid of elke inademing kon levensbedreigend zijn. Om die reden waren we genoodzaakt te werken in zware beschermende pakken van het type die men tegenwoordig in kerncentrales gebruikt en gasmaskers vanuit de eerste wereldoorlog op te hebben, die we hadden gekocht bij een legerdump. Op die wijze gekleed zouden we dan met grote zelfgemaakte zeven, de rivierbedding uitpluizen, op zoek naar die krengerige gele glimmende korreltjes.

De resultaten waren in die eerste weken en maanden bemoedigend. Het waren lange dagen, maar we wisten voldoende goud te verzamelen om een nieuwe en betere

uitrusting te kunnen kopen, te voorzien in ons levensonderhoud en zelfs een klein spaarpotje aan te leggen. Maar een echt fortuin vergaren, dat bleek al snel een illusie. Het bleef toch een beetje geschraap.

Niet dat we daar echt mee zaten, trouwens. Ondanks het zware werk hadden we het uitstekend naar onze zin, zo met ons tweeën alleen in de wildernis. Het leek wel alsof de rest van wereld naar de achtergrond gedrukt was en eigenlijk niet meer bestond. En naast onze sporadische inkopen in een dorpje in de omgeving, hadden we ook niemand anders nodig dan elkaar. Het waren misschien wel de gelukkigste maanden van mijn leven. 'Ik heb nog geen fatsoenlijke klomp goud in mijn handen gehad', zei Kermit vaak, 'maar toch voel ik me al alsof ik mijn fortuin al heb binnengehaald, zo gelukkig voel ik me...' Ik kon het alleen maar beamen.

Ik moet toegeven dat in die tijd zelfs de nog voortwoekerende wereldoorlog aan ons voorbij ging. Toen we een tijd later in een bar aan de praat raakten met de waard, bleek tot onze verbijstering dat de oorlog was beëindigd met twee angstwekkend apocalyptische bommen die men naar verluud op Japan had gegooid.

Het maakte overigens weinig uit voor ons leventje. Maar net als de oorlog bleek al snel dat ook onze manier van leven maar al te eindig was. Het kon ook niet eeuwig goed gaan. Wat we deden was natuurlijk hartstikke illegaal en elke dag weer was er het risico dat we zouden worden ontdekt. Zo was er die keer dat er stroomafwaarts blijkbaar dieren ziek geworden door de vervuiling van het water. Een groep met woedende boeren wist ons vervolgens op te sporen en weg te jagen. Het was een wonder dat we niet gelynacht werden.

Het was niet de eerste keer dat we moeilijken kregen en hierdoor trokken we steeds verder zuidwaarts langs de Rocky Mountains omlaag. Maar hoe verder zuidelijk we kwamen, hoe beperkter ons succes werd. De hoeveelheid goud die we vonden droogde op en hiernaast werd het steeds moeilijker om aan de grondstoffen van ons midatine te komen.

En zo kwam we ergens in 1947 uit in Utah. Kermit had de hoop opgevat dat we goud zouden kunnen vinden in zijstromen van de Colorado-rivier, of misschien wel de Colorado zelf, die ten slotte toch wel niet voor niets die naam kon hebben, zo grapte hij.

De omstandigheden waren hier beduidend zwaarder. Hier konden we niet langer werken in de beschutting van bossen in een gematigd klimaat, maar in de woestijn en in de volle zon. Onze dikke beschermende pakken stoofden ons, waardoor we fysiek maar in staat waren voor zeer korte periodes te werken, voor we ons moesten ontdoen van deze verschrikkelijk kleding, om te kunnen bijkomen in de schaduw van de rotsen.

En toen sloeg op een dag het noodlot toe. We werkten in die tijd met name in de vroege ochtenden en avonden, als de zon het minst fel was en er nog net voldoende licht was om het goud te kunnen zich oplichten. Op het heetst van de dag maakten we het ons makkelijk in onze tenten in de schaduw. We lagen juist behaaglijk met elkaar te kletsen, toen er vier mannen te paard op ons af kwamen. Cowboys. Zij waren overduidelijk niet blij met onze aanwezigheid en beschimpten en bespotten ons. We

probeerden ons zelf in te houden en ons niet uit de tent te laten lokken, maar het ging al snel van kwaad tot erger. Ik zal niet in detail treden omdat deze te pijnlijk zijn, maar het einde van het liedje was dat de cowboys ons, gekleed in slechts wat ondergoed en op blote voeten de rotsen op joegen, onze tent met alles erin in brand staken en er vandoor gingen met onze paarden. In onze tenten stonden ook onze vaten midatine, en toen die eenmaal vlam vatten werd alles al snel verzengd in een vuur waarvan we zelfs op tweehonderd meter afstand de hitte voelden.

En daar waren we dan: twee mannen in *'the middle of nowhere'*, niet eens gekleed in fatsoenlijke kleding, zelfs zonder schoenen en beroofd van al onze spullen. Allereerst konden we er de grap nog wel van inzien en we speculeerden over wat de mensen van het dichtstbijzijnde dorp wel niet zouden zeggen als we in onze weinig decente onderkleding doodgemoedereerd zouden komen aanwandelen. Maar de omstandigheden verergerden snel. We waren genoodzaakt een heel stuk stroomopwaarts te klimmen om water te kunnen drinken, aangezien de hele benedenloop door ons eigen midatine niet meer veilig was. Maar natuurlijk hadden we niets voorhanden om nog maar een druppel water in te vervoeren.

We hadden natuurlijk bij de rivier kunnen blijven, maar we wisten dat er zowel vele kilometers stroomopwaarts als –afwaarts geen enkele menselijke bewoning was en dat bovendien de klim over de rotsen voor ons buitengewoon moeizaam was. Onze enige kans om te overleven was om het binnenland, in te trekken, aangezien daar ergens, niet al te ver weg, de kleine nederzetting Blanding moest liggen.

En zo begon onze afschuwelijke zoektocht dwars door de woestijn. We hadden ingeschat dat we in een halve dag lopen bij Blanding moesten kunnen zijn, maar een volle dag later bevonden we ons in een door God vergeten oord dat we geen van beiden nog herkenden. Het was toen, dat we ons voor het eerst echt zorgen begonnen te maken. We besloten dat we, om te overleven, water moesten zien te vinden en besloten koers te zetten richting de rivier. Maar opnieuw was het lot ons niet welgezind, want de rivier was nergens meer te bekennen. In plaats daarvan kwamen we in een ontoegankelijk gebied doorsneden met canyons, die dan wel ooit in een ver verleden waren gevormd met water maar die inmiddels gortdroog waren. Kermit suggereerde op de derde dag, toen de wanhoop inmiddels zwaar op ons drukte, dat er misschien beneden in de kloof nog waterbronnen waren te vinden en zo klonnen we omlaag, onze voeten open halend aan de scherpe rotsen.

Het was een redelijk wanhopige actie, want we droogden inmiddels snel uit en waren aan het einde van ons Latijn. Waarschijnlijk hadden we met deze expeditie dus definitief ons eigen doodvonnis getekend, als we niet tijdens die beklimming op die grot waren gestuit.

Van buitenaf was die bijna onmogelijk te zien, omdat de ingang verscholen ging achter een uitstekende rots, maar toch was het een zeer ruime en hoge grot, bijna een soort onderaardse kathedraal, met minstens even hoge zolderingen. En het meest bizarre was, toen we naar binnen strompelden, dat er zich in de grot sporen van menselijke bewoning bevonden. Er stond een ruw in elkaar getimmerde tafel met wat stoelen, er bevonden zich geïmproviseerde slaappleatsen en er was, en dat was het

belangrijkste, een keuken met een proviandruimte. Koortsachtig onderzochten we de voorraden en al snel dronken we vers water uit grote tonnen en aten we van het gedroogde fruit en het vlees uit blik. Het was een feestmaal en we namen het er goed van.

Maar toen pas daalde het besef in dat wie deze grot ook had ingericht, ook zou kunnen terugkomen. En met onze laatste confrontatie met de vier cowboys hadden we geen al te groot vertrouwen meer in de goedheid van de mens. Om die reden besloten we dat het te gevaarlijk was om lang in de grot te verblijven. We inspecteerden daarom de omgeving en vonden vrijwel direct naast onze grot een vrijwel geheel ingesloten vallei met een perfect ronde vorm. Kermit vond de vorm van de vallei iets weg hebben van een omega-teken. Er ontsprong een klein stroompje en in de beschutting van de hoge rotsen bevond er zich zelfs enige begroeiing met bomen en gras. Kermit zei dat waar de grot moest worden beschouwd als onze Alpha, als begin van onze onverwachte redding, de vallei onze Omega was, omdat dit ons tot het einde veilig kon houden. En zo verplaatsen we, nadat ons hadden gehuld in de kleding die we hadden gevonden in de grot, voldoende proviand en water voor enkele dagen naar de vallei en brachten hier onze eerste nachten door.

Onze voorzichtigheid was niet voor niets. Want nadat we drie dagen in ons Alpha en Omega hadden doorgebracht, en we voorzichtig al weer plannen begonnen te maken hoe we onze weg moesten vervolgen, kregen we bezoek.

Het waren drie onguere mannen, cowboys gezeten op paarden en nog eens drie zwaarbepakte muilezels met zich meevoerende. Gelukkig kwamen ze 's avonds aan, toen we net kwartier hadden gemaakt in de vallei. Ik kan me nog goed herinneren dat we allebei in paniek waren door hun komst, getraumatiseerd als we nog waren door de verwoesting van ons kamp een goede week eerder. Maar al snel kwamen we erachter dat we ook voldoende reden hadden om bang te zijn. Want toen we heel voorzichtig diep in de nacht uit onze vallei tevoorschijn waren gekomen om de drie bezoekers te bespioneren, bleek dat ze gevaarlijke boeven waren. Herhaaldelijk declameerden ze dat ze de beruchte Cranston Brothers waren en toen ik veel later nog eens navraag deed, bleek dat dit inderdaad een berucht groepje gangsters was uit die tijd.

Uit de geluiden maakten we op dat ze zich gedrieën rond de tafel hadden gezet en de drankfles niet lichtelijk hadden beroerd. Lallend lieten ze de gebeurtenissen van de laatste dagen de revue passeren, tegen elkaar opbiedend met gruwelijke details. Uit hun verhalen was op te maken dat ze twee dagen geleden de weduwe van een steenrijke grootgrondbezitter in Mexico hadden beroofd van haar volledige vermogen. Deze weduwe, ik weet nog dat ze Lupe Mirando heette, was blijkbaar al een tijd bezig geweest om al de bezittingen van gestorven man te verkopen en ze zat, om de broers te parafaseren, inmiddels op een enorme goudschat, die het smeekte om gestolen te worden.

De drie broers vertelden verschrikkelijke details over hoe ze een bloedbad hadden aangericht op haar ranch en ten slotte in huis van Lupe Mirando waren binnengedrongen en haar hadden verkracht. Ten slotte hadden ze de kluis gevonden

en hadden ze zich hier door de deur op te blazen toegang tot verschaft. De kluis bevatte inderdaad de schat die ze hadden gezocht, een flinke verzameling gouden peso's met hierop de beeltenis van de kortstondige keizer Maximiliaan van Mexico. Ze hadden de gouden munten over drie zadeltassen verdeeld en die op de muilezels geladen. En vervolgens waren ze, gedekt door het nachtelijke duister, op hun paarden noordwaarts getrokken. Ongezien waren ze de grens overgestoken en zo hadden ze uiteindelijk hun schuilplaats weten te bereiken. Het enige wat hun nu restte was zich hier de komende weken gedeisd houden, waarna het vervolgens de bedoeling was dat eenieders zijns weegs zou gaan, naar we aannamen om het goud te verpatsen en vervolgens het fortuin te gaan verbrassen.

Kermit en ik slopen terug naar de vallei en hier beraadslaagden we koortsachtig. Het was duidelijk dat de situatie levensgevaarlijk was geworden. In het duister had geen van de drie mannen nog opgemerkt dat er anderen in hun schuilplaats waren geweest, maar dat zou de volgende ochtend, als ze weer nuchter waren en er meer licht was, vast veranderen. Het kon dan niet anders of ze zouden de omgeving uitkammen en dan ook zeker de vallei inspecteren. We hadden kortom de keuze: deze nacht nog wegvlugten, waarheen dan ook, of de confrontatie aangaan. En we begrepen ook dat vluchten geen optie was, omdat we dan opnieuw hulpeloos moesten gaan rond dwalen in de woestijn. En dus was de keuze eigenlijk makkelijk...”

David keek zijn oom verbijsterd aan toen hij begreep waar dit naar toe moest gaan en hij probeerde zijn gezichtsuitdrukking te peilen, maar deze retourneerde zijn vragende blik met een priemende blik. Er lag iets in die ogen dat David angstig maakte.

“Je snapt het niet”, vervolgde C. Sterling Dench, “Natuurlijk waren Kermit en ik niet gewelddadig. Maar aan de andere kant waren we nog geen week geleden zelf het slachtoffer geweest van redeloos geweld, waarna we in hulpeloze toestand waren achtergelaten in de woestijn. Natuurlijk waren de drie gebroeders Cranston niet dezelfde als de vier mannen die ons het leven hadden zuur gemaakt, maar het was te makkelijk om onze woede en frustratie op hen te projecteren. Het waren immers dezelfde brute cowboys, dezelfde harde en gewetenloze mannen. En, ik zal mezelf niet ontzien, ik moest alle moeite doen om Kermit te overreden om datgene te doen dat we uiteindelijk zouden doen.

Maar we deden het. God ja, we deden het. En het liep allemaal verschrikkelijk mis. Ons plan was om de grot in te sluipen, de wapens van de drie boers te bemachtigen en vervolgens om hen in koele bloede, in hun dronkenmansslaap, af te maken. Klinkt dat ongelooflijk brutaal of zelfs laf? Maar dan snap je niet dat dit een strijd was op dood en leven. Het was hij of zij, zo simpel was het. En zo deden we wat moest gebeuren. We wisten allebei een pistool in handen te krijgen, knikten elkaar nog een keer toe, en begonnen toen met onze afrekening.

Met mijn eerste schot doodde ik meteen de eerste broer, die met zijn hoofd over de tafel lag. De kogel rukte een groot deel van zijn schedel weg. Hetzelfde moment had Kermit moeten schieten, maar toen ik opkeek, zag ik dat hij machteloos aan zijn wapen prutste. Het blokkeerde, dacht ik toen, wat een domme pech! Later bleek

echter dat hij simpelweg de beveiliging niet van het wapen af had gehaald. Deze totale onwetendheid van de werking van vuurwapens zou Kermit de kop kosten, helaas. Want inmiddels waren de twee overgebleven broers in paniek overeind gekropen. De ene reikte al naar zijn jachtgeweer, voor ik hem met mijn tweede kogel wist te raken. Hij ging zwaar neer, voor mijn aandacht zich verplaatste naar Kermit, die zojuist onderuit werd gehaald door Broer 3, in zo'n body check die je zoveel ziet in het American Football. Alsof je wordt gevangen door een in volle vaart op je af razende trein. Een moment later lag Kermit ruggelings op de grond en werd hij met wilde vuistslagen bewerkt door zijn belager.

Ik vermoed dat ik inmiddels hysterisch wilde en ik rende naar hen toe. Ik probeerde mijn pistool te richten, maar was veel te bang dat ik Kermit zou raken, die machteloos spartelend onder Broer 3 probeerde weg te komen. Toch schoot ik, meer bewust dan onbewust, maar mijn kogel vloog over beide hoofden heen. Dit bracht echter wel Broer 3 tot zinnen, want hij liet Kermit voor wat die was, en vloog mij met zoveel snelheid, agressie en woede aan, dat ik in paniek een stap naar achteren deed en struikelde over iets, een omver geworpen stoel, of iets dergelijks, daar ben ik nooit meer achter gekomen. Maar in mijn achterwaartse val wist ik toch nog een schot te lossen en die raakte mijn belager midden in zijn gezicht. Daar waar zijn gezicht was, bevond zich opeens een groot gat en het lijf dat me daarna vloerde, was niet meer dat van een woedende, om lijfsbehoud vechtende misdadiger, maar dan van een dode. Ik moet hebben gegild in afschuw voor ik me, inmiddels gedrenkt in zijn bloed, onder het zware lijk had uit geworsteld. Zwaar hijgend werkte ik me omhoog en ik zocht wanhopig naar Kermit. Daar was hij, beduusd op de grond zittend en zijn bebloede hoofd in zijn handen houdend. Ik strompelde naar hem toe en bracht een vraag uit, of hij in orde was. Alles wat hierna gebeurde staat in mijn geheugen gegrift en bezoekt me nog geregeld in mijn kwaadste dromen. Ik herinner me hoe Kermit zich naar me toedraaide en lachte, zijn kenmerkende betweterige en enigszins pedante lachje waarmee hij de hele wereld vol zelfvertrouwen tegemoet trad. Maar een moment later verkrampte hij en pas toen zijn witte hemd zich rood kleurde, besepte ik dat hij was geraakt. Ik zag de verbijstering in zijn gezicht en een emotie die ik niet van hem kende: onversneden doodsangst.

Onbegrijpend van wat er gebeurd was, draaide ik me om en ik zag Broer 2 op zijn buik op de grond liggen in een plasje bloed. Hij had zich net voldoende opgericht om een schot met zijn geweer te lossen en grijsde verbeterd, terwijl hij zwaar hijgend en zwetend over zijn hele lijf, probeerde zijn wapen door te laden.

Ik moet hebben gebruld van woede toen tot me doordrong wat hij had gedaan en ik sprong op hem toe om op een afstand van slechts luttele meters een kogel door zijn hoofd te schieten. Die barstte open als een overrijpe vrucht die op de grond uiteenspat, maar zelfs de gruwel hiervan was niet genoeg om mijn woede te stillen en ik bleef op hem schieten, lang nadat mijn kogels opgeraakt waren. Ik weet niet hoe vaak de haan een lege kamer raakte, voor ik uiteindelijk weer een beetje tot zinnen kwam..."

David staarde zijn oom aan, niet wetend wat hij moest zeggen. Zo net had de man

een brute driefvoudige moord bekend, besepte hij tot zijn verbijstering. Wat was er te zeggen? Anders dan misschien: “En Kermit..?”

Oom Sterling keek David lang aan en heel even meende David tranen in diens ogen te zien blinken, voordat hij zijn blik neersloeg, “Ach, arme Kermit. Hij was natuurlijk reddeloos verloren. Die ene kogel had zijn lichaam grondig verwoest. Niet dat hij meteen dood ging, alhoewel dat misschien wel beter was geweest. Maar Kermit bleef nog drie hele dagen leven, drie dagen waarin hij bloed ophoestte, zware koorts had en ijdromen kreeg. Natuurlijk week ik die drie dagen geen moment van zijn zijde. Ik verzorgde hem zo goed en kwaad als het kan en verliet hem alleen voor hoogstnodige benodigde bezigheden. Het opruimen van de lijken van de gebroeders Cranston, het bereiden van voedsel, het halen van water. Maar drie dagen lang sliep ik geen moment en toen uiteindelijk Kermit stierf, be kroop me ook het gevoel dat ik nooit meer zou kunnen slapen. Dat de slaap iets was, dat was voorbehouden aan de onschuldigen. Dat ik definitief het recht had verspeeld om te mogen slapen.

Natuurlijk zou ik uiteindelijk wel weer slapen, maar tot op de dag van vandaag heb ik nooit meer echt goed geslapen. Heb ik nooit meer zo goed en verkwikkend kunnen slapen als in die gelukkigste jaren, toen ik met Kermit door de wildernis trok....”

Oom Sterling verviel in een minutenlang zwijgen, tot hij met een nu bijna krachteloze fluisterstem vervolgde: “Ik had je graag willen zeggen dat Kermit me nog enkele bemoedigende woorden heeft kunnen toevoegen vlak voor zijn laatste adem, maar niets is minder waar. Ik zag in zijn ogen alleen een toenemende angst voor de dood, een wanhoop die me verscheurde omdat ik hem er niet van kon verlichten en zijn uiteindelijke dood vervulde me daarom alleen maar met een intense verbittering.

De dagen erna, ik weet niet hoeveel het er waren, vulde ik met het enige dat me nog van belang toe scheen: het zorgen voor een goede rustplaats voor mijn vriend. Eindeloos was ik in de rotsen aan het hakken, totdat er uiteindelijk iets ontstond als een ondiep graf en het in lakens gewikkelde lichaam van Kermit bedekte ik met een berg gelijk gevormde stenen die ik van heinde en verre haalde. Natuurlijk lag zijn graf precies midden in de vallei, waar we zovele nachten geleden nog zo zorgeloos hadden geslapen. Een graf als de Alpha in het hart van de Omega. De omega, het einde van het Griekse alfabet. En ook het einde van ons leven.

Van de episode hierna kan ik weinig herinneren, anders dan dat ik leefde in een waas, bedekt onder een dikke sluier van verdriet. Ik kan dan ook niet zeggen hoeveel dagen er nog voorbij gingen, voor ik uiteindelijk de moed en kracht had gevonden om mijn weg te vervolgen.

Van de paarden en muilezels waarmee de gebroeders Cranston waren aangekomen, was het leeuwendeel gevluht tijdens het vuurgevecht en was een enkele muilezel over. Bijna alsof die te stompzinnig was om op het idee te komen weg te vluchten. Ik belaadde hem met de loodzware zadeltassen die inderdaad gevuld waren met die schat aan gouden munten, maar die me nauwelijks nog konden interesseren. Al bij de tweede set zadeltassen zakte het arme dier zelfs zonder te lopen bijna door zijn hoeven. Om die reden was ik genoodzaakt van de drie zadeltassen er twee achter te laten in de grot. Naast de muilezel, die ik had bepakte

met slechts één van de zadeltassen, pakte ik alleen een kleine hoeveelheid proviand en water in. Voor de rest liet ik alles achter en begon ik aan mijn tocht naar de bewoonde wereld.

Je zult begrijpen dat ik die bewoonde wereld terug vond uiteindelijk, anders had ik hier nu niet voor je gezeten. Maar het had niet veel gescheeld. Meer dood dan levend wankelde ik uiteindelijk een kleine nederzetting binnen en werd ik gered, min of meer...

De rest van wat er gebeurde, hoef ik je, hoop ik, niet meer te vertellen. Je begrijpt dat ik weg trok uit het gebied en me uiteindelijk vestigde in San Francisco en vanaf dit moment is mijn levensverhaal bekend. Ik hoop alleen dat je nu begrijpt waar ik met mijn hele verhaal heen wilde.”

David schrok op en begreep dat oom Sterling dit laatste als een directe vraag stelde en een antwoord verwachtte van hem. Allerlei gedachten en beelden spookten echter door zijn hoofd en hij wist zich niet te focussen.

“Waar begon ik nou mee?”, vroeg oom Sterling vermoeid als een teleurgestelde mentor, “Ik begon ermee dat ik je een laatste kans wil geven jezelf te bewijzen tegenover mij. En ik heb gezegd dat ik wil dat je die laatste twee zadeltassen met gouden munten terugvindt.”

David keek zijn oom perplex aan. “Maar hoe word ik geacht die ooit te vinden? U denkt toch niet dat ik helderziend bent?”, vroeg hij ongelovig. Er schoot hem iets anders voor de hand liggends te binnen: “En bovendien, waarom heeft u die zelf nooit meer opgehaald?”

Sterling Dench glimlachte dun, “Dat heb ik geprobeerd, natuurlijk. Jaren later, toen ik mijn eerste fortuinen al gemaakt had, in 1956. Ik gunde mezelf de eerste twee weken vakantie van mijn leven en ging op weg naar Utah. Ik had een heel team ingehuurd dat me moest helpen: een geoloog, wat avonturiers die het gebied goed kenden, zelfs een Paiute-Indiaan, de stam die hier van oudsher woont. Maar we vonden niets. De grot was onvindbaar, echt spoorloos. Alsof die hele noodlottige episode van jaren geleden niets meer dan een zinsbegoocheling was geweest. Ik was woest en gefrustreerd, niet eens zozeer doordat de rest van de goudschat me onthouden werd –ik was inmiddels al rijk genoeg om zonder te kunnen– maar vooral omdat me de kans werd onthouden nog eenmaal te rouwen boven het graf van mijn eerste en enige vriend...”

“Marcus ‘Kermit’ Dench”, fluisterde David, die opeens iets begreep: “dus u hebt zijn achternaam aangenomen als een soort eerbetoon.”

Oom Sterling haalde zijn schouders op alsof hij niet zeker was van zijn beweegredenen.

“En heeft u het daarna nooit meer geprobeerd?”, vroeg David.

Sterling keek hem langdurig aan met een bestuderende blik, voor hij antwoordde: “Daar was geen kans meer toe. Al in 1956 was begonnen met de bouw van de Glen Canyon Dam verderop in de Colorado-rivier. Nog voor ik de tijd en ruimte vond voor een tweede zoektocht, werd die in 1963 voor het eerst in gebruik genomen en vanaf dat moment begon het water zich achter die dam op te stuwen tot wat uiteindelijk het

hedendaagse Lake Powell is geworden. Alle canyons in die omgeving en waar zich ergens nog steeds die grot moet bevinden, zijn dus hiermee gevuld met water.”

David hapte naar adem, “Wat wilt u zeggen, oom Sterling, dat...”

“Inderdaad”, onderbrak Sterling Dench hem ongeduldig, “dat de grot inmiddels onder water moet staan.”

David keek hem sprakeloos aan.

“En weet je wat het meest ironische hieraan is?”, vervolgde oom Sterling, “Dat op de avond dat ik thuiskwam van het ziekenhuis, om er getuige van te zijn dat jij werd geboren -en jij weet nu ook dat ik het over 26 februari 1980 hebt- ik in de krant las dat Lake Powell zijn definitieve omvang had bereikt. Zeventien jaar had het geduurd voordat die canyons zich helemaal hadden vullen met water, zeventien jaar waarin de kans op het vinden van de goudschat steeds kleiner werd, en uitgerekend op de dag van jouw geboorte, was Lake Powell helemaal volgelopen.”

David was met stomheid geslagen en bracht uiteindelijk uit, “Maar dan is het toch volstrekt onmogelijk geworden de grot nog ooit terug te vinden? Wat wilt u nu eigenlijk van me?”

“Dat je die twee vervloekte zadeltassen, met hun inhoud, terug vindt, verdomme nog eens aan toe”, barstte Sterling Dench opeens uit en hij richtte zich half op uit zijn stoel, “en denk maar niet dat ik niet meen wat ik zeg. Dit is echt je laatste kans om je te bewijzen als mijn erfgenaam. Je laatste strohalm. En als je faalt, wil ik je niet meer kennen en zal ik je niet meer noemen in mijn testament!”

“Ma-maar dit is waanzin!”, bracht David heftig uit.

“Genoeg!”, brulde Sterling Dench bijna en hij hief een afwerende hand, “Ik heb alles verteld wat ik wilde en nu heb ik genoeg van je! Rico staat al te wachten om je terug te brengen naar de stad.” Dench vouwde zijn armen in elkaar als een koppig kind en staarde langs hem heen naar de onbeweeglijke oceaan. David bestond opeens niet meer voor hem. Het was duidelijk, dit gesprek was beëindigd.

En zo bevond David zich slecht een paar minuten al later buiten, terwijl de privéchauffeur van Dench kwam aanlopen om hem te begeleiden naar de verderop gereed staande Bentley. Het portier was zelfs al geopend voor hem. De gedachten stormden nog steeds door zijn hoofd over alles wat hij had gehoord en David voelde dat zich opeens een ongekende woede in hem opbouwde.

Bijna drie jaar van zijn leven had hij opgeofferd om te proberen te voldoen aan de torenhoge eisen van zijn kille en keiharde oom. En nu opeens had hij op deze avond min of meer tegen hem verteld dat hij gezakt was voor de test en hem vervolgens een nieuwe opdracht gegeven die dermate belachelijk en ondoenlijk was, dat hij het niet anders kon beschouwen dan als een kolossale opgeheven middelvinger. ‘*Fuck You*’, dat was eigenlijk in twee woorden samengevat wat Sterling Dench hem in die vier uur dat ze samen waren geweest, had gezegd. ‘*Fuck you... boy*’. *Je bent niet goed genoeg om mijn opvolger te zijn, je verdient het niet. Ga maar naar Utah om de een of andere schat proberen te vinden die er waarschijnlijk niet eens meer is, als die er al ooit geweest was. En waarvan het totaal onmogelijk was die nu nog te vinden.*

Verdwijn uit mijn leven!

Het besef stak hem dat David bijna drie goede jaren van zijn leven had weggegooid voor deze vreselijke man, die pretendeerde zijn oom te zijn; zijn enig overgebleven familie, maar intussen vooral een goede poging deed zijn leven te gronde te richten. Opeens haatte hij zijn oom met een intensiteit die hem zelf verbaasde. Hij had opeens de impuls om zich om te draaien en heel hard richting die villa te schreeuwen: “*Fuck you, Sterling Dench! Fuck you!* Ik ga jouw godvergeten schat niet voor je zoeken. En ik peins er ook niet over om je opvolger te worden! Dat gun ik je niet; nee: ik gun het je dat je alleen en verbitterd sterft! Ik zal lachen als ik nieuws van je dood hoor en dan zal ik naar je graf gaan en er overheen pissen!”

De woede gierde door zijn lief en met gebalde vuisten naast zich hield hij in en draaide zich om. De ramen waren donker en afgezien van het licht bij de voordeur maakte de villa een verlaten indruk. David wist heel zeker dat zijn oom op dat moment al lang weer ergens in de krochten van zijn woning verdwenen, alweer bezig met wat het ook is waar zijn oom al zijn eenzame avonden aan besteedde. Dus wie zou het horen als hij zijn oom zou uitschelden?

Hij draaide zich weer om en merkte dat Rico hem vragend aankeek. Rico, de privéchauffeur van Dench, die zou hem horen ja! En die zou zonder enige twijfel verbijsterd zijn door zijn woede-uitbarsting. En hij wist precies wat die zou denken: ‘*Dat ik dat nog eens zou horen van dat altijd zo bedachtzame en bedeesde neefje van de Grote Baas: geen idee dat die zo tekeer kon gaan!*’ Het besef dat hij zo gezien werd door iedereen om hem heen maakte David alleen nog maar kwader en het bloed gonsde in zijn hoofd.

“Had je wat?”, beet hij Rico woedend toe. Die kromp meteen ineen als een geslagen hond en haastte zich excuses te maken tegen de ‘jongeheer’. David besepte dat hij normaal gesproken zich zou schamen dat hij zich zo had laten gaan en die goeie ouwe Rico zo in verlegenheid had gebracht. Maar nu was hij daar gewoon te boos voor.

Hij stapte achter in de Bentley en trok zelf zo hard al hij kon het portier achter zich dicht, voor Rico daartoe de kans voor had gehad. Hij probeerde rustig in en uit te ademen en drukte zijn handen tegen zijn ogen. David voelde dat zijn woede vervloog en dat er twijfel voor in de plaats kwam. Waar dacht hij mee bezig te zijn? Had hij nu echt in een woedeaanval opeens besloten te breken met zijn gefortuneerde oom? Normaliter was hij helemaal niet van het nemen van drastische beslissingen! En was zijn oom niet in wezen zijn laatste reddingsboei? Hoe had zijn oom het zelf gezegd? Zijn ‘laatste strohalm’? Maar toch voelde hij dat er iets definitief gebroken was in de relatie die hij met zijn oom had.

Terwijl hij merkte dat Rico was ingestapt en de auto in beweging zette, voelde hij hoe angst vat op hem kreeg. Was hij echt van plan om alle banden door te snijden? Hij wist het niet meer en in verwarring keek hij nog een laatste keer om voor een glimp van het huis van zijn oom.

Hij besepte toen nog niet dat hij Miramar Mansion nooit meer zou terugzien.

Deel 2: De '49'

USF, San Francisco, de periode van 2007 tot 2010

H

oofdstuk 3. 'Turn a different Corner...'

David herkende de jongen meteen toen die door de voordeur de hal binnen stapte en in de hal nieuwsgierig om zich heen keek, als een toerist bijna. Cody Kingsley, wist hij zonder enige twijfel. Hij had hem een paar weken geleden maar een keer gezien, maar die ontmoeting had sindsdien nog heel vaak door Davids hoofd gespoekt. En hoe langer het duurde, hoe meer David had gevreesd dat het bij die ene keer zou blijven...

En nu stond Cody opeens tot zijn grote verrassing echt hier; in de hal van 'De 49', de wooneenheid waar David met elf andere studenten woonde. David wist niet hoe snel hij overeind moest komen van de versleten bank waarop hij een collegebundel had liggen lezen.

Cody merkte hem op en meteen brak zich gezicht open in die brede lach van hem.

"Wel heb ik ooit!"

"Cody", begroette David hem hijgerig. Waarom had hij ook nu weer te weinig adem als hij met hem sprak?

"David, wat een verrassing! En wat fijn dat we elkaar nu op een minder pijnlijke wijze treffen..." Cody grijnsde breed. David wist dat hij verwees aan hoe ze elkaar ontmoet hadden. Want Cody was letterlijk met een klap in zijn leven verschenen.

Het was gebeurd op een dag ergens aan het begin van het collegejaar. David had de hoek van het faculteitsgebouw van USF omgeslagen en was vervolgens frontaal pardoes tegen hem aan gebotst.

"P-pardon", stamelde David en hij wilde bukken om de stapel boeken die uit zijn handen was gevallen op te rapen. De jongen waar hij tegenaan was gelopen wilde echter op hetzelfde moment precies hetzelfde doen en onhandig knalden hun hoofden tegen elkaar. In de schik zette David een stap naar achteren.

"Wat zijn we toch onhandig", lachte de jongen, een lach die David meteen fascineerde omdat hij zo breed was; alsof hij in zijn leven zoveel had moeten lachen dat zijn mondhoeken zich al in die stand hadden gevormd. Meteen viel David ook op wat een open en vriendelijke uitstraling deze jongen had. En... hij wilde hij bijna niet aan zichzelf toegeven... hoe knap hij was.

"Laat mij", zei de jongen weer en hij bukte om David's boeken te pakken. "Excuus, ik moet echt beter uit mijn ogen kijken", zei hij terwijl hij de boeken in een bijna theatraal gebaar aan David teruggaf.

“Nee, nee”, haastte David zich te zeggen, “het was mijn schuld!”

De jongen monsterde hem met een scheve grijns; “Ik kan me trouwens niet heugen dat ik je eerder heb gezien, dat had ik me vast herinnerd...”

“Dat klopt...”, haastte David zich weer te antwoorden, terwijl hij probeerde te bedenken waarom hij dat zo zei. Hij klopte intussen niet-aanwezig vuil van de boeken klopte. Waarom doe ik dat, stop daarmee, dacht hij. “... ik ben hier pas drie weken geleden begonnen hier met mijn master en...” Vervolgens ratelde hij door over dat hij aanvankelijk was begonnen met biologie, maar na twee maanden had besloten alsnog over te stappen naar natuurkunde, dat het nog een tijd had geduurd voor hij hier op de campus een kamer had gevonden, en zo meer.

“Nou welkom dan in Team Science!”, grijnsde de jongen. Hij vertelde beknopt dat hij van de universiteit van Palo Alto afkomstig was en net was begonnen aan een master wiskunde. Hij stak zijn hand naar voren, “Cody Kingsley.”

David schudde de hand en stelde zich ook voor. Cody bekeek hem grijnzend en opnieuw op een manier alsof hij hem ter plekke helemaal ontleedde.

“Weet je”, zei hij ten slotte, “ik moet opeens denken aan dat liedje van George Michael. *‘Turn a different corner, and we never would have met’*. Dat is hier wel heel letterlijk op van toepassing, hè?”

David wilde iets inbrengen over dat ze elkaar dan vast wel ergens in de collegebanken waren tegengekomen, maar slikte die domme opmerking gelukkig op tijd in.

“Maar, leuk je ontmoeten!” Cody stompte hem op de schouder en gaf hem in het voorbijgaan nog een knipoog, voor hij langs David heen verdween en opging in de massa’s andere studenten.

David had hem met knipperende ogen nagekeken.

En zo was het allemaal begonnen. David had aanvankelijk gedacht dat hij Cody wel snel weer ergens zou tegenkomen: in de enorme universiteitsmensa, op de campus, of in de stad. Maar het had geleken alsof hij in rook was opgegaan; alsof hij misschien wel een zinsbegoocheling was geweest. Maar al die tijd was David aan hem blijven denken.

En nu stond hij hier voor hem...

Cody stak een vingertje op en draaide zich om naar de voordeur. Heel even dacht David echt dat Cody weer net zo plotsklaps zou verdwijnen als hij was verschenen, alsof hij hem alleen maar aan het plagen was. Maar al snel bleek dat hij alleen een verhuisdoos pakte die hij blijkbaar voor de voordeur had laten staan. De doos met twee handen voor zich houdend liep hij weer op David toe.

“Waardevolle spullen”, deed Cody mee. “Maar, hoe dan ook: echt leuk je op deze manier weer te treffen!” Op de een of andere manier was hij in staat een arm vrij te maken en op de andere de doos te laten balanceren. En met die vrije hand schudde hij die van David hartelijk.

“Nou, zeker”, beaamde David, “Ik zou zeggen: welkom bij de 49’ers!”

Cody keek hem met een vragende blik aan.

“Nou ja”, haastte David zich te zeggen, “je weet misschien dat er zich op dit complex bijna zestig wooneenheden bevinden van elk twaalf tot vijftien studentenkamers. Elk van die eenheden delen de voorzieningen zoals een woonkamer, keuken en badkamer. En ze hebben allemaal heel saai een nummer gekregen, je kunt het raden welke.” David vroeg zich af waarom hij nu opeens zo aan het ratelen was. “Maar verschillende eenheden hebben een bijnaam. Nummer 48 noemt iedereen bijvoorbeeld ‘Jade Tigers’, omdat er veel Aziaten wonen, en...”

“... jullie hebben jezelf naar het footballteam de 49’ers genoemd”, maakte Cody af, “logisch en het ligt natuurlijk erg voor de hand! Het verklaart ook dat ingelijste footballshirt daar! Ik wil er graag een keer over door praten, maar niet nu ik met dertig kilo gestolde kennis in mijn handen sta...”

David begreep meteen wat hij bedoelde en voelde zich vreselijk opgelaten. Hij stapte naar voren en wilde de doos van hem overnemen. Maar Cody had dat blijkbaar niet verwacht, want die liet hem bijna uit de handen glippen.

“Wat onhandig toch weer.”

David kreeg eindelijk vat op de doos en zei: “Toch beter dan met je hoofden tegen elkaar knallen...”

Cody liet een verraste lach horen.

“Oef, dat is zwaar!”, zei David toen hij merkte wat het gewicht van de doos was en hij zette hem snel naast zich neer op de vloer.

“En dat is nog maar de helft van mijn boekenkast”, grijnsde Cody. Hij bekeek de sleutelbos waarmee hij de voordeur had geopend en die nog steeds in zijn andere hand zat en keek opgeruimd om zich heen, “Maar goed, ik kom hier dus te wonen.”

“Hoe is dat zo gekomen eigenlijk?”, vroeg David ademloos, die zijn vraag meteen vreselijk dommig vond klinken, hoe ongebruikelijk het misschien was om al maanden in een nieuw collegejaar nog nieuwe bewoners te krijgen.

“Omdat er ergens in de administratieve systemen op de burelen van de studentenhuisvesting eindelijk mijn naam naar boven moet zijn geborreld...” Er klonk enige frustratie door in zijn stem.

“Je had dus nog geen kamer?”

“Blijkbaar is eerder iets mis gegaan in het administratiesysteem. Daarom zat ik maanden lang bij een oud stel in een muf souterrain.”

“Niet leuk?”

“Dat is nog zeer eufemistisch uitgedrukt. Die kamer was niet alleen muf; dat gekke oude stel nog steeds muffe. Ik werd strakker aan de lijn gehouden dan hun arme hondje; en die had al een vreselijk schraal nekje! En ik weet zeker dat ze tussen mijn spullen neusden...”

“Nee...”

Cody haalde zijn schouders op en bekeek opgeruimd zijn sleutelbos. “Ik mag kamer 10 betrekken, waar moet ik dan zijn?”

“Kom, ik zal je de weg wijzen”, zei David, terwijl hij de doos weer optilde en probeerde het er niet te laten uitzien dat hij worstelde met het gewicht. Hij ging Cody voor de gang in en stopte bij één van de deuren.

“Daar”, zei hij met een hoofdbeweging, “nummertje tien!”

Cody stapte langs hem heen en opende het slot. Hij liet David het eerst binnen stappen en die was blij dat hij de doos op het bureau kon zetten; één van de weinige meubelstukken in de kleine kamer.

“Heerlijk, wat een fijne ruimte”, zei Cody terwijl hij met uitgestrekte armen een rondedansje deed. David vroeg zich af of hij dat nou echt meende of dat hij alweer ironisch was. Een vraag die hij zich later nog heel vaak zou stellen.

Cody was naar het raam gelopen, trok het open en wierp een blik naar buiten.

“Nou veel succes verder, hè?”, zei David.

Cody draaide zich naar hem om en lachte weer, “Dank je. En leuk je weer te zien, David!”

David wees met zijn duim achter zich, “Ik woon op acht, de deur hier recht tegenover.”

“Ha, dat is me toch wat, wat een toeval”, lachte Cody. Hij liep enthousiast op David toe en gaf een boks tegen zijn schouder, “mooi man, wij gaan het nog heel gezellig hebben samen!”

Er zo begon een tijd waarin David en Cody elkaar heel regelmatig tegenkwamen. Ze hadden veel contact met elkaar. Beiden waren ze dol op literatuur en ze leenden elkaar regelmatig boeken uit en bespraken die dan met elkaar. Ze hadden hele felle discussies gehad over Easton Ellis, maar vonden elkaar in hun liefde voor bijvoorbeeld de boeken van Michael Chabon.

David kon steeds minder goed bij zichzelf ontkennen dat hij gevoelens had voor Cody. Hij probeerde die altijd weg te drukken en nooit iets te laten blijken, maar soms kon hij overvallen worden. Bijvoorbeeld als Cody in een onbewaakt moment net voor hem uit de algemene douche stapte, zijn nog nadampende lijf alleen bedekt met een handdoekje.

Soms lag hij nachtenlang wakker zichzelf afvragend waarom hij niet gewoon onder ogen kon zien dat hij verliefd was op Cody. Hij bevond zich godbetert in San Francisco, de *'gay capital'* van de Verenigde Staten was. Maar toch was hij nog absoluut niet bereid om de waarheid in te zien over zijn eigen geaardheid. Waarom was dat? Het kon toch weinig te maken hebben met zijn moeder; zij was toch bij uitstek vrijzinnig en vrijdenkend! Zijn oom dan, de afstandelijke tycoon C. Sterling Dench? Maar die zag hij maar zelden en zij deelden nooit iets met elkaar over hun privéleven; voor zover zijn oom sowieso al zo iets had?

David besloot dat het in ieder geval met zijn karakter te maken moest hebben; hij was altijd terughoudend geweest zichzelf te uiten, of te laten zien. Ook als kind had hij zich het liefst op de achtergrond gehouden. Op school was hij niet die jongen geweest die had geschitterd op de eindejaarsmusical, maar wel degene uit de klas met de hoogste cijfers, misschien ook wel omdat hij bereid was geweest zich op zijn studie te storten en lange tijd in eenzaamheid door te brengen met alleen zijn boeken om zich heen.

Maar er was meer. Een traumatisch moment voor hem was geweest toen hij op de

high school een vriendschap had opgebouwd met een jongen die Laurence heette. Ze speelden samen fantasiespellen op de Playstation en konden uren met elkaar discussiëren wat beter was: Star Wars of Star Trek. Op een dag waren ze op de fiets overvallen door een regenbui en drijfnat aangekomen bij het kleine huisje dat David met zijn moeder bewoonde. Ze waren naar binnen gerend en David had voorgesteld om droge kleren aan te doen. En zo stonden ze een moment later tegenover elkaar, allebei in niet meer dan een doorweekte onderbroek. Er was een soort stilte gevallen.

“Wat zit jij nou te kijken?”, zo iets had Laurence gevraagd.

David had niet geweten wat hij moest zeggen, omdat hij had gedagdroomd over hoe fijn hij het zou vinden als zijn vriend nog even geen andere kleren zou aandoen; ze zouden ook dichterbij elkaar kunnen gaan staan, hun lippen tegen elkaar kunnen drukken; elkaars lichaamswarmte voelen.

Laurence gezicht vertoonde iets van walging: “Oh, ben je er zo eentje...”

De woorden hadden als mokerslagen op David in gebeukt en hij had geprobeerd te ontkennen, natuurlijk. Maar Laurence had snel en boos een paar droge kleren van hem aangedaan, de rest van de middag nukkig geweest en was al vroeg bij hem weggegaan. Daarna was er definitief iets veranderd in hun vriendschap. Ze begonnen elkaar minder te zien; Laurence begon steeds meer met andere vrienden om te gaan, belde hem niet meer en reageerde ook steeds minder op pogingen van David om contact te krijgen. Op het feest nadat ze waren geslaagd hadden ze elkaar niet eens meer gesproken.

Dat was een les geweest voor David om zich nooit meer zo makkelijk open te stellen.

Zelfs niet voor Cody.

Niet dat er geen momenten waren geweest. Zo was al snel gebleken dat zowel David als Cody wel eens gingen hardlopen om de conditie op peil te houden. David liep evenwel altijd alleen en dook dan alleen de bossen in direct achter de campus. Voor hem was het een perfecte gelegenheid zijn hoofd leeg te krijgen en alleen nog maar bezig te zijn met die eenvoudige fysieke handeling; alleen maar lopen. Lopen en nog eens lopen...

En toen gebeurde het dat op een mooie voorjaarsdag rond een uur of zeven 's avonds hij vrijwel tegelijkertijd als Cody vanuit zijn kamer kwam met hardlooptkleding aan. Cody had hem geamuseerd aangekeken met die brede lach van hem.

“Twee geesten, één gedachte zie ik!”

“Toevallig!”

“Ach wat, niets in het leven is toeval, mijn jonge vriend”, zei Cody met een gemaakte lage stem als dat een professor, “toeval is alleen maar een term voor luie geesten die de grote samenhang der dingen in de kosmos niet herkennen.” En weer die ironische grijns van hem.

“Dus wat heeft de kosmos nu voor ons in petto?”, speelde David mee, “Dat we nu samen gaan hardlopen.”

Cody stak een vinger op; “Dat is een valide deductie, Doctor Watson. Alleen heeft

de kosmos er blijkbaar geen rekening gehouden dat ik met afstand de superieure hardloper ben van ons tweeën.”

“No shit, Sherlock!”, grijnsde David.

Cody liet weer zo'n kenmerkende verraste lach horen, “Begrijp ik het dus goed?”

David knikte: “Uitdaging aangenomen!”

Al snel was gebleken dat Cody inderdaad de betere hardloper was; maar David had zich niet willen laten kennen en was erin geslaagd te blijven aanhaken, tot Cody eindelijk, op een open plek midden in het bos, inhield. Met zijn handen op zijn knieën probeerde David wanhopig hijgend op adem te komen. Vanuit zijn ooghoeken zag hij jaloers hoe Cody intussen al rustig zijn spieren oprekte. David richtte zich op en rekte zich uit en Cody keek hem geamuseerd aan.

“We bleven toch goed bij elkaar! De kosmos had het dus toch mis over ons?”

“Nou...”, bracht David uit met een dun lachje. Hij haalde nog enkele keren diep adem en merkte tot zijn verlegenheid dat Cody hem maar bleef aankijken.

“Wat is er?”

Cody liep op hem toe; “Ik heb het idee dat je wat verkrampd bent ik je nek.” Hij pakte hem bij zijn schouder en masseerde een spier. David was zich zeer gewaar van de plotselinge nabijheid en de opmerkelijke intimiteit van deze handeling.

“Kijk nou, het staat helemaal strak, je moet je eens wat meer ontspannen, Davey”, glimlachte Cody. Diens hand gleed door richting zijn hals en David voelde kippenveld opkomen. Hij bedacht zich hoe dit verder kon gaan: die hand die door zijn haar kroelde, met zachte dwang zijn hoofd draaide richting dat van Cody. Maar een stapje dichterbij en Cody zou David kussen op diens mond, die hand nog steeds woelend door David's haar. Hun lijven zouden steeds dichterbij elkaar drukken...

Opeens benauwd, zette David een stap achteruit, Cody's aanraking verbroken.

“Dank je, het gaat al veel beter.”

Even een fleem van verbazing en teleurstelling in Cody's blik. Toen was het moment vervlogen. Ze maakten in stilte het hardloopronkje af; misschien wel beiden met beelden door hun hoofden spokend wat er ook had kunnen gebeuren daar op die open plek in het bos...

Het gebeurde uiteindelijk toch, maar later, veel later. Ze kenden inmiddels elkaar al bijna twee jaar toen 'de 49-ers' hadden besloten een feest te geven. Aansluitend op de recente herverkiezing van George W. Bush was het thema 'Enduring 4 more W-years' uit de hoge hoed gekomen. Aansluitend hierop was hun hele eenheid versiert in Texaanse Wildwest-stijl en waren alle '49-ers' gehuld in cowboy- of cowgirlkleding.

Maar natuurlijk was dat allemaal bijzaak. Waar het om ging was dat er veel gratis drank was: bier, sterke drank en een bijzonder venijnige en alcoholrijke zelfgemaakte punch die werd geserveerd in rode plastic bekertjes. En natuurlijk was er 'weed' voor wie er rookte.

De stemming was uitgelaten geweest en de leeggeruimde woonkamer was met de luide muziek al snel veranderd in een dansvloer. Met een biertje in de hand had

David in een hoek toegekeken hoe Cody bezweet wild had gedanst op een dance-nummer. Hij had er nog nooit zo aantrekkelijk uit gezien, had David gevonden, en hij had nog nooit een zo sterke drang gevoeld om dat bezwete hoofd in zijn handen te nemen en van hem te proeven. Maar zoals altijd had hij niets gedaan.

Pas in de vroege uurtjes en na de tweede waarschuwing van de politie was het volume uiteindelijk flink verlaagd en werd ook andere muziek gedraaid. De sfeer was ook meteen veranderd, er was een veel rustiger energie ontstaan waarin diverse stelletjes in elkaars armen schuifelden over de woonkamervloer.

David had gezien hoe Cody in een hoek tegen het keukenblad stond uit te rusten en was op hem toe gestapt.

“Feestje hè?”, begon David.

“Heerlijk”, beaamde Cody met die eeuwige brede lach, bijna als die kater uit Alice in Wonderland, “heb nou al eens van die punch geproefd?” Hij hield hem een rood plastic bekertje voor, overduidelijk enigszins aangeschoten.

“Ik hou het bij een biertje”, zei David zijn flesje op houdend.

“Jij ook altijd, je zou een keer iets nieuws moeten willen proberen.”

David stond nog te denken hoe hij dit moest plaatsen, toen er een nieuw nummer op werd gezet; iets wat David niet kende. Later had David moeten uitvinden dat het een liedje van de Fun Lovin Criminals was, van een album dat veelbetekenend ‘Come find yourself’ heette.

“Ah, dat vind ik zo’n heerlijk nummer”, bracht Cody uit. Hij liet zijn lege bekertje op de grond vallen en trok David aan zijn hand mee de ‘dansvloer’ op. David liet zich verbaasd meevoeren. Meteen begon Cody wiegend te dansen in het rustig deinende ritme. David die de hele avond nog niet had gedanst, probeerde ook het ritme te vinden. Hij merkte dat Cody hem gadesloeg en voelde zich een beetje opgelaten te voelen.

“Nee, je moet meer vanuit je lijf dansen”, zei Cody die heel dichtbij hem kwam en hem bij zijn heupen pakte om het voor te doen. David was zich opeens zeer bewust van diens aanwezigheid en diens aanraking en in een opwelling legde hij zijn handen op zijn armen, om te voorkomen dat Cody die weer zou wegtrekken.

“Wat?”, bracht die verbaasd uit.

Maar nu David de eerste stap had gezet, kon hij niet meer terug; hij legde zijn handen op het middel van Cody. Ze kwamen nog dicht bij elkaar en bleven bewegen in de ritme van de muziek. ‘We have all the time in the world’, werd ergens ver weg gezongen en dat kon David alleen maar beamen.

“Zo bedoel je?”, vroeg hij lachend.

“Precies!”, zei Cody met merkwaardig hoge stem en hij keek hem aan met een blik waarin veel meer verscholen leek; hij zag er opeens veel minder dronken uit.

Wat kan het ook verdommen, dacht David met bonzend hart, ik ben nu al zover gekomen! Hij boog zich naar voren en zoende Cody vol op de mond. Heel even was er iets van schrik en toen opende zijn mond zich gewillig. Het moment had seconden of uren geduurd kunnen hebben, maar toen het heerlijke moment eindelijk voorbij was, keken ze elkaar in de ogen.

“Ben je daar eindelijk?”, had Cody geglimlacht. En toe ze nog eens gezoend hadden: “Ja, je bent er!”

H

oofdstuk 4. De laatste reddingsboei

... Maar Cody had ongelijk gehad, wist David nu.

De eerste keer dat dit duidelijk was geworden, was misschien wel geweest toen David totaal onverwacht bezoek had gehad op zijn kleine studentenkamertje. Dat was ergens in het najaar van 2005, toen David bijna een jaar met zijn master bezig was.

Hij had zitten studeren aan zijn bureau toen er opeens werd aangebeld. Hij verwachtte niemand en was daar ook niet echt op voorbereid; hij droeg een joggingbroek en een ongewassen T-shirt en zijn kamer was een rommeltje. Dat laatste kwam vooral omdat Cody de laatste nacht bij hem had geslapen en hij was, in tegenstelling tot David, nogal een sloddervos.

David besloot dat het waarschijnlijk gewoon een pakketbezorger of zo was en hij sjokte naar de voordeur. Toen hij die open trok stond daar een kaarsrecht en streng kijkend heerschap gekleed in een onberispelijk zwart kostuum. David moest moeite doen om zijn schrik niet te laten blijken.

“Oom Sterling”, wist hij uit te brengen, “wat een verrassing!”

C. Sterling Dench, steenrijk grootkapitalist en eigenaar van één van de grootste conglomeraten van bedrijven in de Verenigde Staten die nog in private handen was, stak zijn hand vooruit en zei volledig toonloos: “David.”

David schudde diens hand, die koud, droog en leerachtig aanvoelde, en opende de voordeur volledig, “Komt u toch verder...”

Dench knikte en stapte, met zijn beide armen alweer achter zich, de hal van de ‘49’ers’ binnen. Hij keek vorsend als een veldheer om zich heen. In de woonkamer was het zoals gebruikelijk nogal rommelig. De vuile afwas van een luie huisgenoot was door iemand anders allemaal demonstratief op de grote tafel neergezet en stond daar inmiddels al weken. David meende te zien dat Dench zijn neus ophaalde en haastte zich te zeggen: “Wat doe je eraan hè? De tweede Wet van Walton!” Die wet luidde zoiets als *‘dat wat ieders zaak is, is niemand’s zaak’*, meende David zich te herinneren uit een boek en het klonk hem wel slimmig in de oren.

Dench keek hem met een priemende blik aan en in plaats ervan dat hij vroeg wat die wet dan wel inhield, zei hij, nog steeds op precies dezelfde emotieloze toon: “We gaan naar je kamer.”

David voelde zich opeens warm worden. Hij had niet eens het bed opgemaakt en overall lagen nog spullen van Cody.

“Kunnen we niet hier gaan zitten?”, vroeg hij snel.

“Geen sprake van”, zei Dench op een toon die geen tegenspraak duldde.

David zuchtte berustend, “Kom dan maar, maar ik waarschuw u alvast dat het een rommel is.” Hij opende zijn deur en liet Dench voorgaan. Die schreed het kamertje van nog geen vijftien vierkante meter binnen en leek alweer met een absoluut dedain in zich op te nemen wat hij zag. Tot zijn schrik zag David dat er zelfs een boxershort van Cody tussen de lakens lag.

“Ik had u gewaarschuwd”, zei David en hij liep snel om zijn oom heen om wat kleren van de kleine zitbank te trekken, “Gaat u hier maar zitten!”

Dench zette zich neer op de bank, hierbij in een gebaar dat David nog nooit iemand had zien maken; hij trok voor hij ging zitten de broekspijpen iets omhoog. Dench bleef balanceren op het uiterste puntje van de bank en keek op naar David, “Dit valt me van je tegen, neef...”

Er schoot van alles door David’s hoofd. Hij wist van de spaarzame bezoeken van zijn oom aan het huis van zijn moeder en dat oom Sterling die plek verafschuwde. In het huis was het altijd chaotisch: er liepen ten minste een handvol huisdieren rond, in alle ruimtes hingen de muren vol en bevonden zich de meest buitenissige spullen en opruimen en schoonmaken leken niet bepaald tot het vocabulaire van zijn moeder te behoren. David had ook al snel begrepen dat oom Sterling zich niet zozeer ergerde aan die woning, als wel aan de levenshouding die eruit sprak: het gemakzuchtige, het luie, het nonchalante. En dat was voor iemand als C. Sterling Dench, die aan zichzelf en iedereen om zich heen torenhoge eisen stelde, tenenkrommend.

David wist ook dat zijn oom had gehoopt dat hij uit ander hout was gesneden dan zijn moeder. Hij was immers begonnen aan een studie aan de USF en haalde goede resultaten. Precies om die reden had Sterling enkele keren met hem afgesproken, meestal tijdens een lunch in een chique gelegenheid in de stad. Het was nu voor het eerst dat hij onverwacht bij hem thuis was verschenen.

“Normaal is het opgeruimder, hoor”, zei David en hij vond dat het nogal zwak en defensief klonk.

“Draag je tegenwoordig dat soort shirts?”, vroeg oom Sterling, hem onder zijn kleine brilletje nog steeds streng aankijkend. David keek verward naar de kleren die hij nog steeds in zijn hand had. Het was een felblauw shirt van Cody met een print met geelgroene ananassen. David had het Cody leuk vinden staan, maar zelf had hij een veel behoudender kledingkeuze: hij verkoos het liefst lichtblauwe of lichtgrijze effen overhemden.

“J-ja”, zei David al haperend terwijl het nog steeds stormde in zijn hoofd. Loog hij nou echt hierover om niet te vertellen dat die kleren van iemand anders waren? Dezelfde jongen van wie die boxershort was die op het bed lag? Hij drukte de gedachte uit zijn hoofd en gooide de kleren van Cody op het bed. Tot zijn ergernis bedekten ze nog steeds niet helemaal die boxer.

“Ik zie dat je in ieder geval aan het studeren bent”, stelde Dench vast met nog steeds die toonloze stem. Hij leek de verwarring van David niet te hebben gemerkt en keek naar het bureau, waar het vol lag met geopende boeken en papieren.

“Ja, zeker, volop, de tentamens van het laatste semester komen eraan”, zei David

aan, die blij was dat hij weer veiliger wateren had bereikt.

“Hoe zijn je resultaten?”

David had sterk de indruk dat Sterling Dench dat allang door een onderknuppel had laten uitzoeken, maar hij antwoordde toch: “Goed. Ik heb nog geen enkel studiepoint gemist.”

Dench knikte, alsof hij werd bevestigd in iets wat hij allang wist, “Prima.”

Het bleef even stil, tot Dench zei: “Ik ben hier omdat ik een vraag aan je heb, David.”

David keek hem verbaasd aan door de enige onverwachte wending.

“Wat zou je ervan denken om nadat je bent afgestudeerd in dienst te treden bij Dench Corporation?”

David had die mogelijkheid nog nooit overwogen; hij had zichzelf altijd eerder in bijvoorbeeld een onderzoeksinstituut of zo zien werken, dan in het bedrijfsleven.

“Ik overval je misschien met deze vraag”, zei Dench wederom met die bijna snijgend scherpe stem van hem. David bekeek hem nog eens wat beter zoals hij daar zat op zijn kleine bankje: kaarsrecht op, nog geen gram te zwaar, een gerimpelde, gebruide en volledig kale kop waarbij het vel toch strak om de hoekige schedel getrokken leek te zijn, fonkelend heldere blauwe ogen. Toegegeven, hij zag er bejaard uit, maar zeker niet als iemand van alweer 85 jaar oud.

“Ik zal er over nadenken. Maar ik moet eerst maar eens afstuderen.”

Dench knikte, blijkbaar tevreden gesteld.

David wilde nog iets toevoegen aan wat hij had gezegd, maar op hetzelfde moment hoorde hij de deur achter hem opengaan. Voor hij het wist stond Cody naast hem in zijn kamer; hij had zijn hardloopoutfit aan en stond op zijn sokken, waardoor David meteen begreep dat hij kwam voor zijn schoenen, die nog ergens in zijn kamer moesten rondslingeren.

“Oh, je hebt bezoek zie ik...”, bracht Cody verbaasd uit.

“J-ja”, bracht David verward uit en hij wist zo snel niet wat hij nog meer moest zeggen.

Cody stapte echter al naar voren en zei met uitgestoken hand, “U moet natuurlijk de oom van David zijn; hij heeft wel eens over u verteld: z’n enig overgebleven familie.” Hij stelde zich voor.

Dench bleef zitten en liet zichzelf heel kort de hand drukken. Daarna ging zijn blik weer vragend naar David.

“Mijn huisgenoot”, verklaarde David snel, “Of ja, van dezelfde wooneenheid hier.” Hij richtte zich snel naar Cody: “Je zoekt de hardloepschoenen? Onder mijn bureau.” Hij maakte een dringende oogbeweging naar hem en vroeg zich af of Cody ook had begrepen dat hij het had gehad over ‘de’ en niet ‘je’.

Cody keek David echter niet-begrijpend aan en deed niets. David voelde zich zo ongemakkelijk worden, dat hij zich zelf snel bukde om de twee schoenen te pakken. Hij richtte zich weer op en drukte ze met iets teveel nadruk in de handen van Cody. Hij voelde ondertussen nadrukkelijk de ogen van zijn oom in zijn rug.

“Hier, succes met hardlopen!”, zei hij weer en hij duwde Cody heel licht van zich

af.

Die keek hem met een licht geërgerde blik aan en wierp toen nog eenmaal een blik achter David; “Tot ziens, meneer. *Nice meeting you!*” En met die woorden liep hij de kamer weer uit. David drukte de deur achter hem dicht en draaide zich weer om.

“Die huisgenoten ook”, zei hij op een zo licht mogelijke toon, “we lopen allemaal zo bij elkaar naar binnen.”

Zijn oom keek hem strak aan en zei helemaal niets.

David voelde zich alweer heel ongemakkelijk worden en hakkelde snel, “W-wilt u ook iets te drinken?”

“Nee, dank je, David”, zei Dench en hij tikte met zijn knokkels een paar keer op de houten leuning van de bank, een gebaar dat David vaker van hem had gezien, “Sterker nog, ik moet nu gaan. Mijn chauffeur staat buiten met draaiende motor te wachten.”

David knikte begrijpend; hij was inmiddels bekend met de zuinigheid van zijn oom. Hoe rijk hij ook was, van verspilling, bijvoorbeeld van brandstof, had hij nog altijd een intense afkeer. Net als de verspilling van tijd, natuurlijk.

“Hoe is het met je moeder?”, vroeg Dench terwijl hij opstond, even kwiek als hij was gaan zitten.

David knikte. Zijn moeder was een jaar geleden gediagnosticeerd met longkanker. Ze had diverse behandelingen ondergaan in een dure privékliniek, die zonder enige twijfel volledig waren bekostigd door zijn oom. “Veel beter alweer, gelukkig. Ze gaat de goede kant op.”

Oom Dench knikte, alsof dit wederom een volstrekt zakelijke mededeling was.

David bedacht zich dat ieder ander iets zou hebben gezegd in de trant van: *‘wat fijn, doe haar de hartelijke groeten’*, maar hij beseftte dat hij niet verbaasd moest zijn dan zijn oom niets van dit alles deed.

Oom Sterling beperkte zich tot een formele handdruk en liep daarna voor David de kamer uit. Bij de voordeur draaide hij zich nog een keer om: “Zorg dat je je studie afrondt. En ruim je kamer eens een keer op. Tot ziens, David.”

David begreep dat hij eigenlijk iets moest zeggen van hoe zijn oom hem bemoederde, wie dacht hij wel niet dat hij was? Maar voor hij iets van protest had kunnen uitbrengen, was C. Sterling Dench al verdwenen en sloeg de voordeur achter hem dicht in het slot.

“Wat een fijne vrouw is het toch, die moeder van jou...” Cody hing achterover op het kleine zitbankje waar ruim een half jaar eerder C. Sterling Dench gezeten had, voor de eerste en -zoals David inmiddels wist- laatste keer. Cody nam een slok van zijn biertje en zuchtte.

“Zeker”, beaamde David, die op de hoek van het bed zat. Hij slikte toen de beelden weer voor zijn geestesoog verschenen. Maisie Webster had zo klein geleken in dat grote ziekenhuisbed. Alleen haar hoofd had uitgestoken boven de lakens, toen hij en Cody de ziekenkamer waren binnen geslopen in het Pacific Heights Medical Center, en meteen was hem ingevallen hoe smal zijn moeder was geworden. En klein, alsof ze

gekrompen was. David kende zijn moeder als een volle vrouw, niet meteen dik, maar wel ‘rubenesque’, om het woord te gebruiken dat zijn eigen afwezige vader daar schijnbaar altijd voor gebruikt had. Maar door die voortwoekerende ziekte was ze inmiddels sterk vermagerd.

Ze was wakker geworden toen Cody en hij aan het bed stonden.

“Hé, jij...”, bracht ze met een krakende stem uit toen ze hem herkende en er brak een glimlach door in haar gezicht.

David gaf haar een zoen en toen hij zich weer oprichtte, merkte zijn moeder eindelijk Cody op.

“Hallo daar”, zei ze en ze werkte zich een beetje overeind in het bed, “Wij hebben elkaar eerder gezien, meen ik?”

Cody stapte naderbij en gaf haar ook snel een zoen, “Bij uw verjaardag, mevrouw Webster, een half jaar geleden. Uw zesenzestigste verjaardag zelfs om precies te zijn, als ik het me goed herinner!”

“Ach ja natuurlijk, de huisgenoot van Davey, Cody was het toch?” David’s moeder glimlachte warm, “Je had een prachtige plant meegenomen, dat weet ik nog.”

“Het was heel erg gezellig, dat weet ik dan nog”, lachte Cody, “vooral toen de vredespijpen aan gingen!” Hij refereerde er natuurlijk aan dat veel van Maisie’s vrienden op het drukbezochte feestje, op een bepaald moment neerstreken in de zithoek en zich vermaakten met zelfgedraaide joints en zelfs een tweetal waterpijpen. ‘*Net zoals vroeger*’, had David zelfs iemand horen zeggen, een man met een slordige grijze baard die hoogstwaarschijnlijk net als Maisie een kleine veertig jaar eerder vooraan had gestaan in de ‘*summer of love*’, het begin van de hippietijd.

Maisie moest hard lachen om die opmerking, maar die ging snel over in alarmerend gehoest. David haastte zich om een glas te vullen met water en Maisie dronk voorzichtig enkele slokjes.

“Dat moet ik niet meer doen”, bracht ze ten slotte moeizaam uit, “En dan heb ik het niet eens over het nog eens opsteken van een rokertje...”

David knikte; hij wist dat zijn moeder daar al een jaar geleden mee gestopt was. Niet om haar gezondheid, want zelfs na de diagnose van de longkanker had ze nog een tijd door gerookt, maar wel nadat haar longen te gevoelig waren geworden voor de rook.

Maisie nam nog enkele slokjes water, terwijl ze het glas met twee handen vasthield en vervolgde, “Weet je wat mijn halfbroer daarvan vindt, David?” Ze keek hem aan met een blik die opeens enige boosheid liet zien.

David begreep meteen wat ze bedoelde: namelijk dat de rechtlijnige C. Sterling Dench vond dat ze die ziekte helemaal aan haarzelf te danken had, omdat ze haar hele leven had geraakt. Toch leek het zelfs voor zijn oom wel een heel boude bewering.

“Heeft hij dat zo gezegd?”, vroeg hij daarom.

Maisie glimlachte licht en liet door Cody het glas aannemen; “Natuurlijk niet, Christopher zegt nooit iets, dat weet je zelf toch ook wel?” Ze noemde haar halfbroer

vaak bij zijn eerste doopnaam, een naam die hij zelf nooit meer gebruikte en ook niet graag hoorde. En om precies die reden noemde ze hem natuurlijk zo. Het tekende de moeizame relatie tussen broer en zus, besepte David. Want alhoewel Sterling Dench altijd had gezorgd voor zijn twintig jaar jongere halfzus, was hun verstandhouding slecht. Sterling had onophoudelijk laten blijken dat hij vond dat zij haar leven vergooidde en Maisie op haar beurt was steeds verbitterder geraakt over haar afkeurende kille halfbroer waar ze niets goeds voor kon doen.

Maisie keek weer op naar Cody en liet een opgeruimde glimlacht zien; “Maar laten we het toch niet over die familieperikelen hebben. Hoe is het met jullie?”

David wist niet hoe hij die vraag moest interpreteren. Bij haar verjaardagsfeestje eerder dat jaar had hij Cody geïntroduceerd als huisgenoot en ... gewoon, als een vriend. Moest hij uit deze vraag herleiden dat ze meer van hun wist?

“Mijn studie gaat prima, ik ben nu volop met mijn scriptie bezig, zoals je weet. Over een half jaar moet ik zeker afgestudeerd zijn!”

Maisie glimlachte, “Oh ja, dat is mooi, jongen.” David had niet voor het eerst het idee dat zijn moeder niet heel erg geïnteresseerd was in zijn academische carrière. Of had ze iets anders willen vragen?

“En jij?”, vroeg Maisie aan Cody.

“Beetje zelfde verhaal, mevrouw Webster”, glimlachte Cody, “Ik zit ook aan het einde van mijn studie, alleen doe ik er misschien wel een jaartje langer over. Ik hou deze bolleboos niet helemaal bij!” Cody legde in een vriendschappelijk gebaar een hand op David’s arm.

Maisie glimlachte tevreden, tot ze haar ogen dichtkneep en haar hoofd dieper in haar kussen drukte.

“Heb je pijn?”, vroeg David meteen bezorgd.

Zijn moeder bewoog haar hand naar een infuus dat aan haar linkerarm hing. Ze drukte op een knopje en David begreep dat ze zichzelf een dosis morfine toediende. Toen keek ze David weer aan, “Het gaat wel, heus!” Maar haar gepijnigde blik vertelde een ander verhaal. Maisie keek Cody weer aan en lachte alweer; “Je moet weten dat ik meer drugs heb geprobeerd dan waarschijnlijk goed voor me was, Cody, maar dit is toch wel een hele fijne soort. Morfine! Genoemd naar de god van de slaap en dat is heel passend heb ik ondervonden!”

Cody boog zich voorover en pakte haar hand in een blijk van genegenheid. Maisie sloot haar andere hand over de zijne en vroeg; “En hebben jullie het zo goed met zijn tweeën?”

David zag van opzij dat Cody bevestigend knikte.

“Mooi”, knikte Maisie blijkbaar tevreden gesteld. David vroeg zich verward af welke vraag zijn moeder nu eigenlijk gesteld had.

“Wil je goed zorgen voor mijn jongen?”, vroeg Maisie weer en nu waren er tranen in haar ooghoeken verschenen.

“Ja, mevrouw Webster”, fluisterde Cody, “Dat zal ik doen.”

David besepte dat hij een droge mond had. Hij besepte op dat moment opeens dat zijn moeder allang wist dat hij en Cody een liefdesrelatie hadden. Al zijn gedraai en

halve waarheden van de laatste anderhalve jaar ten spijt, had zij al lang doorzien hoe het echt zat. Wat had hij ook gedacht? En waarom had hij het eigenlijk verborgen voor haar willen houden? Als er iemand was die vrijdenkend zou moeten zijn was het was zijn moeder, hippie van het eerste uur. En toch was hij er nooit bij haar over begonnen. En ook had zijn het nooit rechtstreeks aan hem gevraagd.

Hij merkte dat Cody zich in een spontane reactie dichter naar Maisie toe bewoog om haar te omhelzen en na een paar momenten maakte Maisie zich hieruit even los om David bij de schouder te pakken.

“Waar blijf je nou toch, jongen?”, vroeg ze fluisterend. En daarna trok ze ook David in de innige omhelzing.

“Ze heeft niet lang meer te leven ben ik bang”, zei Cody, van zijn biertje nippend.

David knikte; dat was ook zijn grote vrees. Ondanks de goede zorgen van Pacific Heights hadden ze de kanker niet kunnen stoppen. Hij was verbijsterd hoe snel zijn moeder de laatste tijd achteruit was gedaan.

“Ze houdt heel erg van je, weet je”, zei Cody weer.

“Dat weet ik toch...”

Cody ging wat rechter op in de bank zitten en keek David aan; “Maar waarom heb je haar dan nooit verteld over jezelf? Over ... ons?”

David zocht naar woorden, maar hij wist niet wat hij moest zeggen.

“Denk je nou echt dat ze niet door had wat er is tussen ons?”

David bleef zonder woorden.

“Ben je daar nou echt zo bang voor? Om te vertellen aan de wereld dat je homoseksueel bent? Dat je *gay* bent, is dat nou echt zo’n eng woord?”

“Nee, natuurlijk niet, maar...”

“Maar wat?”, onderbrak Cody hem, “Wat houdt je dan tegen?”

“Tja, ik ben gewoon niet zo’n persoon die het meteen uit roept over de straten...”

Cody keek hem met afkeer aan en bracht boos uit: “Wat een onzin. Dat is het punt helemaal niet. Je hebt jezelf nog steeds niet geaccepteerd zoals je bent, dat is waar het om gaat.”

“Maar...”

“Natuurlijk, we zijn al een tijd samen, we doen ook best veel dingen samen en je kent inmiddels veel vrienden van me”, onderbrak Cody hem, “Maar je blijft steeds zo terughoudend. Je wilt niet hand in hand over straat lopen, op de universiteit lijkt het soms alsof je me ontwijkt als je samen met studiegenoten bent. En je hebt nog steeds niemand in die rare kleine familie van je verteld wat je geardheid is, David.”

David boog zijn hoofd en begreep dat Cody gelijk had.

“Zelfs je eigen moeder, David! Dat je het dat gemene ouwe secreet van die oom van jou niet vertelt, dat is dan nog daar aan toe. Maar dat vergoelijkt nog niet hoe bot je me toen de deur uitwerkte toen hij op bezoek was.”

“Cody, mijn oom, je moet toch begrijpen dat...”

“Wat moet je toch met die ouwe knar? Straks als die de pijp uitgaat, wat van zijn centen opstrijken, zoals je moeder nu al doet?”

David wilde iets zeggen, maar wist niet wat.

“Je moet beseffen dat hij over niet al te lange tijd je enige familie is, David, wat denk je daarvan? Eén familielid en zelfs die laat je in het ongewisse! Hoe denk je dat ik me daar bij voel?”

“Cody...” David stond op en wilde nog iets zeggen, maar Cody sprong ook op uit de bank en drukte hem weg.

“Je moet eens een keer een stap vooruit gaan maken, David!” Cody liep naar de deur van de kamer, “Hoe kun je nou een relatie hebben als je dat op hetzelfde moment ontkent?”

“Cody, ik...”, probeerde David weer.

“En hoe kun je nou van mij houden als je niet van jezelf houdt?”, onderbrak Cody hem weer op luide toon. “Denk daar maar eens over na, jongetje Webster”, zei hij en na die woorden verliet hij de kamer en sloeg hij de deur met een klap achter zich dicht.

Dat was hun eerste breuk geweest. Maar niet hun laatste...

Na hun eerste confrontatie, na het ziekenbezoek aan zijn moeder, had Cody hem lange tijd ontweken en niet meer willen zien. Hij was verhuisd en weggegaan uit de ‘49’. Maar David had de moed niet willen opgeven. Hij had hem in zijn nieuwe studentenwoning opgezocht, emotioneel opgebiecht dat hij zou verbeteren. En Cody had hem een nieuwe kans gegeven. En zo waren ze nog weer ongeveer een jaar bij elkaar geweest. Maar steeds waren er incidenten geweest, die hadden geleid tot botsingen.

Zo had zijn oom hem uitgenodigd voor een chique galadiner op het stadhuis van San Francisco. Een bijzondere gelegenheid ter ere van Kerst en in aanwezigheid van de burgemeester en vrouw als hoofdgast. David had voor Cody verzwegen dat hij gevraagd was. Net als dat hij twee kaartjes had gekregen. En zo was hij alleen gegaan. Hij had het gewoon te moeilijk gevonden om onder ogen van zijn oom met Cody te verschijnen op zo’n belangrijke en formele gelegenheid.

Cody had er natuurlijk lucht van gekregen en weer waren ze voor enkele maanden uit elkaar gegaan.

Maar hun definitieve breuk volgde later en vond plaats in een periode in David’s leven die nog steeds traumatisch voor hem was. Zijn moeder bezweek namelijk in de vroege zomer van 2007 aan de voortwoekerende kanker in haar lijf. Het nieuws van haar dood had David volledig verdoofd en was hij volledig radeloos. Hij was toen al enkele maanden in dienst bij Dench Corporation, na een half jaar geleden te zijn afgestudeerd, maar MacAllister Cochrane had hem zowaar een kleine week vrijaf gegeven.

Toch had hij die vrije tijd niet gebruikt om de begrafenis van zijn moeder te organiseren. Ondanks de vele aansporingen van Cody. Maar hij had gewoon laten gebeuren dat zijn oom dat allemaal op zich had genomen. En zo was die begrafenis vormelijke, karakterloze en stijve aangelegenheid die op geen enkele manier recht

deed aan hoe zijn moeder was geweest. De vele vrienden die Maisie had, waren teleurgesteld door de kille viering, zo snel mogelijk weer vertrokken en hadden David achtergelaten met zijn oom, die verder alleen zijn assistent Rico bij zich had en MacAllister Cochrane. Zelfs Cody was toen al verdwenen en als David later terug dacht aan die verschrikkelijke dagen, was dat nog wat hem het meest pijn gedaan had. Want dat was de voorbode geweest van wat komen ging...

Een kleine week later had Cody David bezocht op zijn kamer in de '49', de studentenkamer die David nog steeds aanhield, ondanks het feit dat hij al bijna een half jaar geen student meer was.

"Ik heb je even tijd gegeven om de dood van je moeder te verwerken. En in begrijp dat je het moeilijk had. Maar je moet begrijpen dat je mij ook heel veel pijn gedaan hebt, weet je dat wel?" Dat waren de eerste woorden van Cody en elk van die woorden voelden aan als hamerslagen.

David keek Cody aan, zoals hij daar op zijn kleine bankje zat en merkte tot zijn schrik hoe verdrietig en... vermoeid zijn vriend er uit zat. Hij wist niet wat hij moest zeggen.

Cody observeerde hem met een gepijnigd lachje; "En je hebt het niet eens door. De rouwadvertentie, daar heb ik het over! Want wiens namen stonden er op? Die van jouw oom en jijzelf. *That's is!* En ik, waarom wordt ik nergens genoemd? Waarom sta ik daar niet bij? Betekent dat wat wij hebben dan helemaal niets?"

"Maar Cody", haastte David zich te zeggen, "Je weet toch zelf dat ik ook niet blij ben met hoe de begrafenis is verlopen, maar mijn oom heeft ..."

"Je oom", zei Cody nu met stemverheffing, "heeft alles naar zijn hand gezet. En hij hebt niets gedaan! Die onpersoonlijke rouwdienst, de teleurstelling van al die oude vrienden van Maisie over hoe alles verliep, het is allemaal nog daar aan toe, David. Maar dat je zelfs laat gebeuren dat hij mij passeert op de rouwadvertentie..."

David had pijn in zijn buik en wist dat Cody gelijk had; "Cody..."

Cody stond op uit de bank en hief zijn handen, "Nee, David, op een gegeven moment houdt het op. Ik rouw met je mee om je moeder, maar wilde dit voor nu gezegd hebben. En nu ga ik weg!"

"Wat, Cory? Nee!", riep David uit.

Maar Cory schudde zijn hoofd en zei: "Ik trek het niet meer. Ik ga bij je weg."

Het was maandagochtend en al na tien en David lag roerloos in bed. Twee-en-een-half uur eerder had hij zijn piepende wekker uit gedaan en zich om gedraaid. Maar geslapen had hij niet meer; hij had machteloos gewoeld tussen de lakens.

Hij vroeg zich af of ze hem bij Dench Corporation zouden missen. Hij zou vanochtend aanschuiven bij een bespreking, maar die zou ongetwijfeld ook zonder hem doorgaan. Wat had het voor een zin als hij daar bij was? Wat droeg hij eigenlijk bij aan Dench Corporation? Hij kon het toch nooit goed doen voor zijn oom.

En wie had hem nodig? Zijn moeder in ieder geval niet meer, die was ruim een half jaar geleden uiteindelijk gestorven aan de voortwoekerende kanker. En al bijna

even lang was Cody opnieuw uit zijn leven.

Niet dat David het niet geprobeerd had om opnieuw het contact te herstellen. Maar de breuk had niet meer gelijmd kunnen worden. Cody had het einde van dat jaar besloten weg te trekken uit San Francisco en had niet willen vertellen waar hij heen ging. En zelfs de vrienden van Cody hadden er niets tegen hem over willen zeggen...

Het was inmiddels al half elf geweest, zag David, maar nog steeds verroerde hij zich niet. Hij probeerde krampachtig terug te denken aan de beste jaren, toen hij Cody oprecht gelukkig waren geweest met elkaar en het leven hen toelachte. Maar hij besepte nu dat er toch altijd iets paradoxaals aan hun relatie gebleven. Want aan de ene kant gaf David zich helemaal aan hem en was alles in zijn leven op hem gericht, maar aan de andere kant bleef hij moeite houden zichzelf te accepteren zoals hij was. Waarom? Het waren vragen waar David toen en nog steeds geen antwoord op had. Natuurlijk had hij geprobeerd zichzelf te veranderen, maar hij was daar eenvoudigweg niet toe in staat.

David besepte dat sinds Cody was vertrokken, zijn kamer even leeg aanvoelde als hij zich van binnen voelde. Via Dench Corporation was hem diverse malen een appartement aangeboden, maar hij had nog steeds zijn studentenkamer niet willen verlaten, omdat hij vreesde dat dit appartement nog leger zou aanvullen.

David herinnerde zich de eerste weken na de breuk. Die had hij beleefd in een roes, in een waas van verdriet en ontredde. David was tot het pijnlijke besef gekomen hoe weinig hij opeens over had in zijn leven. Zijn hele leven was opgebouwd rond Cody: diens leven was zijn leven en diens vrienden waren zijn vrienden. Maar nu Cody weg was, was er opeens heel weinig meer over. Want er was niemand die hem opbelde, om te vragen hoe het met nu eigenlijk met hém ging. En van zijn familie hoefde hij ook weinig te verwachten, want na de dood van zijn moeder, resteerde alleen nog zijn oude oom, de kille en afstandelijke miljardair C. Sterling Dench.

Hij draaide zich nogmaals om en bleef stokstijf liggen. Nog steeds voelde hij geen enkele aandrang op te staan. Hij wist niet hoe lang hij daar lag, toen opeens snerpnd hard een zoemer ging. Er belde iemand bij hem aan! David kreunde en drukte een kussen tegen zijn hoofd. Maar nogmaals klonk de zoemer en daarna nog een keer.

Met een plotselinge uitbarsting gooide David de lakens van zich af en hij vloekte hardgrondig. Daarna kroop hij uit bed. Hij hees zich in de broek die nog steeds op de vloer lag op de plek waar hij hem gisteren had uitgedaan.

Nog een keer klonk de zoemer en weer vloekte David. Wie was dat verdomme, die aanbelde? Hij trok zijn deur open en liep op blote voeten over de koude tegelvloer naar de voordeur.

Het was MacAllister Cochrane die op de bel had gedrukt, zo bleek. Hij was gekleed in een donker zakenpak en zijn korte grijze stekelhaar dat in een vierkant kapsel was geknipt dat leek te bestaan uit gewapend beton. Door zijn bril keek hij David streng aan.

David moest onwillekeurig denken aan hoe een paar jaar geleden alweer, Sterling Dench zelf zo een keer voor zijn voordeur had gestaan en hij voelde hetzelfde ongemak.

“David, mag ik vragen waar jij mee bezig bent...?”, vroeg Mac scherp, “Het is inmiddels na elven; je hebt een belangrijk overleg gemist...”

“Ik ... eh”, haperde David, “Ik voel me niet zo lekker. Ik lag nog in bed...”

“En waarom meld je je dan niet ziek?”

“Ik ... eh... Niet aan gedacht...?”

MacAllister Cochrane keek hem afkeurend aan; “Zo ziek zie je er niet uit! Een beetje bleekjes misschien, maar...”

David spreidde hulpeloos zijn handen en zocht naar woorden.

“We gaan naar binnen”, zei Cochrane. Hij passeerde David en liep meteen door naar zijn kamer. David sjokte moedeloos achter hem aan en vroeg zich af of hij de kracht kon opbrengen om te zeggen dat hij gewoon geen zin meer had. Niet meer in het bedrijf, niet meer in het traineeschap, niet meer in wat dan ook.

Cochrane liep zijn kamer binnen en ging zitten op zijn bank. David zette zich schutterig neer op de hoek van zijn bed.

“Het is bepaald klein hier”, zei Cochrane, die minachtend snuivend rond keek, “Waarom heb je niet een van de appartementen aangenomen die we hebben uitgezocht voor je?”

David haalde zijn schouders op. “Ik-ik weet het niet...”, volgde er slapjes.

MacAllister Cochrane drukte zijn lippen tegen elkaar en schudde zijn hoofd.

“Besef je niet wat voor een prachtige kans je hebt gekregen? Trainee worden bij een zo groot bedrijf? Direct onder mij kunnen werken? Mogelijk zelfs ooit... je oom opvolgen...”

“J-ja, natuurlijk...”, zei David krachteloos.

“En waarom heb ik dan het idee dat het je allemaal niets uitmaakt. Ik heb je de laatste weken steeds slechter zien presteren. Slordig, nonchalant. Broddelwerk zelfs. En nu waag je het zelfs niet eens op te dagen. Waar denk jij eigenlijk dat je helemaal mee bezig bent?”

David haalde zijn schouders op; wat moest hij eigenlijk zeggen? Dat hij het best vond om maar gewoon te stoppen?

MacAllister Cochrane schudde zijn hoofd. “Uiteraard weet je oom er ook van, over hoe slecht je de laatste tijd presteert. Hij is heel teleurgesteld in je; hij had zoveel meer van je verwacht. Je bent cum laude afgestudeerd, dat geeft echt wel aan dat je iets in je mars hebt, maar waarom zien we dat de laatste tijd niet?”

“Tja, ik... ik...”

Cochrane zuchtte. “Luister, David. Misschien heb je persoonlijke problemen, het maakt me allemaal niet zoveel uit. Maar je moet jezelf herpakken! Je hebt een prachtige kans gekregen, ik wil zien dat je die ook echt pakt. En ook snel, want anders is het afgelopen...”

David slikte en overdacht de consequentie. Wat zou er gebeuren als ze hem bij Dench wegstuurden? Als zijn kans om nog ooit erfgenaam te worden van zijn oom in

rook op ging? Hij beseftte dat MacAllister gelijk had; dan was er helemaal niets meer over. Hij beseftte opeens dat zijn werk bij Dench in zekere zin zijn redding kon zijn. Hij kon zich ingraven in de enorme bergen werk die op hem lagen te wachten. Hij kon zich helemaal verliezen in al die dossiers en in ieder geval tijdelijk zijn persoonlijke leven vergeten. Misschien kon dit hem helpen om zijn leven weer invulling te geven, glans te geven. Misschien kon dit ervoor zorgen dat hij zijn leven weer aankon. Hij begreep dat Cochrane meer gelijk had dan die beseftte: zijn leven hing inderdaad aan een zijden draadje...

“Het spijt me”, zei hij ten slotte, “Ik... heb een moeilijke tijd achter de rug. Ik kan me nu meteen douchen en omkleden. Binnen tien minuten sta ik klaar om mee te gaan!”

MacAllister Cochrane keek hem vorsend aan en knikte ten slotte, “Vooruit, laten we dat doen. Maar onthoud goed dat dit de laatste keer is dat ik je deze reddingsboei toewerp!”

Deel 3: Blue Mountain

Blue Mountain RV Park, Arizona, zomer 2010

Hoofdstuk 5. Zoektocht met Buddy

David zat over het kleine tafeltje in zijn camper gebogen, ingespannen te kijken op de stafkaarten die voor hem lagen, toen er op de deur werd geklopt.

“Binnen”, zei hij en hij keek op om te zien dat Buddy Shorto binnen kwam met een brede grijns op zijn gezicht. David wist inmiddels dat dit feit niet zo heel veel zei, want Buddy was één van die zeldzame mensen die schijnbaar nooit konden worden betrapt zonder te lachen. De ongecompliceerde en vrijmoedige manier waarop Buddy in het leven stond, intrigeerde David, drie weken nadat ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet, nog steeds. Buddy, zoals altijd gekleed in een versleten korte ruitjes broek en dito shirt en lopend op tot op de laatste vezel versleten slippers, deed hem denken aan de mensen die zijn moeder vroeger hadden omringd. En nog meer specifiek aan *The Dude*, dat, door Jeff Bridges gespeelde, karakter uit de film ‘*The Big Lebowski*’.

“Hey Buddy”, begroette hij zijn bezoeker grijnzend.

“Mijn beste Davey! Nog steeds aan het studeren in al die papieren?”

David knikte, terwijl het hem opeens opviel dat Buddy een grote rol kaarten onder een arm hield.

“Aha, inderdaad”, zei Buddy, die deed alsof hij zich pas net weer herinnerde wat hij mee droeg, “mijn cadeautje aan je! Straks heb je alle gelegenheid om de Grote Shorto op je blote knietjes te gaan bedanken, maar ik zal je eerst maar even vertellen hoe ik hier aan gekomen ben!”

En met deze mededeling wong Buddy zijn forse lijf onder het formica tafeltje tegenover David en begon te vertellen hoe hij een enorme stapel met gedetailleerde onderwaterfoto’s van Lake Powell had weten op te duikelen. Het had iets te maken met een vage kennis, die weer een vage vriend was van iemand in het onderzoeksinstituut van de Universiteit van Arizona, zoveel was duidelijk, maar voor de rest drong het meanderende en smeugig vertelde verhaal maar deels tot David door, omdat hij veel te nieuwsgierig was naar die foto’s zelf.

Want natuurlijk vroeg David zich af of deze foto’s hem weer op weg konden helpen in de zoektocht waar hij al drie weken mee bezig was: het vinden van de locatie van de grot. De grot natuurlijk, waar zich, volgens zijn oom C. Sterling Dench, een grote goudschat moest bevinden in de vorm van peso’s met de beeltenis van Keizer Maximiliaan van Mexico.

Nog steeds kon David voor zichzelf niet goed verklaren waarom hij uiteindelijk toch was ingegaan op de opdracht die hij een kleine maand geleden van zijn oom had gekregen. Hoezeer het idee hem aanvankelijk ook had tegen gestaan om zich in zo'n heilloze missie te storten, toch had het hem niet losgelaten. Waarom? De verlokking van een grote goudschat die erop wachtte om gevonden te worden? De kans die hij had om zich alsnog te bewijzen tegenover zijn veeleisende oom? Dat was misschien wat hij tegen iedereen om hem heen en zelfs zichzelf wilde wijs maken, maar David beseftte dat de belangrijkste reden was dat hij domweg geen andere mogelijkheid had gezien; het uitvoeren van die absurde opdracht van zijn oom was zijn laatste reddingsboei en hij had die gewoon moeten grijpen. Hij had niet anders gekund. Wat had hij anders moeten?

“... dus wat denk je ervan?”

David schrok op en begreep dat Buddy hem een vraag had gesteld. Hij probeerde een antwoord te formuleren, maar Buddy was hem voor.

“Fantastisch, natuurlijk vind je dat!” Hij glom van oor tot oor, toen hij de grote bladen met kleurenfoto's uitspreidde over de tafel. Ze toonden gedetailleerde beelden van de bodem van Lake Powell, “Je moet het met me eens zijn dat als we zo jouw grot niet terugvinden, we het nooit meer vinden!” Zijn vinger gleed al over de kaart, “Even kijken, we zoeken een ellipsvormige vallei, toch? Dat moet een eitje zijn!”

David moest lachen en werd plotseling vervuld van dankbaarheid. Wat had het leven toch soms wonderlijke verrassingen voor je in petto! Want dat hij uitgerekend op een kampeerterrein even buiten het stadje Blanding, Utah, dat vol stond met kampeerauto's net als het zijne, juist iemand Buddy Shorto had getroffen, was toch wel bijzonder. Hij was een geschenk uit de hemel, want in Buddy had hij iemand gevonden waarmee hij alles, inclusief de reden van zijn bezoek aan Utah, had kunnen delen. En dat had David ontzettend nodig gehad. Hij realiseerde zich maar al te goed dat als hij Buddy niet tegen het lijf was gelopen, hij er nu waarschijnlijk een stuk minder goed bij zou zitten en misschien hier wel was geïmplodeerd van eenzaamheid.

“Je bent geweldig, Buddy”, zei David.

“Bedank me maar als je de schat uiteindelijk boven hebt gekregen”, zei Buddy, die hier nog iets aan wilde toevoegen, tot hij werd onderbroken door zijn nijdig zoemende mobiele telefoon. Hij nam op, sprak enkele snelle woorden in zijn aftandse Sony-Ericsson, en verbrak weer de verbinding.

“De IJskonigin heeft gevraagd om mijn onmiddellijke aanwezigheid”, deelde hij met rollende ogen aan David mee. Hij bedoelde natuurlijk zijn vrouw Cathy en ondanks de weinig flatteuze bijnaam wist David inmiddels maar al te goed dat die twee een onafscheidelijk koppel vormden. Hij had nog nooit een stel ontmoet dat zo goed bij elkaar paste.

“*You're excused*”, lachte David, “ik red me wel vanaf hier!”

“Als je maar niet de hele dag in deze bedompte camper zit”, zei Buddy terwijl die zich onder het tafeltje vandaan worstelde, “bleekneuzerige studentjes als jij zouden eens wat vaker buiten moeten komen. Daarom verplicht een bier en barbecue op mijn

zonneterras vanaf zes uur!”

“Check, ik zal er zijn”, zei David met een grijs; met het zonne-terras bedoelde Buddy het door de zon geblakerde hobbelige grasveld naast zijn camper. Hij salueerde. Buddy knipoogde tevreden, gooide het deurtje van de camper open en stapte naar buiten, de verzengende hitte van de woestijn in.

“Maar vertel nou eens even, hoe zijn jij en Cathy hier nou precies beland?”

Ze zaten allebei diep weggezakt in hun tuinstoelen te kijken naar de ondergaande zon, beiden met een biertje in hun hand. Ze hadden zojuist de barbecue opgeruimd, waarna Cathy, een blozende volslanke vrouw met grijzende zwarte krullen, had aangekondigd een lange wandeling te gaan maken met hun hond Petti. Cathy had daar aan toegevoegd: “En dan laat ik jullie even alleen met jullie mannenpraat”. Ze had er hooghartig bij gesnoven alsof haar dat te min af was, maar zowel Buddy als David hadden wel beter geweten. Ze had de situatie heel goed aangevoeld.

“Heel simpel, je begint te rijden over de Interstate 40 en dan kom je er van zelf!”

“En nu serieus...”

Buddy keek hem aan en knikte; “Je kan ons zien als moderne nomaden. Tot voor een paar jaar geleden hadden mijn vrouw en ik een prima lopend bedrijf, ICT-sector, moet je je voorstellen...”

“En wat is er gebeurd?”

“De crisis, dat is er gebeurd! Lehman Brothers en alles dat volgde, ik hoef je daar toch niet over in te lichten?”

David schudde zijn hoofd, bij zijn werk was hij er natuurlijk mee in aanraking geweest. De crisis had Dench Corporation flink geraakt, maar niet op desastreuze wijze. Volgens Mac omdat de ‘Grote Baas’ zo verstandig was geweest zijn belangen te spreiden over heel veel sectoren en geen schulden te hebben.

“Achteraf gezien hadden we het misschien moeten zien aan komen. Maar ja: hadden we dat niet allemaal? Ik weet nog dat ik toen alles al fout was gegaan, een boek van iemand kreeg van een Britse econome die de crisis had voorspeld, al in 2006. Maar toen was het natuurlijk al veel te laat...”

David hief een vinger; “Wacht eens even; ik heb daar wel eens van gehoord. Heette de schrijfster niet Ann ... nog iets?”

Buddy knikte; “Ann Pettifor, dat klopt. Mijn vrouw heeft het boek toen ook gelezen overigens. En ze raakte er zo gedeprimeerd door dat ik uiteindelijk een hond voor haar kocht als troost...”

David keek hem nadenkend aan en bedacht zich opeens iets; “Pettifor, Petti. Jullie hebben de hond naar haar genoemd!”

Buddy maakte een goedkeurend gebaar met zijn vinger en dronk aan zijn bier.

“Maar de crisis dus...”, drong David aan.

“De crisis, ja. Die kwam voor ons op een zeer slecht moment; wij groeiden op dat moment sterk; we zaten in een opbouwfase. We hadden flink geïnvesteerd in een geschikt gebouw, de modernste spullen en nieuw personeel. Achteraf gezien waren de schulden waar we ons in gestoken hadden natuurlijk onverantwoord...”

“En toen?”

“Klap na klap. Onze grootste opdrachtgever was nota bene een bank. Die trok opeens de opdracht voor een groot IT-project in. Naar het geld konden we fluiten.”

“Maar dat kan toch niet zomaar?”

Buddy schudde zijn hoofd, “We hadden hun handtekening op papier! Maar wat konden we doen? Eindeloos procederen, ja natuurlijk, maar waar had ons dat gebracht? Die bank zou haar beste juristen tegen ons inzetten.”

“En toen?”

“Nog meer klanten die weg liepen. Rekeningen die we niet meer konden betalen. De bank die ons werkkrediet introk. En ten slotte een faillissement. Cathy en ik zaten er met al ons geld in. Ons eigen huis hadden we ingezet als onderpand, het was echt alles of niets. Er volgde een traumatische tijd en toen alles afgewikkeld was bleven we hulpeloos met een torenhoge schuld zitten.”

“*Jesus Christ*”, bracht David uit.

“Nou, *Jesus Fucking Christ* kon ons al zeker niet helpen!”, zei Buddy met vlakke stem, “We moesten het zelf doen. En uiteindelijk besloten we dat we ons zelf alleen nog konden redden door volledig van de grid te verdwijnen.”

“Hoe bedoel je, verdwijnen?”

“Verdwijnen-verdwijnen, dat bedoel ik! Op de meest rigoureuze manier denkbaar.”

“ En dat is?”

Buddy keek David van opzij aan; “Je moet begrijpen dat we alleen elkaar hadden, Davey. Cathy en ik. Geen kinderen. Beiden hadden we geen naaste familie meer, weinig vrienden over. En daarom besloten we dat de wereld ons wel kon missen.”

“Jullie zijn dus... gevluht?”

“We zetten ons huis in de brand om te beginnen”, zei Buddy en hij moest schamperend lachen; “dat hele geval was feitelijk toch niet van ons, maar van die klote-bank, dus wat zou het? Het kreng moest branden!”

David staarde hem verbijsterd aan en dacht na om de consequenties te doorgronden, “En jullie doken daarna onder of zo?”

“Zoiets’, Buddy nam een slok bier, “Maar beter gezegd begonnen we een nieuw leven. Je wist al dat ik in de ICT zit, maar laat ik je verzekeren: ik ben goed in mijn vak; heel goed! Zo goed, dat ik er in slaagde om twee volledig nieuwe identiteiten te scheppen. Of beter gezegd; ik hergebruikte identiteiten.”

“Hergebruikte?”

“Mensen van zo’n beetje onze leeftijd die al dood waren. Ik liet ze weer herrijzen, zo gezegd. Natuurlijk koos ik die twee identiteiten zorgvuldig uit; het moesten natuurlijk wel mensen zijn met weinig... kader. Familie bijvoorbeeld. Maar toen ik de goede identiteiten had gevonden was het simpel, want de *social security*-nummers waren er gewoon nog. Ik kon rijbewijzen en nieuwe identiteitsbewijzen aanvragen, ons inschrijven als inwoner, het werd steeds makkelijker.”

“Wacht even”, zei David, “Dus je bent ook helemaal niet echt Buddy Shorto?”

“Nu wel, Davey”, zei Buddy zacht, “Maar ik heette inderdaad eerder anders. Ik

moet trouwens toegeven dat de voornaam van mijn huidige identiteit eigenlijk 'Godfrey' is, maar dat vond ik zo vreselijk dat mijn vrouw en ik besloten dat we maar moest volhouden dat ik een bijnaam heb. Wat dat betreft had Cathy meer geluk; haar nieuwe identiteit had een voornaam die ze meteen leuk vond..."

"Ongelooflijk", zei David peinzend, "en de instanties dachten intussen dat jullie zijn omgekomen in die brand?"

Buddy haalde zijn schouders op; "Ik heb eens heel voorzichtig poolshoogte genomen, maar onze huidige status is formeel 'vermist', omdat ze geen stoffelijke overschotten hebben gevonden. Maar goed, dat maakt uiteindelijk weinig uit... De schuldeisers kunnen hun schulden niet verhalen op schimmen, en ook niet op de geblakerde resten van een huis..."

David liet de woorden bezinken; "En jullie hebben sindsdien rond gereisd in die camper?"

"Precies", Buddy nam weer een slok bier, "En we kunnen ons prima redden zo; we geven weinig uit en bovendien hebben we een zeker bedrag uit de klauwen van de aasgieren weten te houden... Cathy en ik hebben besloten dat we ons niet ons halve leven hebben afgebeeld om niets."

David dronk een slok van zijn bier en besloot dat hij dit niet onredelijk vond. Hij staarde in de verte en keek naar het allereerste streepje van de ondergaande zon.

"Hetgeen ons weer brengt bij jou, Davey, waarom jij hier bent?", verbrak Buddy de stilte.

"Dat weet je toch?"

"Die knotsgekke opdracht, dat goud, ja, ja, dat weten we nou wel!" Buddy maakte een wuivend gebaar met zijn hand, "Maar hoe kwam het zover?"

David dacht na over wat Buddy bedoelde. "Tja, ik ben dus vrij snel na mijn studie begonnen bij Dench Corporation, als een soort stagiair dus, of trainee."

"Vind je dat een leuk bedrijf om voor te werken?"

"Tja", formuleerde David voorzichtig, "Het is heel groot. Kolossaal. En toch in zekere zin nog steeds een familiebedrijf, omdat mijn oom de leiding over dat alles is."

"Wat is dat voor een man?"

"Zoals je kan verwachten dat iemand in zijn positie is. Altijd aan het werk, niets anders. Veeleisend, hij houdt er niet van om zijn tijd te verdoen aan onzin."

Buddy knorde; "Dat klinkt als een afstandelijke en moeilijk benaderbare man. Heb je ooit met hem een echt persoonlijk gesprek kunnen voeren?"

David schudde zijn hoofd en moest onwillekeurig denken aan die keer dat hij op het punt had gestaan om zijn oom te vertellen over Cody en dat uiteindelijk had ingeslikt.

"Moeilijk om voor zo iemand te werken, denk ik", zei Buddy, "Heb je het idee dat je het goed kunt doen voor hem?"

David dacht eraan in welke bewoordingen Dench zijn werk van de laatste maanden had afgekeurd en zei toen met een gedecideerdheid die hem zelf verbaasde: "Nee."

Buddy hief zijn handen in verbazing. "En wat doe je dan hier? Wat hoop je met

deze missie dan nog te winnen?”

Op deze vraag moest David het antwoord schuldig blijven. Wat moest hij zeggen? Dat hij gewoon niet goed wist wat hij dan moest doen? Wat hij dan met zijn leven aan moest...?

Buddy staarde bewegingloos naar de horizon, waar de zon inmiddels helemaal was ondergegaan. Hij bromde iets.

“Wat zeg je?”, vroeg David.

“Wil je daar eigenlijk wel slagen?”, vroeg Buddy nadat hij zijn hoofd naar hem had omgedraaid.

“Eh... ja?”, zei David weifelend. Maar hij wist het nog niet zo zeker. Als hij eerlijk was, dan was zijn baan bij Dench Corporation, niet helemaal wat hij ervan had verwacht. Hij vond het moeilijk om zich te bewijzen tegenover zijn kille en afstandelijke oom en om te gaan met de druk. Maar ook was de hele bedrijfscultuur bij Dench Corporation hem steeds meer gaan tegenstaan. De enorm competitieve sfeer die er heerste, het trappen naar beneden en likken naar boven. En ook de wijze waarop het bedrijf zijn geld verdiende, vond David moeilijk te verteren. Want zowel met de scheepvaart, waarbij heel veel troep in de zee werd gedumpt, als met de winning van olie en gas, werd grote milieuschade veroorzaakt. Een schade die Dench Corporation onbeschaamd afwentelde op de samenleving...

Buddy keek hem lang aan en zei: “Ik heb het gevoel dat ik een stuk van de puzzel mis, Davey...”

David begreep waar hij op doelde en zuchtte. En vervolgens begon hij te vertellen over hoe hij het idee had dat Dench zijn laatste reddingsboei was om hem te redden voor een volledig eenzame verdrinking, nadat zijn moeder was gestorven en nadat het was uitgegaan met Cody.

“Ho, ho. Wacht, wie is Cody?”, vroeg Buddy meteen.

En David begon alles te vertellen. Over het prilste begin (*‘Turn a different corner’*), tot het definitieve einde, toen Cody die woorden had uitgesproken (*‘Ik trek het niet meer. Ik ga bij je weg’*) die nog steeds in zijn hoofd resoneerden.

“Ach zo...”, zei Buddy ten slotte, die het verhaal duidelijk moest laten bezinken. Davey’s hoofd stormde inmiddels van de emoties. Aan de ene kant voelde hij zich opgelucht dat hij zijn verhaal eindelijk helemaal aan iemand had kunnen vertellen. Maar aan de andere kant had alleen het noemen van de naam Cody weer het verdriet in hem opgeroepen dat nog steeds diep in hem zat. Hij begon te begrijpen dat de hele Dench-dimensie dan wel schrijnde in zijn leven, maar dat de verwijdering van Cody een open zenuw was. De waarheid was dat hij nog niet eens was begonnen aan het verwerken van het feit dat Cody een kleine twee jaar geleden hun relatie had beëindigd.

Hij schrok op door een blaf en keek op. Het was Cathy die met Petti (nee: Pettifor) terug was gekomen van haar avondwandeling. De hond drentelde vrolijk op hem toe en likte zijn hand voor die naar Buddy waaide.

“Zo, wat een bedrukte toestand hier”, merkte ze op, “Smaakt het bier niet goed of zo? Wat is er?”

“Mannenpraat, zoals je al zei...”, antwoordde Buddy met een glimlach.

“Waar heb je over gepraat dan?”

Buddy lachte; “Jij dacht dat wij een verknipt verhaal hadden, Cathy. Nee, neem dan hem hier” –hij wees David aan met de hals van zijn bierflesje– “hij heeft pas issues!”

Hij zei het op zo’n lichtvoetige toon dat David spontaan moest lachen. Hij hief het biertje op en grijsde: “Buddy lult uit zijn nek, dit bocht is gewoon niet te zuipen!”

Ze moesten allemaal lachen en voor een kort moment voelde David zich helemaal op zijn plaats in dit universum.

Die nacht kon David niet slapen en besloot hij opnieuw door alle kaarten te gaan die Buddy hem had bezorgd.

Hij had misschien al uren gedoken gezeten boven zijn tafel; alleen bijgelicht door een bureaulamp, tot David vond wat hij zocht. Een vallei die perfect voldeed aan de omschrijving van oom Sterling. Hij kon het bijna niet geloven en sprong op.

Staand aan tafel keek hij nog eens. En zijn ogen hadden hem niet bedrogen. Wat hij zag op de kaart klopte! De vallei, natuurlijk inmiddels niet meer dan een verdieping in de rotsbodem van Lake Powell, had hele regelmatige ronde wanden en had in totaal een bijna volmaakte ellipsachtige vorm. Met de opening aan één zijde, kon hij zich enigszins voorstellen waarom Kermit Dench het destijds gehad had kunnen aanduiden over een omega-vorm.

David voelde zijn hart in zijn keel bonzen en had de behoefte om te schreeuwen van opwinding en om daarna meteen naar de trailer van Buddy te rennen om met hem zijn vondst te delen. Maar hij deed geen van beide. Hij ging weer zitten en probeerde zichzelf te kalmeren. Met branderige ogen van vermoeidheid bestudeerde hij de directe omgeving op iets wat de ingang van een grot zou kunnen zijn, maar hij vond niets. Zoals zijn oom al had gezegd, was de ingang van de grot goed verborgen achter een overhangende rots. Juist omdat hij dus geen ingang van een grot vond, werd hij gesterkt in de overtuiging dat hij de plek van de schat gevonden had.

David wreef in zijn ogen en liet de consequenties op zich inwerken. Morgen al kon hij met Buddy duikspullen en een boot huren en de locatie onderzoeken. En binnen minder dan een dag zouden ze al de eigenaar kunnen zijn van een enorme goudschat! De consequenties hiervan stormden door zijn hoofd. Met de goudschat zou hij triomfantelijk kunnen terugkeren naar San Francisco. Hij zou de twee zadeltassen voor oom Sterling op de grond kunnen gooien en vervolgens de erfenis opeisen. Dench Corporation zou dan van hem worden, dat kon oom Sterling onmogelijk nog aan hem weigeren!

Hij merkte dat het idee hem opwond om erfgenaam te kunnen worden van één van de grootste bedrijven in de Verenigde Staten die nog in private handen was. Wie niet? Wie wou er niet schatrijk worden? En David moest toegeven dat hij ook eerzuchtig genoeg was om de erfenis te zien als genoegdoening voor de manier waarop zijn oom hem twee jaar lang feitelijk gekleineerd had. Het vooruitzicht dat hij uiteindelijk degene was die aan het langste eind zou trekken, vulde hem van een

grimmig soort blijdschap. Eindelijk zou hij die ouwe gemene rotzak die zijn gewoon was oom er onder krijgen!

“Yes”, gromde David in zichzelf terwijl hij op het formica tafeltje sloeg met een gebalde vuist, “yes.” En toen, na een korte tijd, herhaalde hij de mantra nog een keer, maar schreeuwend zo hard hij kon: “Yes!” Iedereen hier op Blue Mountain moest hem gehoord hebben, maar dat maakte David niets meer uit. Hij voelde zich opeens de koning te rijk, alsof hij die goudschat al in zijn bezit had.

De zon begon al onder te gaan, toen David een dag later in zijn duikuitrusting door Buddy uit het water werd gehesen. Hij bleef een tijd vermoeid liggen op de bodem van de boot, een zodiak die ze ergens midden op Lake Powell voor anker hadden gelegd. De boot lag er hier eenzaam dobberend bij, in het kolossale rood getinte rotslandschap dat aan de onderzijde geflankeerd door het blauw van het water en aan de bovenzijde door het nog veel helderder blauw van de wolkeloze lucht. De nog steeds fel brandende zon werd weerkaatst op het bijna bewegingloze wateroppervlak en de rode rotsen aan de waterrand wierpen er schaduwen op die snel langer werden.

David deed nijdig zijn ademautomaat uit en slingerde zijn duikmasker de boot in, “Het in zinloos, Davey”, zei Buddy, die er zeldzaam bedroefd uitzag terwijl hij David van zijn luchtfles bevrijdde, “Hou toch alsjeblieft op, je bent de hele dag al zo veel onder water geweest!”

David kon zich alleen maar verder de boot in slepen en vervolgens opnieuw hijgend op zijn rug neervallen. Hij zag zwarte vlekken voor zijn ogen dansen. Misschien kwamen die door de vermoeidheid, maar even goed konden ze de fysieke uitwerking zijn van de enorme teleurstelling die hem overspoelde.

Hij had namelijk gefaald. Geen grot. Geen goudschat. Helemaal niets. Dat was de trieste balans van deze traumatische dag.

“En ik wist het zo zeker...”, hijgde David zwak.

“Maar ik ook natuurlijk”, zei Buddy, die David’s zwemvliezen voor hem uitdeed met een bezorgde gepijnigde frons op zijn gezicht, “ik had het je ook zo gegund!”

David zei niets en liet zich krachteloos wiegen in de lichte golfslag van het meer.

“Laten we het anker hijsen en hier weggaan. Dan zijn we nog net voordat het donker invalt terug in de haven”, stelde Buddy voor.

David kon alleen maar een korte grom uitstoten, die Buddy blijkbaar interpreteerde als een instemming, want even later kwam de motor tot leven en begonnen ze zich te bewegen. Weg van deze plek waarvan ze zo hadden gehoopt er een goudschat te vinden...

David had het beeld voor zijn ogen van een reddingsboei die langzaam wegdreef...

H

oofdstuk 6. Onthullingen

“Vertel nog eens verder over je familie”, vroeg Buddy.

Ze zaten met zijn drieën uitgezakt op tuinstoelen om het vuurtje dat Buddy was begonnen te stoken in zijn barbecue. Deze keer dronken ze van de fles wijn die Cathy had open gebroken. Ze had de fles onder haar stoel staan en leek er zelf het meeste van te drinken. Aan de andere kant van haar stoel lag Petti, verward in een droom waarin ze achter konijnen aan joeg, te zien aan de spasmen die haar poten maakten.

“Wat wil je horen?”, vroeg David. Hij had naar zijn idee al zoveel verteld aan zijn vrienden. Wat zijn relatie was tot zijn oom Sterling, het verhaal hoe zijn oom aan dat goud gekomen was, alles...

“Nou, iets dat net zo verknipt is als die toestand met die drie broers in die grot”, lachte Cathy met haar diepe alt, “Dat helpt goed tegen de verveling!”

David grinnikte, “Nou voor de rest is mijn familiegeschiedenis iets minder bizar, vrees ik...”

“Er zijn toch wel meer moorden gepleegd door die ouwe baas?”, vroeg Buddy gemaakt verontwaardigd...

David glimlachte, “Nou, nee, niet dat ik weet.”

“Vertel eens over je moeder, die is nu inmiddels drie jaar geleden dood?”, vroeg Cathy terwijl ze naar voren leunde.

David knikte. Hij vertelde over hoe ze in 1940 was geboren in Londen, Engeland. In haar eerste levensjaren werd ze nog verzorgd door haar moeder, tot die tijdens ‘The Battle of Britain’ was omgekomen. Maisie was uiteindelijk terecht gekomen in een weeshuis, waar ze tot haar zestiende levensjaar had doorgebracht onder redelijk Spartaanse omstandigheden.

Tot opeens op een dag er een rare, gedistingeerd geklede man op de stoep had gestaan van het weeshuis. Het bleek een rijke industrieel uit Amerika te zijn, ene C. Sterling Dench, die de zorg wilde opnemen voor zijn halfzus, die hij pas na lange nasporingen had teruggevonden. Het leek wel een verhaal van Dickens, want hij wilde voor zijn arme halfzus op zich nemen. En zo werd het weesje Maisie uiteindelijk meegenomen naar Amerika. En hier kwam ze onder de hoede te staan van haar steenrijke, twintig jaar oudere, halfbroer.

“Het lijkt wel een sprookje...”, verzuchtte Cathy die zich in David’s verhaal had laten meevoeren.

“Nou, dat is toch niet helemaal het geval”, zei David met een scheve grijns.

“Natuurlijk”, bracht Buddy meteen stellig in; “Elk sprookje komt op een bepaald moment –bam– hard in botsing met de realiteit.” Die ‘bam’ begeleidde met een hand die hij heel luid in zijn andere geopende hand klapte. David schrok onwillekeurig op in zijn stoel.

“Laat die jongen toch niet zo schrikken met je geintjes en laat hem rustig zijn verhaal vertellen!”

Buddy hief verontschuldigend en met een grijns zijn handen. David begreep dat het allemaal niet meer was dan een vrolijk spel en vervolgde zijn verhaal: “Het had een sprookje kunnen zijn. Maar, nou ja, al snel bleek het niet bepaald te boteren tussen mijn oom en mijn moeder...”

David vertelde daarna verder. Over dat zijn oom Sterling een serieuze, hardwerkende man was die zichzelf torenhoge normen oplegde en hetzelfde verwachtte van iedereen om hem heen, dus ook zijn halfzusje Maisie. Maar David’s moeder kon absoluut niet aan zijn eisen voldoen, en wilde dat ook helemaal niet. Zij was van nature een ongecompliceerd meisje dat zonder enige ambitie in het leven stond en zich alles even blij gemoed liet overkomen. En zo botste het geregeld in Huize Dench, een statig koloniaal pand in het centrum van San Francisco, waar Sterling Dench woonde voor hij zich eind jaren tachtig terug trok in Miramar Manson.

Gelukkig rolde Maisie in diezelfde tijd (met hele matige cijfers) van haar high school, en kon Sterling er voor zorgen dat ze werd aangenomen op de University of San Francisco, de USF. Dankbaar voor die kans, ging Maisie meteen op kamers wonen in een studentenhuis en vanaf dat moment verwaterde al snel het contact tussen broer en zus. Alhoewel Sterling Dench haar trouw een riant toelage bleef betalen, zagen ze elkaar nauwelijks nog.

En dat was ook maar beter zo, want Sterling zou grote moeite hebben met de wijze waarop Maisie haar leven inrichtte. Op de universiteit was ze vooral aan het flierefluiten en ze deed vier jaar over het curriculum van één jaar. Het werd allemaal nog erger, toen ze vanaf het prille begin halverwege de jaren zestig betrokken raakte bij de jeugdbeweging die vanuit San Francisco de wereld zou veroveren: de *Flower Power*.

Het gedachtegoed van deze beweging sloot perfect aan bij de belevingswereld van Maisie, die zich al jaren in zelfgemaakte fleurige jurken was begonnen te hijsen en allang de verlokkingen had ontdekt van de marihuana. De oude Sterling moest het allemaal van een afstand met afgrijzen hebben bekeken, maar alhoewel hij zich nooit meer verwaardigde zich met Maisie in te laten, verbrak hij nog steeds niet alle banden en bleef hij haar toelage gewoon betalen. En de misschien ergens wel principiële, maar vooral gemakzuchtige Maisie liet zich dit zonder morren wel gevallen en leefde op deze wijze haar comfortabele en ongecompliceerde leventje, te midden van alle hippies, die haar steeds meer als een soort oermoeder waren begonnen te beschouwen.

Er was misschien nooit meer sprake geweest van enige toenadering tussen broer en zus, als Maisie niet op gevorderde leeftijd toch nog zwanger was geworden en

vervolgens op haar veertigste nog beviel van een zoon: hij zelf natuurlijk. Maisie had haar broer meer dan tien jaar niet gezien, maar toen opeens stond hij weer voor haar: in haar ziekenhuiskamer, toen ze juist haar pasgeboren baby in haar armen wiegde. Vanaf dat moment was Sterling zich opeens weer veel nadrukkelijker gaan bemoeien met het leven van zijn zus en hij had vanaf David's geboorte een belangrijke rol gespeeld in zijn opvoeding. Veel belangrijker in ieder geval dan de rol van David's eigen vader...

“Wacht even, dit is de eerste keer dat je het over je vader hebt”, onderbrak Cathy het verhaal van David. Zij had aan David's lippen gehangen.

David knikte, “Dat klopt. Maar dat komt vooral omdat ik hem zelf nooit bewust gekend heb. Hij is gestorven toen ik nog maar een jaar of vier oud was.”

“Hoe heette hij dan? Je weet toch wel iets?”, vroeg Buddy.

“Zijn naam was Jerry Millner. Maar voor de rest... Tja, het was wel een man met wat rafelrandjes.”

“Hoezo dan?”

“Hij dronk en was gewelddadig tegen mijn moeder. Zij is volgens mij ook nooit echt rouwig geweest om zijn dood. Mijn moeder is altijd heel vergevingsgezind en zachtaardig en wat ze altijd over Jerry volhield was dat in de kern een lieve man was. Maar helaas was hij volstrekt teleurgesteld door het leven, kon hij slecht omgaan met alcohol en leidde dit beide tot helaas soms vreselijke woedeaanvallen...”

“Tjonge”, bracht Cathy uit.

David keek haar aan, “Maar het oordeel van oom Sterling was nog veel harder en sterker. Ik heb hem maar een keer over hem horen praten en toen zei hij dat hij Jerry Millner een complete nietsnut vond, een hersenloze kinkel en het was voor iedereen beter dat hij zo vroeg was gestorven.

“Dat is een hard oordeel!”, vond Cathy.

“Nou, het zou mij niets verbazen dat die oom Sterling van jou”, zei Buddy, “daar zelf een handje in heeft gehad. Misschien was die moord op die drie Cranston-bandieten wel niet de enige moord die die ouwe knar op zijn geweten heeft!”

“Buddy, hoe kan je dat toch zeggen?”, zei Cathy oprecht boos. Maar David moest opeens aan iets denken dat hij jaren geleden had gehoord en alweer bijna had verdrongen. Het was een denkbeeld dat zijn moeder tegen hem had geuit toen ze een keer heel boos was over haar halfbroer en dat hij altijd als absurd terzijde had geschoven. Ze had tegen hem verteld dat ze Sterling ervan verdacht diverse moorden te hebben gepleegd. Niet de drievoudige moord op de gebroeders Cranston natuurlijk, want daar had ze nooit iets van geweten, maar wel de moord op zowel Sterling's eigen vader als die van David, Roddy en Jerry.

“Als je er over nadenkt, dan kan het niet anders. Ga maar na”, had Maisie tijdens die gelegenheid gezegd, “is het toeval dat je oom Christopher in dezelfde tijd uit Engeland weg ging als zijn vader stierf? Het was 1939, vlak voor de oorlog en Sterling heeft er nooit over gelogen dat hij in Londen zijn eigen vader weer was

tegengekomen?”

“Sir Roddy Attlington”, had David gezegd.

“Inderdaad! En wat nou als Christopher toen zijn vader heeft betrappt terwijl die net lag te rollebollen met een van zijn maîtresses? En wat als hij in een vlaag van woede en afschuw toen zijn eigen vader vermoord heeft?”

David had het idee verworpen als absoluut verwerpelijk, maar zijn moeder had volhard in haar standpunt: “En denk er dan eens aan dat ik een klein jaar erna geboren werd, in 1940. Het is niet onmogelijk dat die maîtresse waarmee de oude Sir Roddy in bed is betrappt, mijn eigen moeder was! Eeuwig zonde dat ik het haar nooit heb kunnen vragen...”

“Maar dat is toch volstrekt belachelijk”, had David uitgeroepen, alhoewel hij besepte dat de jaartallen naadloos op elkaar aansloten. En hij had zich opeens nog iets anders bedacht: dat Sterling misschien zijn halfzusje jaren later uit het weeshuis gehaald uit een schuldgevoel over het gebeurde in 1939! Het was een krankzinnige theorie, maar de puzzelstukjes pasten wel...

“En dan je eigen vader dan, Jerry”, was zijn moeder onverstoorbaar doorgegaan, “ik hoef jou niet te vertellen hoe erg Sterling hem verachtte. En natuurlijk, hij was ook slecht voor me. Ik moet zelfs zeggen dat ik er niet heel rouwig over was dat hij een paar jaar nadat jij was geboren, dood ging aan een alcoholvergiftiging.”

David had geknikt, tot zover was er niets nieuws. Maar hij had begrepen waar zijn moeder heen wilde en had haar gedachte af gemaakt: “Wat nou als Jerry niet zichzelf heeft dood gedronken, maar dat iemand hem een handje heeft geholpen...?”

“Juist!”, had zijn moeder geroepen.

“Je bent gek”, had David destijds geroepen en hiermee de discussie beëindigd.

Maar opeens was hij daar helemaal niet meer zo zeker van.

David schrok op uit zijn gedachten toen hij merkte dat Cathy iets tegen hem had gezegd.

“Pa-pardon, wat zeg je?” Hij merkte dat Buddy met zijn smartphone in zijn hand was opgestaan en naar zijn camper liep.

“Ik vroeg wat je ervan vond dat je oom zo kwaad over je eigen vader sprak.

David overwoog een moment om te vertellen waaraan hij had gedacht, maar zei toen: “Tja, ik weet niet goed wat ik ervan moet denken, maar ik heb altijd gedacht dat oom Sterling’s harde oordeel over mijn vader in ieder geval aangaf dat hij echt gaf om zijn familie. Hoe kun je anders verklaren dat mijn oom heeft geregeld dat ik naar de beste scholen kon.” David staarde peinzend in zijn glas wijn. “Hij was ook, veel meer dan mijn moeder, degene die me stimuleerde dat ik het goed deed op school. Ik weet nog dat ik vroeger als kind, toen oom Sterling nog in de stad woonde, wel eens naar hem toe ging om mijn goede rapport te tonen...”

Cathy knikte nadenkend, “Dat kan zijn, maar misschien is je oom ook wel zo begaan met jou, en eerder met je moeder, omdat jullie de enige familie zijn van hem. Volgens mij staat hij verder heel alleen in de wereld.”

David knikte; “Dat denk ik ook.”

Hij probeerde haar redenering af te maken: “En dan kan het wel zijn mijn moeder en ik hem keer op keer tegenviel en niet kon voldoen aan zijn eisen, mijn moeder natuurlijk voorop...”

“...maar toch heeft je oom nooit die band willen verbreken”, vulde Cathy aan.

David knikte nadenkend.

Cathy leunde naar achteren op haar stoel en staarde naar te sterren.

“Onvoorstelbaar eigenlijk, hè. Die oude oom Sterling van je heeft een enorm zakenimperium uit de grond gestampt, maar hoe ouder hij werd hoe dringender de vraag werd aan wie hij dat eigenlijk moest nalaten. Wat is al je werk anders waard geweest? Al die rijkdom?”

David knikte en wist dat ze gelijk had.

Cathy richtte zich wat op en keek hem aan; “Besef je wel hoe belangrijk je bent, David? Je oom beseft maar al te goed dat alles zou instorten bij zijn dood als jij er niet bent. Dan is al zijn harde werk zinloos geweest. Jouw oom heeft jou misschien wel harder nodig dan jij hem...”

David had amper tijd om die woorden te laten bezinken, toen hij werd opgeschrikt door Buddy die nogal bruusk de deur van de camper opende.

“Willen jullie heel rustig in de camper komen? Alsof er niets aan de hand is?” Hij vroeg het met een jachtige blik in zijn ogen en David merkte meteen dat er wat mis was. Hij stond heel rustig op en deed wat hem gevraagd werd, met Cathy in zijn kielzog.

Eenmaal binnen sloot Buddy zorgvuldig de deur achter zich en ging bij David en Cathy aan tafel zitten. Cathy pakte een hand van Buddy en vroeg dringend: “Wat is er aan de hand?”

Buddy knikte richting zijn laptop die op tafel stond; “We worden bespioneerd.”

Hij trok zijn laptop erbij en liet enkele vage camera-beelden zien van een man die rondscharrelde in het RV-park.

Dat Buddy een uitgebreid bewakingssysteem had opgetuigd, was David al eerder bekend geworden. Hij had hem er zelfs een keer naar gevraagd en toen had Buddy gezegd dat hij nog steeds niet volledig zeker was dat er geen mensen achter hem aan zaten. En als IT-specialist was het bijna zijn tweede natuur om een uitgebreid verdedigingsnetwerk om zich heen op te trekken. Hij had er ook alle kennis en kunde voor, had David zich meteen gerealiseerd.

“Hij leek specifiek geïnteresseerd in de camper van David”, ging Buddy door. David keek verschrikt op en meteen tolden er gedachten door zijn hoofd: kon het zijn dat iemand hem in de gaten hield? Een handlanger van Sterling Dench? Moest die misschien rapporteren aan zijn oude oom over de voortgang van zijn zoektocht naar de schat?

“Is...?”

“Precies dat dacht ik ook”, knikte Buddy die blijkbaar begreep wat David zojuist had gedacht.

“En is hij nog steeds hier?”, vroeg Cathy, nog steeds op een dringende toon.

“Oh ja, zeker!”, kwam meteen het antwoord. Buddy drukte op enkele toetsen, tot een groenig beeld verscheen van een in het donker geparkeerde auto. Een donkere vorm verried dat er iemand achter het stuur zat, “Hij staat hier vlak achter de heuvelrand.”

David voelde zich boos worden: zelfs nu lieten de tentakels van zijn oom hem blijkbaar geen moment los. Dat, dat... -er viel een woord in dat Cody ooit had gebruikt- ... sekreet! “We moeten hem te grazen nemen!”, bracht hij uit.

“Precies wat ik dacht, amigo”, zei Buddy die met een vingertje naar David priemde, “en ik heb een simpel maar doeltreffend plan!”

“Schat, dit wordt toch niet gevaarlijk?”, klampte Cathy hem meteen aan.

“Dit is een eenvoudige boodschappenjongen. Een verspieder, geen huurmoordenaar. Ik weet wat ik doe!”

David begon heel erg te twijfelen over die uitspraak van Buddy toen hij eenmaal in het volledige donker naar de auto begon toe te lopen. Hij scheen zich bij met zijn mobieltje en probeerde het te laten lijken alsof hij alleen maar ergens een goede plek zocht om te pissen. Maar hij had geen idee of degene die in die auto zat daar in zou trappen en inmiddels niet al lang een pistool getrokken had.

Hij probeerde het te laten lijken alsof hij nu pas de auto opmerkte door die rechtstreeks te beschijnen met zijn iele lampje. En toen liep hij recht op de auto af. Hij voelde hoe de adem in zijn keel zat en hoe snel zijn hart klopte. Als die knakker in die auto het echt kwaad in de zin had, dan zou die nu tot actie overgaan!

Maar er gebeurde niets en David bereikte zonder problemen de auto. De donkere schim achter het stuur bewoog nog steeds niet en heel even dacht David dat het een pop of zo was en dat de heuse huurmoordenaar nu ergens achter hem in de struiken wachtte op het goede moment om toe te slaan. Maar toen ging opeens het raampje van het portier omlaag.

David scheen met zijn smartphone naar binnen en de adem stakte in zijn keel. Want hij kende het gezicht van de man die achter het stuur zat. Dit was niemand minder dan MacAllister Cochrane, de nummer 2 van de Dench Corporation.

“Goedenavond David”, zei Mac met een uitgestreken gezicht.

Nog voor David iets kon zeggen, zag hij hoe het portier aan de bijrijderskant werd open getrokken en een moment later verscheen Buddy met een pistool in de hand.

“Freeze, motherfucker”, siste hij, alsof ze in een slechte tweederangs actiefilm waren beland. Mac slaakte geschrokken een kreet en kromp ineen.

David boog naar voren door het portierraam en vond Buddy's blik; “Koest maar, ik ken deze man. Ik ken deze man heel goed...”

Niet al te veel later zaten ze met zijn vieren aan het kleine formica tafeltje in de camper van Buddy. David naast Cathy en Buddy naast Mac, hiermee op een effectieve wijze een uitweg te versperren, mocht de Nummer 2 van Dench Corporation het in zijn hoofd halen het op en lopen te willen zetten.

“Dus oom Sterling heeft je gevraagd om mij in de gaten te houden”, stak David van

wal, “Dat verbaast me al niet eens meer. Maar wel dat hij daar uitgerekend jou voor vraagt!”

Mac, die recht tegenover David zat, schudde zijn hoofd; “Je hebt het mis, David.”

“Hoezo heb ik het mis?”

Mac keek opzij naar de Shorto's met een veelbetekenende blik.

“Zij mogen alles horen”, zei David meteen bits.

Mac dacht even na en knikte ten slotte, “Je oom heeft mij niet gevraagd; ik ben op eigen gelegenheid gekomen!”

David keek hem verbaasd aan en probeerde te beredeneren waarom Cochrane dat zou doen.

“Ik kom hier ook niet om je te bespioneren. Ik moet je eigenlijk heel dringend spreken over meneer Dench...”

Buddy hief zijn handen op; “Nou, fijne manier dan, door een beetje rond te scharrelen.”

Mac zuchtte; “Ik wilde eerst de situatie in me op nemen, bedenken hoe ik dit moest aanpakken...”

De grom die Buddy uitbracht gaf aan dat hij daar niets van geloofde.

“Wat is er met oom Sterling?”, vroeg David dringend.

Mac keek hem opnieuw strak aan; “Hij is... niet helemaal zichzelf meer...”

“Hoe bedoel je?”

Mac keek hem bijna hopeloos aan; “Tja, ik weet niet waar ik moet beginnen...”

David was verbaasd over hoe kwetsbaar Mac zich opstelde, zo anders als de harde veeleisende CFO zoals hij hem kende. “Begin eens bij het begin.”

Mac knikte en begon te vertellen over hoezeer hij altijd zijn baas had bewonderd. ‘Meneer Dench’, zoals hij hem noemde was een geboren ondernemer met een briljant zakeninzicht en hij was een messcherpe onderhandelaar. Dat hij dat bedrijf had opgebouwd vanaf de grond was geen toeval. En met Dench was hij meegegroeid met het bedrijf en opgeklommen van eenvoudige magazijnmedewerker tot de tweede man in het enorme zakenimperium.

Maar de laatste tijd was het gedrag van Dench steeds vaker... onverklaarbaar geworden. Hij nam rare zakelijke beslissingen en leek in beslag te worden genomen door onbeduidende details. Maar het meest storende was nog wel die bizarre opdracht die hij David had gegeven. Mac had later van Sterling zelf vernomen dat hij zijn neef had gevaagd om op zoek te gaan naar de één of andere goudschat.

Mac kon zich nog herinneren hoe zijn baas ergens in de jaren vijftig (hijzelf was net een paar maanden in dienst getreden en net zestien geworden) ook al een dwaze zoektocht had georganiseerd naar blijkbaar datzelfde goud. Hij had het altijd beschouwd als een zeldzame bevestiging van zijn grote baas. Een kleine blijk van zwakte, een onnavolgbare zinsbegoocheling, waarvan hij altijd had gehoopt dat die eenmalig zou blijven.

“Dus je bent het er niet mee eens dat ik nog een laatste kans heb gekregen me als erfgenaam te bewijzen”, vroeg David scherp.

Mac keek hem strak aan en leek zijn woorden te wegen. Uiteindelijk zei hij: “Ik

ben er nooit voorstander van geweest dat meneer Dench zocht naar een familielid als erfgenaam toen hij zich op een bepaald moment zorgen begon te maken over zijn opvolging...”

“Ha! Je wilt hem zeker zelf opvolgen!”, bracht Buddy schamperend op hoge toon uit. Cochrane keek hem boos aan en Cathy gaf hem een verwijtende tik op de hand.

“Ik wil altijd wat het beste is voor het bedrijf”, zei Cochrane alsof hij een ingestudeerde zin voordroeg, “Je moet beseffen, David, mijn hele leven heeft in dienst gestaan van dit bedrijf. Het gaat me meer dan wat dan ook aan het hart...”

David knikte en besepte dat Cochrane heel oprecht leek. Zo kende hij de man ook: als een workaholic en als iemand die zichzelf kan opofferen, het kan opbrengen al die decennia in de schaduw van een ... secreet... als zijn oom te staan.

“Het idee van die erfgenaam kwam me als veel te romantisch over. En ik moet zeggen dat ik oprecht twijfel of jij deze taak zou aan kunnen, David.”

David slikte moeizaam.

Cochrane spreidde zijn handen; “Maar meneer Dench leek steeds stelliger te worden in zijn idee. Dat was ook de reden waarom ik echt geprobeerd heb jou zo goed en kwaad als het kon in te wijden in het vak...”

Er viel een stilte die uiteindelijk werd verbroken door Cathy; “Dit alles lijkt me nog steeds geen reden om opeens hier te verschijnen.”

Cochrane knikte, “Dat klopt, natuurlijk. Maar ik ben nog niet uitverteld. Ik vertelde dat meneer Dench steeds ... weker... leek te worden en vond het te zorgelijk om te laten lopen. En daarom ben ik op onderzoek gegaan en heb ik me uiteindelijk toegang verschaft tot de inhoud van zijn testament. Ik was verbijsterd!”

“Hoezo? Wat stond er in dan?”, vroeg David meteen. De gedachte schoot door zijn hoofd dat hij in dat hele testament misschien helemaal niet genoemd werd; daarvan had hij in ieder geval nooit het bewijs gekregen.

MacAllister keek hem aan: “Er stond in dat jij bij diens overlijden de erfgenaam van alles bent, David en dat wist je al. Maar ook stond er in dat als jij die de erfenis niet kunt of wilt aannemen, dan zou heel het bedrijf door de executeur testamentair in stukjes zal worden verkocht!”

David kon niets uitbrengen.

“Je weet wat dat betekent, mag ik hopen. Blijkbaar wil hij dat na zijn dood zijn hele bedrijf met hem ten onder gaat! Ik kan het als niets anders beschouwen dan als een sabotage-actie om alles af te breken wat we in al die jaren opgebouwd hebben. Wat meneer Dench zélf opgebouwd heeft! Hij heeft zelfs laten opnemen dat onze olie-activiteiten door Llewyn Davis mogen worden gekocht, nota bene onze grootste concurrent!”

David haperde; “D-dat, ik weet niet wat ik moet zeggen!” Hij besepte opeens dat er enorme belangen in het spel waren.

“Wat gebeurt er met de opbrengsten?”, vroeg Cathy.

“Die worden verdeeld onder een groot aantal liefdadigheidsinstellingen. En dat voor meneer Dench, die geeft nooit iets!” Cochrane was steeds luider gaan praten en de emotie was duidelijk te horen in zijn stem.

“Maar waarom heeft mijn oom dat in zijn testament gezet?”, bracht David verward uit.

Mac haalde zijn schouders op; “Ik kan alleen maar concluderen dat meneer Dench aan het einde van zijn leven zijn verstand aan het verliezen is...”

“Wacht”, bracht Cathy in, “Heb je het hem zelf wel gevraagd?”

MacAllister keek Cathy droevig aan, “Dat heb ik. En meneer Dench was woedend, bozer dan ik ooit heb meegemaakt. Natuurlijk had ik geen recht in zijn testament te neuzen, maar uiteindelijk is er ook nog het belang van het bedrijf. Maar meneer Dench was woedend dat ik dat durfde te zeggen. Hij zei dat hij het bedrijf was. Hij en niemand anders. En als hij wilde dat na zijn dood ook zijn bedrijf zou ophouden te bestaan als er geen erfgenaam was, dan was dat zijn goed recht.”

Er viel een geladen stilte, tot MacAllister vervolgde, “Ik bracht in dat hij toch ook moest denken aan zijn medewerkers, aan degenen direct rond hem, aan ... mij. Maar hij lachte me bijna in het gezicht uit. Ik moet toegeven dat ik toen zelf emotioneel werd en riep dat ik zou proberen hem uit zijn functie zou ontheffen door aan te tonen dat hij krankzinnig was geworden...”

“Zou dat kunnen dan?”, vroeg David.

Cochrane schudde zijn hoofd; “Natuurlijk niet, het was dwaasheid...”

“Maar toch viel dat vast niet goed”, zei Buddy zacht.

Cochrane schudde bedroefd zijn hoofd; “Hij viel me aan! In al die jaren ben ik heel vaak door hem uitgescholden, bespot en beschimpt. Maar nog nooit fysiek aangevallen! Natuurlijk verweerde ik me. Er ontstond een worsteling en uiteindelijk vielen we van een trapje. En meneer Dench helaas kwam ongelukkig neer...”

David keek MacAllister, zijn oude mentor, verschrikt aan.

“Hij viel op zijn hoofd, maar dat was niet het ergste. Hij bleek vlak daarvoor door de opwinding een hartaanval te hebben gehad. Ik belde uiteraard direct een ambulance. Ze hebben hem gelukkig weten te reanimeren...”

“En nu?”, vroeg Cathy.

Cochrane keek haar met een droevig gezicht aan; “Hij ligt al een kleine week op Pacific Heights.”

“Hoe is hij er aan toe?”

“Tja, zijn gezondheid is... broos, erg broos”, zei Mac, “Maar niet zo broos om niet nog steeds het bedrijf te leiden. En het eerste wat hij deed was mij ontslaan; op staande voet!”

“Dat meen je niet”, bracht David uit. Maar de aanblik van MacAllister Cochrane, die ontdaan het hoofd boog zei genoeg. Hier zat een man voor hem van diep in de zestig, die heel zijn leven aan Dench had gegeven. Hoe moest het voelen om dan van de een op de andere dag afgeserveerd te worden? David kon het zich niet voorstellen.

“En wat gebeurde er toen?”, vroeg Buddy.

“Dat lijkt me duidelijk”, zei Cochrane, “Ik wist uit te vinden waar David naar toe gestuurd was door meneer Dench. En nu ben ik hier...”

“Om wat te doen?”, vroeg Buddy weer.

“Dat lijkt me toch duidelijk! Om David te vragen asjeblieft terug te gaan naar San

Francisco. Om ervoor te zorgen dat het bedrijf niet naar de haaien gaat als Sterling Dench dood gaat!”

Die nacht kon David niet slapen. Hij bleef malen over de smeekbede van MacAllister Cochrane om meteen terug te keren naar San Francisco. Hij dacht eraan wat oom Sterling zou antwoorden, als hij hem zou meedelen dat hij de goudschat niet gevonden had. Zou hij nog een volgende kans krijgen? Of zou hij direct ontferd worden? Hij durfde er niet verder over na te speculeren, maar voelde wel een toenemende woede en onmacht in zichzelf opborrelen, die zich richtte op zijn harteloze en veeleisende oom. Wat was hij toch voor een klootzak, dat hij zo met zijn enig overgebleven familie had gesold? Hij was bijna alsof hij hem moedwillig te gronde wilde richten!

David besepte ook dat hij het gewoon niet begreep. Waarom was het er die ouwe Sterling sowieso zo aan gelegen om aan die familiebanden vast te houden? Want dat paste helemaal niet bij zijn emotionele, afstandelijke aard...

Hij besepte hoe weinig hij nog steeds van zijn eigen oom begreep. Hij was hem altijd blijven beschouwen als de keiharde zakenman die over de rug van anderen zijn fortuin maakte. Een gewetenloze en emotionele man die het niets kon schelen dat er misstanden plaatsvonden in zijn bedrijven, zoals al die milieuvervuiling die ze veroorzaakten. In die zin paste het verhaal dat zijn oom hem een kleine maand geleden had verteld, perfect in dat plaatje. Dat hij toen al berggrivieren vergiftigd had met dat midatine om goud te vinden, samen met die Kermit Dench.

Kermit Dench, daar had je die naam weer. David had de laatste tijd nog diverse malen nagedacht over het verhaal hoe zijn oom op het goud van Lupe Mirando was gestuit, maar waar hij het meeste op bleef kauwen was op die personage Kermit Dench. Wat had die Kermit toch in de jonge Sterling losgemaakt, dat die zelfs tientallen jaren later nog met zoveel genegenheid over hem sprak? Verdorie, zelfs diens achternaam had aangenomen toen hij zich had gevestigd in San Francisco...

David bedacht zich opeens iets en door de schok schoot hij overeind in bed. Hij drukte hij zijn vingers tegen zijn ogen en ademde diep in en uit. Waarom had hij dit niet eerder ingezien? Want wat hij opeens in zag, was dat de oude Sterling op precies dezelfde melancholische en droevige manier had gesproken over Kermit, als hij tegen Buddy had gesproken over zijn verloren liefde Cody.

Het was alsof opeens de puzzelstukjes in elkaar vielen en David was verbijsterd dat hij het nu pas begreep. Natuurlijk! De jonge Sterling en Kermit waren geliefden geweest! Dáárom was het voor hen beide zo'n gelukkige tijd geweest toen ze samen, ongehinderd door iemand anders, door de wildernis trokken. Daarom had hij Kermit op zo'n voetstuk gezet en ook daarom was Sterling na Kermit's dood geworden wat hij geworden was: een kille, afstandelijke eenling waarin het vermogen nog ooit iemand lief te hebben was geknapt nadat zijn geliefde in zijn armen was gestorven...

David begreep opeens nog iets. Over die vier cowboys die Kermit en Sterling hadden beschimpt, hen alles hadden afgenomen en in hun ondergoed de woestijn in hadden gejaagd. Opeens wist David met zekerheid dat de cowboys hen moesten

hebben betrappt toen met elkaar hadden liggen te vrijen. Hoe had Sterling dat ook alweer genoemd? Dat ze “behaaglijk in hun tent” hadden gelegen, iets dergelijks. Hij had de waarheid, dat ze waren betrappt als ‘vieze homo’s’, zo diep verstopt, dat hij het misschien zelfs voor zichzelf was gaan ontkennen!

“*Schenk ons nog eens in, David. En nu niet van die nichterige bijna lege glaasjes*”, had de oude Sterling die avond tegen hem gezegd en pas nu begreep David hoe hij dit moest interpreteren: als de woorden van een ongelooflijk eenzame man die zelfs zichzelf ontkende.

David voelde zijn hoofd tollen en hij stond wankelend op uit zijn bed. Hij strompelde de camper uit en liep in de nachtelijke kou richting de woestijn. Zijn hoofd tolde en hij zag opeens in hoezeer hij eigenlijk leek op zijn oom, of hij het nu wilde of niet. Beide waren ze ambitieuze, serieuze jongemannen, intelligent en hardwerkend. Ze waren allebei verliefd geworden op een jongen en in beide gevallen was het verkeerd gegaan. En beiden worstelden ze nog steeds met hun homoseksuele geaardheid, want allebei hadden ze het lange tijd verdrongen, nee: verdrongen ze het nog steeds...

Aan de rand van het RV-park aangekomen, zakte David ineem tegen een rots en liep in zijn gedachten alles nog een keer na. Hij merkte niet eens hoe koud het was, gekleed in alleen een boxershort en een T-shirt. Gedachteloos pakte hij enkele stenen op en liet deze door zijn handen gaan. En opeens viel hem iets anders te binnen over hoe zijn oude oom had gesproken over Kermit Dench. Over dat zijn oom had verteld dat hij dagenlang had gewerkt aan diens graf, stenen vanuit de wijde omgeving opstapelend aan iets wat waardig genoeg moest zijn voor zijn dierbare vriend. Opeens zag hij in dat hij tot nu toe steeds de verkeerde plek gezocht had. Hij had gezocht naar een ronde vallei, de vorm van een omega, maar hij had moeten zoeken naar de resten van een groot graf! Een graf in een heel regelmatige vorm, die van een Alpha! Hoe had hij dat ooit over het hoofd kunnen zien!

David werkte zich moeizaam overeind en rende terug naar de camper. Koortsachtig zocht hij hier naar zijn kaarten, die hij daarna in een slordige rol meenam naar buiten en rondom hem heen neerkwakte over de rotsgrond. Ingespannen begon hij de kaarten te bestuderen en binnen twee uur had hij gevonden waar hij naar had gezocht. Meteen hierna ruimde hij al zijn kaarten weer op. Zijn zaken in Utah waren nog verre van afgerond!

H

oofdstuk 7. De ontdekking

De volgende dag bevond David zich voor de tweede keer in zijn leven in het gezelschap van Buddy Shorto op een boot op Lake Powell. Ze waren zo ver het oog reikte blijkbaar de enigen op het meer. Het was een stralende dag, er stond geen merkbare wind en het oppervlak van het water van het stuwweer was bijna rimpelloos. Heel anders dan de gemoedstoestand van David zelf...

Die ochtend had hij al heel vroeg staan bonzen aan de deur van de camper van Buddy en Cathy. Maar toen Buddy met een slaperige blik en een woeste haarbos eindelijk de deur had opengedaan, had die meteen de opwindning gemerkt bij David.

“Je hebt iets ontdekt”, had Buddy vastgesteld.

David was over zijn woorden gestruikeld toen hij het had verteld. Buddy had daarna gedeclareerd gezegd: “Geef me vijf minuten, dan kunnen we op pad!”

En zo hadden ze met zijn tweeën alle benodigde apparatuur bij elkaar gesprokkeld en net zo lang gezocht tot ze een flinke voormalige vissersboot had gevonden die voorzien was van een stevige lier. Het had Buddy veel overredingskracht en hem het laatste van zijn geld gekost, maar uiteindelijk hadden ze de eigenaar ertoe kunnen bewegen de boot voor een dag te verhuren. En daarna waren ze eindelijk, eindelijk uitgevaren naar de plek die ze op het navigatiesysteem hadden ingevoerd.

Toen ze na een vaartochtje van een uur op hun bestemming waren aangekomen, hadden ze nog steeds op een enkel voorbijvarend recreatievaartuig na, niemand in hun omgeving gezien. Het meer was wederom zo goed als verlaten toen David zich in de duikuitrusting hees en zich voorbereidde om onder water te gaan. De plek die hij op de onderwaterkaarten had gevonden, bevond zich op minder dan tien meter diepte, niet al te ver van de oever. Boven de waterspiegel was het niets meer dan een klein baaitje, dat slechts in hele globale zin nog iets weg had van een ronde vorm.

Misschien was er een deel ingestort, had David zich bedacht, of misschien had Sterling wel zelf zijn herinnering van zijn Omega-vallei mooier ingekleurd dan die in werkelijkheid was geweest. Maar hoe dan ook, midden op de bodem van dit baaitje, bevond zich een enorme stapel allemaal stenen in dezelfde vorm die tezamen een bijna volmaakt ronde lus vormden, met aan één zijde de uiteinden van die lus, die de vorm deed denken aan die van het alpha-teken. Als je niet wist wat je zocht, dan keek je erover heen, maar als je dat wel wist, dan kon je niet meer ontgaan dat dit een

bouwsel was dat door mensenhanden moest zijn gebouwd.

“Succes amigo”, zei Buddy, toen hij David hielp om het water in te gaan.

“Dit is het, Buddy, dit is de plek”, zei David voordat hij het ademautomaat in zijn mond deed. En daarna liet hij zich in het water glijden en dook naar beneden.

Het onderwatergraf bleek inderdaad een heel regelmatige vorm te hebben en David moest respect hebben voor hoe Sterling er is was geslaagd in zijn eentje dit te bouwen. Het was echt een waardig graf voor Kermit. David dook langs de opgestapelde stenen in de onberedeneerde verwachting ergens nog de botten te zien van de gestorvene, maar natuurlijk vond hij niets.

Daarna bewoog verder in de trage bewegingen van de diepzeeduiker en gleed langs de rotswanden. In zijn hoofd had hij altijd gedacht dat de grot zich aan de rechterkant van de vallei had bevonden en daarom zwom hij deze kant op.

Hij vond vrijwel meteen wat hij vond. Een spleet in de rotsen, die net breed genoeg was om te passeren. En hierachter bevond zich een grot die aanmerkelijk hoger was dan hij had gedacht. Een groot deel ervan bevond zich boven de waterspiegel en David bewoog zich omhoog tot zijn hoofd uit het water kwam. Hij haalde de ademautomaat uit zijn mond en deed zijn duikmasker omhoog. Hij bevond zich in een kathedraalachtige ruimte, die schaars werd verlicht door smalle strepen zonlicht die zich door spleten in de rotswand persten. Hij ademde in en merkte dat de lucht geenszins bedompt aanvoelde. Na enkele momenten te hebben genoten van de rust, deed hij zijn masker weer op en dook weer naar beneden.

Hij was er echt, de schuilplaats van de gebroeders Cranston, dat wist hij nu zeker. In het schaarse licht zag hij een sterk verweerde, half ingestorte tafel, enkele opzij geworpen stoelen en een stuk verderop iets wat heel goed een geïmproviseerde keuken zou kunnen zijn geweest. Even verwachtte hij ook de drie skeletten te vinden van de broers, maar toen bedacht hij zich dat zijn oom de lijken had “opgeruimd”. David zwom verder en toen zag hij opeens iets blinken.

Natuurlijk waren het de zadeltassen die hij zocht. Door de jarenlange blootstelling aan water was het leer gebarsten en was een groot deel van de gouden munten eruit weggeleden. Maar dit was onmiskenbaar de goudschat die hij zocht. Tweederde deel van het vermogen van een Mexicaanse grootgrondbezitster.

David pakte één van de gouden munten op en herkende duidelijk de beeltenis van Aartshertog Maximiliaan. De adellijke Europeaan die zo dom en verwaand was geweest om het keizerschap van Mexico te aanvaarden en die nog geen drie jaar later, in 1867, David had het allemaal uitgezocht tijdens die lange doorwaakte nachten van de laatste weken, door Mexicaanse vrijheidsstrijders was vermoord.

Hij had het gevonden, het Goud van Lupe Mirando. Eindelijk!

Die avond was David terug in zijn camper op Blue Mountain RV Park. Bewegingloos lag hij op zijn bed, geradbraakt als hij was van de spannende dag. Samen met Buddy had hij met behulp van de lier en kratten waarin normaliter vis werd verscheept, het goud op de boot weten te laden. Vervolgens had hij de kratten

toegedekt met oude zeildoeken voor hij was teruggevaren naar de haven in Bullfrog Bay. Daar hadden ze kans gezien om de kratten met goud ongezien naar zijn camper over te hevelen, met spieren in zijn armen die het inmiddels hadden uitgegild van vermoeidheid. Maar ze hadden het gered en hier lag hij nu, op bed, terwijl naast hem op de vloer in de camper twee kratten stonden, elk goed gevuld met gouden munten.

Hij had inmiddels de inhoud van één van de kratten geteld, en alleen die al bevatte zeker zeshonderd gouden munten. In totaal waren er dus zeker twaalfhonderd munten en uitgaande van de waarde die nu aan deze munten werd toegekend, een astronomische vijfduizend dollar per stuk, ook dit had David natuurlijk al lang uitgezocht in de afgelopen weken, vertegenwoordigde deze verzameling gouden munten een waarde van een ongelooflijke zes miljoen dollar. Het was veel meer dan hij had gedacht en gehoopt had.

David liet zich zuchtend achterover zakkend op het matras en prevelde als een soort mantra eindeloos dit bedrag, maar hij kon het nog steeds niet bevatten. Elke sterveling zou met dit bedrag een nieuw leven kunnen beginnen... Zo ook oom Sterling, die zelfs met slechts de helft van deze hoeveelheid gouden munten zestig jaar geleden de basis had gelegd voor zijn zakelijke imperium in San Francisco.

David merkte opeens dat zijn wangen nat waren. Hij hilde van blijdschap, maar ook van opluchting, beseftte hij: de opluchting dat er zich nu eindelijk in zijn leven iets ten goede leek te keren. Met deze schat kon hij zich eindelijk bewijzen tegenover zijn oom en hiermee zou zijn bedje voor altijd gespreid zijn. Hij zou een kolossaal zakenimperium erven. Miljardair worden! Hij zou gelouderd terugkeren in San Francisco...

Hij werd wakker van geklop op zijn deur. Moeizaam klom hij van zijn bed en liep naar de deur. Even viel hem in dat het ook dieven konden zijn; als men eens wist dat hij hier een schat die miljoenen waard was in zijn camper bewaarde!

Maar het bleek Buddy te zijn, die een fles rode wijn omhoog hield.

“We moeten het succes nog vieren, amigo”, glimlachte hij, “en hier heb ik de perfecte Merlot voor de gelegenheid. Over vijf minuten bij onze camper?”

David knikte dankbaar en werkte zich snel in wat kleren. De deur deed hij nauwgezet achter zich dicht toen hij de camper uit stapte.

Buddy en Cathy zaten al voor hun camper en David zag dat ook de barbecue alweer aangestoken was.

“David!”, Cathy stond op en omhelsde hem, “Ik ben zo blij voor je dat het je gelukt is.”

“Dank je”, zei David schaapachtig en hij ging zitten op de enige nog vrije stoel.

“Kom, we gaan eten en drinken”, zei Buddy die opgeruimd in zijn handen klapte, “En deze traktatie krijg je helemaal van ons, Davey. Sinds jouw aankomst hier in dit saaie RV-park hebben we ons echt kostelijk vermaakt me je, jij en al die knotsgekke toestanden van je...”

“Buddy”, zei Cathy verwijtend.

“En dat bedoel ik in de meest positieve manier”, grijnsde Buddy met een knipoog,

“Nee, serieus, we zijn heel dankbaar dat we je vrienden mogen zijn en je hebben mogen helpen met alles.”

David voelde zijn ogen een beetje nat worden en zei schor: “Nee, ik ben degene die dankbaar moet zijn, Buddy. Zonder jullie tweeën had ik het nooit gered.”

Ze stonden allemaal op en omhelsden elkaar nog een keer. En daarna gingen ze eindelijk doen wat Buddy had aangekondigd. Ze aten, ze dronken de fles Merlot leeg en ze praatten vrolijk met elkaar. Er volgde nog een fles en toen het allang donker was geworden, gingen ze naar binnen voor een laatste borrel.

“Dus je gaat nu naar San Francisco terug?”, vroeg Buddy toen er een stilte was ingevallen.

David knikte, “Natuurlijk. Als ik een beetje opschiet, ben ik maar een paar dagen later dan Mac terug.” Hij moest meteen weer denken aan MacAllister Cochrane. Na diens ontboezemingen de vorige nacht had hij besloten meteen terug te gaan naar San Francisco, om de ontwikkelingen rondom Dench nauwlettend en van dichtbij in de gaten te houden. David had aan hem beloofd dat hij contact zou houden en op korte termijn ook terug zou gaan.

“En wat gebeurt er dan?”

David dacht even na, “Ik geef de schat aan oom Sterling; hij benoemt me definitief als erfgenaam en ik ga weer aan de slag in het bedrijf...”

“En als die ouwe knar dood gaat, is de hele boel van jou?”

David knikte.

“Tjee, ik vind het moeilijk voor te stellen, David. Jij, een tycoon van een miljardenonderneming.”

David haalde zijn schouders op; “Tja, ik ook nog niet...”

Cathy boog zich naar hem toe over het tafeltje: “Zou je het leuk vinden dan?”

David moest daar over denken. Zag hij zichzelf echt in de rol die een eigenaar van zo'n enorm bedrijf moest spelen. Een rol die eerder door Sterling Dench was gespeeld? Had hij daar sowieso wel zin in?

“Ik kan het bedrijf veranderen”, zei hij, “ik zou die fracking-activiteiten, waar ik het eerder over had, kunnen stopzetten. Ik zou het bedrijf sowieso veel milieuvriendelijker en duurzamer kunnen maken!”

“Dat klinkt goed, Davey, maar je begrijpt toch wel dat zoiets veel weerstand gaat oproepen.”

David knikte en staaarde in zijn glas whiskey. Opeens twijfelde hij over hoe hij dit had doordacht. Zou hij het bedrijf wel echt naar zijn hand kunnen zetten? Of zou het toch iets blijven wat niet echt van hem was? En zou hij worden geaccepteerd? Hij gruwde opeens van de gedachte de bestuursvergaderingen te moeten gaan voorzitten, omringd door haviken als MacAllister Cochrane, waarvoor hij het waarschijnlijk nooit goed zou kunnen doen. Er zouden ongetwijfeld conflicten ontstaan en ze zouden vanaf Dag Eén aan zijn stoelpoten zagen.

“Begrijp me niet verkeerd”, ging Buddy door, “Je hebt natuurlijk een kans die weinigen zullen krijgen, je bent erfgenaam van een miljardenbedrijf. Maar is dit wel echt wat je wilt?”

“En sterker nog: wil je wel echt terugkeren naar San Francisco?”, droeg Cathy aan, “Je hebt daar natuurlijk veel geschiedenis liggen...”

David keek haar aan en begreep waar ze op doelde. En opeens begon hem ook de gedachte tegen te staan om naar San Francisco terug te keren. Was dat wel zo aantrekkelijk? Hij had er niets meer te zoeken en heel veel in die stad zou hem pijnlijk blijven herinneren aan zijn tijd toen hij nog samen was met Cody. Hij zou natuurlijk met al dat geld alles in het werk kunnen stellen om Cody terug te vinden. En hij kon met zijn hernieuwde zelfvertrouwen proberen hem voor zich terug te winnen, maar hij beseftte meteen dat zoiets dwaasheid was. Cody was verder gegaan en hij uiteindelijk even zozeer. En hij hoefde maar hun pijnlijke breuk terug te halen om te beseffen dat er niets meer te repareren viel.

“Je hebt natuurlijk ook een heel andere optie”, zei Buddy.

“Wat bedoel je?”

Buddy wees met zijn hand in de richting van David’s camper; “Daar heb je voor in totaal vijf of zes miljoen, hoeveel zei je nou dat het was. Bedenk je eens wat je met zoveel geld zou kunnen doen?”

Buddy staarde door het raampje van waaruit hij zijn eigen camper kon zien. Hij begreep wat Buddy bedoelde. Met dit goud had hij ook de mogelijkheid om zelf helemaal ergens anders een nieuw leven te beginnen, onafhankelijk van wie dan ook.

“Inderdaad”, zei Cathy die het ook leek te begrijpen, “ga gewoon je eigen pad en zorg dat die Dench niet je leven gaat bepalen!”

“Ja! Laat die ouwe klootzak gewoon verrekken! Jij hebt hem helemaal niet nodig. Niet met deze goudschat die je nu hebt!”

David staarde Buddy verbijsterd aan en hij beseftte dat zijn vriend zojuist iets had uitgesproken dat hij zelf nog niet had durven denken. Opeens voelde hij een vrijheid en een ruimte die hij lang niet had gevoeld. Waarom zou hij inderdaad zijn oom niet gewoon in zijn eigen sop gaarkoken. Waarom zou hij zich verplicht voelen, of iets verschuldigd te zijn aan hem? Was hij niet de afgelopen jaren door hem aan het lijntje gehouden? Was er niet nodeloos met hem gesold? En werd het niet tijd die ouwe klootzak nu eens een keer terug te pakken?

“Maar als ik de erfenis niet aanneem, dan zal heel Dench Corporation ontmanteld worden na zijn dood. Dat kan ik toch niet laten gebeuren?”

“Ach wat”, riep Buddy fel, “Laat Dench zijn hele bedrijf toch naar de gallemiezen helpen, wat zou het? Al die goede doelen zouden het niet erg vinden!”

Cathy legde een hand op de arm van Buddy, “Wat mijn dierbare maar soms wat stellig formulerende man natuurlijk ook bedoelt is dat het bedrijf ook niet helemaal verloren gaat. Het zal worden opgeknipt. Misschien verdwijnen er banen, maar er staan waarschijnlijk genoeg bedrijven klaar om onderdelen over te nemen!”

“Ja, alleen die ouwe sentimentele gekken zoals Mac Cochrane zouden het echt jammer vinden...”

David probeerde te bedenken hoe groot de klap voor Sterling Dench zou worden als hij zou merken dat David niet zou terugkomen om zijn erfgenaam te worden. Zou hij dan echt het idee hebben dat alles voor niets geweest was? Of zou hij alsnog die

clausule in zijn contract aanpassen en iets anders verzinnen? Maar wat maakte het eigenlijk uit wat Sterling Dench vond? David besepte dat hij zijn hele leven al had geprobeerd het goed te doen voor zijn rijke oom. Hij had overal zijn best gedaan; op school, op de universiteit, als trainee. En hij had alles waarvan hij dacht dat het onwelgevallig zou zijn niet gedaan; zoals ervoor uitkomen dat hij een homoseksuele relatie had. Was het nu niet eens tijd om nu eens een keer niet te denken over wat Sterling Dench zou vinden? En om alleen maar af te gaan op wat hij zelfde wilde?

Zijn oom mocht dan wel in bepaalde opzichten meer op hem lijken dan hij ooit had gedacht, maar David besepte dat hij hem hiermee niet sympathieker ging vinden. Dus waarom zou hij nu niet eens doen wat hij zelf wilde?

Er viel hem opeens iets in en hij keek Buddy aan.

“Misschien een heel gekke vraag, maar zou jij in staat zijn om nog een keer een valse identiteit aan te maken?”

Zijn vriend keek hem verbaasd aan, “Ma-maar, waarom? Ik vind mijn nieuwe Shorto-identiteit prima, hoor....”

Cathy schudde meteen haar hoofd; “Hij heeft het toch niet over jou... Hij heeft het over zichzelf!” Alweer begreep zij het snelste waar het om draaide.

Buddy staarde David verbijsterd aan.

“Natuurlijk tegen een zeer riant betaling. Maar zou het lukken? Mij een nieuwe identiteit geven? Zodat ik een nieuw begin kan maken, zoals jullie dat ook gedaan hebben?”

“Maar, waarom wil je dan een nieuwe identiteit? Je gaat toch terug naar San Francisco!”

“Nee, Buddy, dat ga ik dan niet doen. Ik ga niet terug naar San Francisco.”

“Maar wat dan? Ga je dan niet de erfenis opstrijken?”, vroeg Buddy.

“Nee, ik heb een ander plan”, zei David kort. En hij besepte tot zijn opwinding dat hij het opeens heel zeker wist. Hij had het gevoel alsof alles opeens in elkaar viel als een puzzel.

Hij keek Buddy dringend aan; “Ik meen het: ik wil dat je mij een nieuwe identiteit aanmeet. En ik wil dat je daarna al mijn sporen wist. Ik zal je betalen met anderhalf miljoen, een kwart van mijn goudschat.”

Buddy keek hem verbijsterd aan.

“Ik wil een nieuwe start maken, begrijp je dat dan niet”, drong David aan.

Buddy keek hem indringend aan, tot hij begreep dat het David menens was. En toen brak zijn gezicht open in een lach. Hij richtte zich naar Cathy; “Hoor je dat, schat? Hij wil een nieuwe start maken! Ha! Wat een grap!”

Cathy lachte ook en keek haar man en daarna David met een glimlach aan; “Wat een goed idee van je, schat. Dit moet je echt doen. Ik ben trots op je.”

Ze stond op, liep om de tafel, en gaf hem een knuffel. Toen ze elkaar los lieten, keek Buddy hun glunderend aan; “Ik neem de taak aan, meneer Webster. Normaliter accepteer ik alleen dollars als betaling, maar deze keer maak ik een uitzondering en neem ik ook munten aan met daarop de beeltenis van een zekere Mexicaanse keizer!”

Deel 4: Hotel Velez

New York City, Brooklyn, najaar 2010

Hoofdstuk 8. De brief

David lag geconcentreerd te lezen op zijn bed, toen er iets bewoog in zijn ooghoek. Hij keek op en zag dat er iets onder de deur van zijn hotelkamer doorgeschoven werd. Het was een brief, zag hij enigszins verbaasd. Hij zat inmiddels een goede drie weken in dit goedkope hotel in Brooklyn, New York City en er was nog nooit post bij hem bezorgd. Hoe kon het ook? Vrijwel niemand wist dat hij hier was. Er was eigenlijk bijna niemand die wist wie hij überhaupt was!

Sterker nog, hij moest zelf nog steeds wennen aan zijn naam. Max Lehar, zo heette hij nu. Toen Buddy deze naam had opgediept uit de krochten van de digitale archieven met persoonsgegevens, had de naam Max meteen bij hem geresoneerd. Max, naar Maximiliaan, die kortstondige en onfortuinlijke keizer van Mexico wiens beeltenis op al die munten stond die hij inmiddels voor meer dan zes miljoen dollar had verkocht. David had besloten dat deze naam hem wel beviel, maar had sindsdien wel zijn hoofd gebroken over hoe die gekke achternaam eigenlijk uitgesproken moet worden. Wie heette ook zo in hemelsnaam, afgezien van die Oostenrijkse componist van operettemuziek, die hij op internet had gevonden? Hij was er nog steeds niet helemaal uit...

Hij keek weer naar die brief. Wie had hem deze brief dan gestuurd? De enigen die wisten waar hij was waren Buddy en Cathy, maar die konden het toch eigenlijk ook niet zijn. Ze hadden uitsluitend contact met elkaar met een beveiligde mobiele telefoon en sporadisch via een obscuur en versleuteld adres op het darknet. David merkte dat zijn nieuwsgierigheid inmiddels gewekt was, hoe graag hij eigenlijk ook wilde verder lezen in de kranten en nieuwsbladen die overal om hem heen uitgespreid op het bed lagen.

Het meeste wat daar in stond had hij overigens inmiddels wel gelezen. “Lokale tycoon Dench overleden”, de kop op de voorpagina van de San Francisco Chronicle vatte alles wel zo’n beetje samen. Want ja; een paar dagen geleden was zijn oom en laatst overgebleven familielid gestorven. Natuurlijk was het in heel Amerika nieuws; Dench had immers behoord tot de top tien van rijkste Amerikanen.

Maar waar David vooral benieuwd naar was geweest, was naar de afwikkeling van zijn nalatenschap. En daarover was de laatste dagen steeds meer bekend geworden. Hele artikelen en commentaren waren er geschreven over de wonderlijke beslissing van de oude tycoon om zijn bedrijf in delen te laten verkopen en de opbrengsten aan het goede doel te geven. Niemand begreep waar die plotselinge vrijgevigheid vandaan

was gekomen. Maar het was wel iets wat heel veel mensen bezig hield...

En als dat de mensen al niet bezig hield, dan waren het wel alle spookverhalen over dat enkele weken voor de dood van Dench, diens enige familielid en nabestaande spoorloos was verdwenen; hijzelf. Dit was natuurlijk een sensationeel feitje, waar de bladen wel raad mee wisten. Maar tegelijkertijd werd dit hele verhaal door de meer serieuze media als onwaarschijnlijk bestempeld. David besepte eigenlijk nu pas hoe onbekend hij eigenlijk al die tijd was gebleven. De medewerkers die hij bij Dench Corporation had ontmoet, hadden gedacht dat hij zomaar een trainee was die werkte onder MacAllister Cochrane en niemand had daar vraagtekens bij gezet. Natuurlijk waren er mensen die wel wisten hoe het zat, zoals voornoemde Max en de meeste andere leden van het topkader, maar bijvoorbeeld ook oom Sterling's assistent en privéchauffeur Rico. Maar die hielden zich allemaal op de vlakte, gewend als ze waren aan geheimhouding.

In een krant had David een passage gevonden waarin Cochrane, de gevallen nummer 2 van Dench Co., was gevraagd naar zijn gevoelens bij het overlijden van zijn voormalige baas en het verdwijnen van de erfgenaam. Er was niets meer dan een vormelijk en nogal afstandelijk antwoord gekomen: een ingestudeerde zin over dat Sterling Dench een markant man was geweest, die veel had betekend. Van een erfgenaam wist Mac zogenaamd niets en hij vond het jammer dat het bedrijf zou ophouden te bestaan. Aan de andere kant; hij werkte al enige tijd niet meer voor het bedrijf en was eerlijk gezegd met andere zaken bezig...

David besepte dat hij het eigenlijk wel prima vond dat alle speculaties rond zijn persoonsje veel sneller uitdoofden dan verwacht; hoe minder aandacht voor hem hoe beter! Hij zat er niet op te wachten dat een onderzoeksjournalist zou uitvinden dat de neef van Sterling Dench niet al te lang voor zijn dood spoorloos was verdwenen.

David keek weer naar de brief onder de deur en er viel hem in dat de brief misschien wel door zijn oom was verstuurd. Of beter gezegd; door zijn executeur testamentair. Zou dat kunnen? Had zijn oom deze brief misschien bij het testament gevoegd met het uitdrukkelijke verzoek deze aan zijn neef te overhandigen nadat hij was gestorven? Maar hoe had die executeur hem hier kunnen vinden? Het viel in dat zijn oom misschien altijd had geweten waar zijn neef was; ook na zijn verdwijning en nadat hij zijn valse identiteit had aangenomen. Hij had immers de rijkdom om de beste detectives in te huren!

Maar waarom had hij dan niet voor zijn dood contact met David gezocht?

Hij zuchtte vermoeid en moest constateren dat hij nog steeds niets van zijn eigen oom begreep. De laatste weken had hij heel vaak gedacht dat hij zo graag nog één keer met zijn oom had willen praten. Ergens voelde hij zich schuldig dat hij niets meer van zich had laten horen. Was het niet heel hardvochtig van hem dat hij zo plotsklaps was weggegaan, terwijl zijn oom juist herstelde van een ziekbed?

En inmiddels was het te laat, want zijn oom had het tijdelijke voor het eeuwige verwisseld...

David had zich in de lange nachten van de afgelopen week diverse malen afgevraagd hoe een laatste gesprek tussen hem en zijn oom zou zijn gegaan. Zou Dench echt trots zijn op David dat hij het goud van Lupe Mirando teruggevonden had? Of was het allemaal vanaf het begin een onbeullige afleidingsmanoeuvre geweest? En hoe zou oom Sterling reageren als hij zei dat hij helemaal niet zijn erfgenaam wilde worden? Dat hij Dench Corporation niet wilde overnemen? Zou hij boos zijn? Verbaasd? Of had hij het allemaal voorzien...?

Ergens in een doorwaakte nacht was David ingevallen dat zijn oom allang van zijn mislukte relatie met Cody moest hebben geweten... Het kon toch niet anders dat hij gelijkenissen had gezien met zijn eigen liefdesleven, dat na de dood van Kermit niet meer bestond en voor eeuwig was weggestopt. Misschien wilde oom Sterling eigenlijk wel het liefste dat David juist dat zou doen wat hij zelf nooit had gekund: zijn homoseksualiteit ten volle accepteren. En als dat waar was, dan had zijn ouwe oom misschien wel gehoopt dat David met het goud een nieuw leven zou starten!

Het was een knotsgekke gedachte, maar David wist dat het best eens waar kon zijn. Natúúrlijk had die ouwe knar geweten van zijn traumatisch beëindigde relatie met Cody, dat kon niet anders! Dit was een man die niets aan het toeval overliet, die zijn tentakels overal in had! En was het zo gek dat hij toen had voorvoeld dat David's leven op dezelfde manier leek mis te gaan als het zijne? Had oom Sterling hem misschien juist dáárom de opdracht gegeven het goud van Lupe Mirando te vinden? Om hem hiermee een kans te geven zijn leven radicaal te veranderen, een nieuwe wending te geven? Een start te maken? En om niet te fouten te maken die hij zelf had gemaakt?

David wilde opeens heel graag weten wat dat voor een brief was die onze zijn deur geschoven was, en hij werkte zich overeind van het bed. Hij pakte de envelop op. Aan de buitenkant was een etiket geplakt met alleen zijn huidige naam, Max Lehar, en zijn kamernummer. Dat zei alvast heel weinig... Hij scheurde de envelop open en haalde een dun papiertje tevoorschijn.

Het was de hotelrekening van Hotel Velez van de vorige week, zag hij in een oogopslag. De vorige keren had men die hem steeds bij de receptie aan hem gegeven, maar blijkbaar had men nu om wat voor reden dan ook gemeend de brief op zijn kamer te bezorgen.

Hij schoot tot zijn eigen verbazing in de lach. Hij had zich druk lopen maken over een onbenullig factuurtje! Terwijl hij echt even had gedacht dat deze brief de levensveranderende boodschap bevatte die zijn oom voorbij zijn graf nog aan hem wilde geven. Hij hikte van het lachen en woelde met een hand door zijn haren. Wat had hij eigenlijk verwacht? Het nieuwe woonadres van Cody of zo? Met de gouden tip, of de toverformule die alles met hem weer zou goed maken?

David zakte nog steeds lachend neer op het bed. Hij begreep dat zelfs tot na zijn dood bleef zijn oom een raadsel voor hem bleek, dat hij nooit helemaal zou oplossen. Maar hij begreep opeens één ding wel: dat hij niet meer moest accepteren dat zijn oom zijn leven nog steeds beheerste; het was tijd om zelf de teugels te nemen!

David priemde met de brief naar boven, naar de hemel, "Haha, daar had je me

bijna tuk, Christopher! Maar voor de laatste keer! Hoor je me?"

En misschien, heel misschien, hoorde C. Sterling Dench hem ergens heel ver weg wel. En wist hij dat het goed was...

Einde

Het goud van Lupe Mirando

Als de jonge David Webster op een avond wordt uitgenodigd bij zijn oom, de steenrijke maar inmiddels ook hoogbejaarde C. Sterling Dench, dan hoopt hij dat die hem meedeelt dat hij definitief als zijn erfgenaam zal worden aangewezen. Dat ligt ook voor de hand, want David loopt inmiddels al enkele jaren mee in het zakenimperium van zijn oom en hij is bovendien zijn enige resterende familie...

Maar al snel blijkt dat zijn oom hem iets anders heeft te vertellen. Hij is namelijk erg ontevreden over David en twijfelt of hij wel geschikt is als zijn opvolger. Omdat David echter de enige mogelijke erfgenaam is, wil Dench zijn neef toch nog een laatste kans geven. David moet voor hem het goud van Lupe Mirando terugvinden! Een onmogelijke opdracht, zo lijkt het, want deze schat aan gouden munten is ruim een halve eeuw geleden al verloren gegaan...

En zo begint voor David een lange zoektocht, niet alleen naar dat goud, maar ook naar wie zijn oom nu eigenlijk is, en laatst en vooral: wie hij zèlf is en wil zijn ...